

മലയാളനാട്

വാരിക

പത്രാധിപർ
എസ്. കെ. നായർ

നിറമുൻ

താളുകൾ മറിക്കുമ്പോൾ

ലേഖനം:

വിപ്ലവചിന്തയുടെ ഗ്രാമ്യശുദ്ധി
—നീലമ്പേരൂർ മധുസൂദനൻനാർ 2

പ്രതിഭകളും—മൗലികപ്രശ്നങ്ങളും
—ഗോപി, കൊടുങ്ങല്ലൂർ 49

ദരിന്ത്യൻവിദ്യാർത്ഥി അമേരിക്കയിൽ
—ജെ. വി. വിളമ്പിലം 26

കവിത:

കാലഹൃദയം —അക്കിത്തം 5
പുരുഷൻ —പുലാക്കാട്ടു രവീന്ദ്രൻ 13

കഥ:

മരണത്തിന്റെ പ്രവാചകൻ
—എം. ശ്രീജയൻ 6

ആകാശത്തിന്റെ കാമുകി
—ഗീത ഇപ്പള്ളി 36
തീരുത്തൽവാദം —ടി. ആർ. 22
ആദേശസന്ധി
—വി. പി. ശിവകുമാർ 54

നോവൽ:

ആയിരം കാൽപ്പാദം
—പെരുമ്പടവം ശ്രീധരൻ 17
വഴിയറിയാത്ത യാത്ര

—തൈക്കാട് 10
കൂട്ടംതെറ്റി മേയുന്നവർ
—എം. മുരുകൻ 61

പംക്തികൾ:

സാഹിത്യവാദഫലം
—എം. കൃഷ്ണൻനായർ 14

മുഖഭാഗചിത്രങ്ങൾ
—വി. ബി. സി. നായർ 30
അത്താണികൾ 58
കത്തുകൾ 63

മുഖചിത്രം

ഭരത് പി. ജെ. ആൻറണി
ഫോട്ടോ: ആർ. എം. സുബ്രഹ്മണ്യം

പുസ്തകം ആദ്യം

ലക്കം ഇരുപത്തിമൂന്ന്

1150 വ്യക്തികൾ 2

സ്രഷ്ടാവിനും സൃഷ്ടിക്കും അനന്യതമാണ് വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും ഒന്നാകുന്ന—അനന്യതയിലാണത്രെ ചേരുന്ന—അസൃഷ്ടമുല്പത്തിയെയാണ് മഹത്തായ സൃഷ്ടികൾക്കിറവില്ലാത്തത്. സ്രഷ്ടാവെന്നെന്നെ സൃഷ്ടിയായി മാറുന്ന തപസ്യയുടെ അനന്യസിലായ അനുഭൂതികളിലേക്ക് വിശ്വചേതനയെ വളിച്ചുണർത്തുന്ന, യോഗീശ്വരയോഗ്യമായ ധ്യാനനന്മയുടെ ഉടമാവകാശികളാകാൻ അപൂർവ്വമനീഷകൾക്കു കഴിയും. സ്രഷ്ടാവിനായ ആത്മാർത്ഥതയുടെ പരമരൂപി വളരെക്കാലമായി പരീക്ഷിക്കപ്പെടുകയാണിവയുടെ. താനായതന്നെ തികവോടെയും തെളിവോടെയും ആവിഷ്കരിക്കുക എന്നതുപോലെത്തന്നെ പ്രാധാന്യവും പ്രാമുഖ്യവും അവകാശപ്പെടുന്ന ഒന്നാണ് താനല്ലാത്തതെന്ന ഇവിഷ്കരിക്കാമിരിക്കുക എന്നതു്. ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെ ഉത്തരമാണ് ആവോളം കണ്ടുമുട്ടുന്ന മിഴികൾക്ക് പൂർവ്വാർത്ഥമെന്നതിന് ലഭിക്കുന്ന അപൂർവ്വാവ

നാശോന്മുഖമായ ഹൃദയത്തിനും സൂത്രിയുടെ അമത്തിപ്പിടിച്ച തോളുകളും, ബുദ്ധിപാശവിത്തനംശയിലെ ധർമ്മചുതികളും മംഗ്യത്തുകളും, ഗ്രാമീണചേതനയെ ഭയപ്പെടുത്തുകയും മയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന മിത്തുകളും ആ മിത്തുകളിൽ വേരോടിനില്ക്കുന്ന നാടൻ നങ്കൂരപ്പാളും, സാധാരണ ജനജീവിതത്തിലെ താളങ്ങളും താളഭംഗങ്ങളും, അപിചമത്തപ്പെട്ട തൊഴിലാളികൾക്കു ജനവിഭാഗങ്ങളും ആ നിഷേധരോഷങ്ങളിൽനിന്നും സ്വയമേവ ഉരുത്തിരിഞ്ഞവന്ന വിപ്ലവബോധവും, ഇടശ്ശേരിക്കവിതയ്ക്കു പശ്ചാത്തലമാകുന്നു. ഈ പശ്ചാത്തലവാത്സര്യം അവി. ലമായ ആർജ്ജവലാളിത്വത്തിന്റെയും നിറകടമായി മാറുന്നു. തികച്ചും ഗ്രാമീണമായ ഈ ശുദ്ധിയും ലാളിത്യവും ഇടശ്ശേരിക്കവിതയുടെ അന്തർധാരയായി വർത്തിക്കുന്നു അതുകൊണ്ടുതന്നെ

വിപ്ലവചിന്തയുടെ ഗ്രാമ്യശുദ്ധി

നീലദമ്പതും മധുസൂദനനായർ

സന്ദർശി ആദരാതിശയങ്ങളർപ്പിച്ചപ്പോൾ. സ്രഷ്ടാവിന്റെ സൃഷ്ടിയിലേക്കുള്ള രൂപാന്തരീകരണത്തിന് അപൂർവ്വമായി ലഭിക്കുന്ന ഉദാഹരണമാണ് മലയാളക്കവിതയിൽ വിപ്ലവചിന്തയുടെ ഗ്രാമ്യശുദ്ധി പകർന്നുവീഴ്ത്തിയ ഇടശ്ശേരിയും ഇടശ്ശേരിക്കവിതയും കള്ളമുഖങ്ങൾക്ക് കയ്യടി നൽകി ശീലിച്ചപ്പോഴേക്കു നങ്കൂരത്തിനും. സ്വന്തം മുഖത്തിന്റെ സൗന്ദര്യവൈഭവപ്രകാശം അകന്നപ്പോൾ ആത്മാർത്ഥതയോടെ വരച്ചുകൂട്ടിയ ഇടശ്ശേരി ബഹുമാനാദരങ്ങൾ പിടിച്ചുവാങ്ങുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇടശ്ശേരിയെ ഇടശ്ശേരിക്കവിതയായി മാറിയ രാസവിദ്യയാണ് അതിനദ്വേഹത്തെ കെൽപെഴുന്നവനാക്കിത്തീർക്കുന്നത്.

പ്രൗഢജീവിതത്തിന്റെ പ്രകടോൽപ്പോഷണങ്ങളാകാതെ ലളിതജീവിതത്തിന്റെ ആർജ്ജവപ്രവാഹമായി ഇടശ്ശേരിയുടെ കാവ്യരൂപബദ്ധവ്യാപാരം പരിണമിച്ചു. വ്യക്തിബോധം സാമൂഹ്യബോധമായി വികസിച്ചു കാവ്യപരമായ വ്യക്തിബോധമായി ഉയരുന്ന ഒന്നെസർഗ്ഗികപരിണാമപ്രക്രിയ ഇടശ്ശേരിക്കവിതയുടെ സവിശേഷഗുണമാണ്. മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന പലപ്പോഴും ഈ പരിണാമം ബോധപൂർവ്വമായേ നടന്നു കാണാറുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇടശ്ശേരിയിൽ ഇതു് ഒന്നെസർഗ്ഗികമായി നടക്കുന്നു. മറ്റുള്ള “സാമൂഹ്യബോധവ്യാപാര”രീതിനിന്നും ഇടശ്ശേരിയെ വേർതിരിച്ചുകാണിക്കുന്നത് ഈ സവിശേഷതയാണ്.

ഇടശ്ശേരിക്കവിതയുടെ പൊതുസ്വഭാവവുമായി പൊരുത്തപ്പെടാൻ വിഷമിച്ചിനില്ക്കുന്നവരും “പ്രേമോപഹാരങ്ങൾ”, “നിനിലൂടെ”, “എന്റെ ആത്മാർത്ഥത”, “നിശ്ചിതവക്കത്തു” മുതലായ കവിതകൾ. താൻതന്നെ വിളിച്ചുണർത്തിയ തരളാവങ്ങളുടെ താളമേളങ്ങളാണ് അവയിൽ മുഴങ്ങിക്കേൾക്കുന്നത്. കാൽപനികസ്വഭാവത്തിന്റെ സ്യുത്തായ ഗ്രാമ്യതരകാവ്യശൈലിയും അവയ്ക്ക് വേറിട്ടൊരുകല്പമുവയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ കഥാകവനങ്ങളിലേക്കെത്തുമ്പോഴാവട്ടെ, കാവ്യകലയുടെ ഗ്രാമ്യഭംഗി പൂച്ചപ്പടയായി. ഇടശ്ശേരിക്കു തികച്ചും യുക്തമായ മാദ്ധ്യമം കഥാകവനങ്ങളാണെന്നു് ഉറക്കെയും ഉറപ്പിച്ചും പറയാവുന്നതാണ്. ഗ്രാമ്യരംഗത്തെത്താത്ത ഇടശ്ശേരിയെ അവയിലാണ് മികവോടെ, നിറവോടെ, കാണാറാകുന്നത്. ശരിക്കും പറഞ്ഞാൽ ഇടശ്ശേരിക്കവിതയുടെ ആരംഭം അവിടെനിന്നാണ്. “പുത്തൻകലവും അരിവാളും”, “ഊർച്ചയും വിത്തുനലും”, “ഇസ്മിലിലെ വൻമല”, “കുടിയിറക്കൽ”, “പണിമുക്കം”, “പുതപ്പാട്ടു്”, “കാവിലെപ്പാട്ടു്”, മുതലായവയിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്ന നാടൻപാട്ടുകളുടെ തനിമയും ഗ്രാമീണസങ്കല്പങ്ങളുടെ ലാളിത്യവും അപൂർവ്വസാധാരണങ്ങളാണ്. അവയ്ക്കു രൂപം നൽകിയ കാവ്യകല്പനയുടെ ഉൾക്കരുത്തു് അനന്യസിലവുമാണ്.

അവയിൽ നിറവേറിനില്ക്കുന്ന ഗ്രാമീണതയും ഗ്രാമ്യപദങ്ങളുടെ ചടുലതയും നമ്മുടെ അനുഭൂതികൾക്ക് സർവ്വസാധാരണമെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്ന അസാധാരണമാനങ്ങൾ നൽകുന്നു. അവ സങ്കീർണ്ണമല്ല, ലളിതമാണ്; ആഴക്കുറവുള്ളവയെങ്കിലും ആഴത്തിലേക്കിറങ്ങാൻ സമർത്ഥങ്ങളാണ്; ഗഹനങ്ങളല്ലെങ്കിലും ഗഹനതയിലേക്കു നയിക്കാൻ പോന്നവയാണ്; നാടൻനാവുകളിൽ പെട്ടെന്നുലിഞ്ഞുചേരുന്നവയാണ്; അതേസമയം ബോധാബോധതലങ്ങളിൽ ആഞ്ഞുതാഴ്ന്നുവാനും അതിതരളതകാലസൂതികളെ വിളിച്ചുണർത്തി വർത്തമാനകാല സംഘർഷങ്ങളുടെ ഉൾച്ചുഴുകുന്നതരവാൻ ശക്തമാണ്. ഒരു കവിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തന്റെ അസംസ്കൃതവിഭവങ്ങൾക്കും അവയിൽനി

ന്നുള്ള ഉൽപ്പന്നങ്ങൾക്കും ഇതിൽപ്പരമൊരു പ്രയോജനമുപേക്ഷിക്കാൻ അങ്ങോട്ടു നാടൻസങ്കല്പങ്ങൾക്കു മണിക്കുന്ന തുടർവാക്കുകളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു് ഇടശ്ശേരിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അബോധപൂർവ്വമായ ഒരു പ്രക്രിയയാണ്. കവിതയിലൂടെ അവതീർണ്ണമാകുന്ന സ്വതന്ത്രീത്വം അനുയോജ്യമായ യാനപാത്രങ്ങൾ സ്വന്തം രൂപീകൃതമാവുകയാണ്.

ഒരു പ്രത്യേകകാലഘട്ടത്തിൽ സൗകര്യപൂർവ്വം ബുദ്ധിമുട്ടാണു് കടംകൊണ്ടതോ തെരഞ്ഞെടുത്തതോ ആയ നല്ല ഇടശ്ശേരിയുടെ വിപ്ലവബോധം. തികച്ചും സാധാരണക്കാർനായ ഇടശ്ശേരി സാധാരണജനതയുടെ നിത്യജീവിതത്തിന്റെ സമസ്തമുഖങ്ങളുമായി പഴകുകയും അവയുമായി താരതമ്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. സ്വന്തം ഹൃദയം, താൻ ശ്വസിച്ച ജീവിതത്തിൽ നാട്ടിൻപുറത്തെ തൊഴിലാളികൾക്കു കബളജനങ്ങളുടെ ഹൃദയമായി മാറിയെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിൽനിന്നും സ്വാഭാവികമായി ശക്തിനേടിയ ചിന്ത; ആ ചിന്തയിലേക്ക് ആഞ്ഞുനോച്ച, മർദ്ദിതജനതയുടെ ദീനരോദനങ്ങളുടേയും നിഷേധരോഷങ്ങളുടേയും ഈർപ്പവും ഈടും നൽകുന്ന സാമൂഹ്യബോധം; ഇവയാണ് ഇടശ്ശേരിയുടെ വിപ്ലവബോധത്തിനിടിസ്ഥാനം. “ആനന്ദമല്ലിലക്ഷ്യം കാവ്യകലയ്ക്കു്” എന്നു പറയുന്ന മഹാപണ്ഡിതരോടു കവിതന്നെ വെട്ടിത്തുറന്നു പറയുന്നു:—

“ഞാനൊരു കർഷകനത്രേ, നട്ടുവളത്തന്നു ഞാൻ കരിമ്പിവിടെ മധുരം നിർവൃതിക്കുമുതൽ. മാദ്ധ്യമികമായി നേടിയ വർഗവിശകലനസാമർത്ഥ്യമോ, സാമൂഹ്യപുരോഗതിയുടെ പരിണാമചരിത്രവിശ്ലേഷണമോ, വിപ്ലവപരമായ ചരിത്രഘട്ടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ശാസ്ത്രീയവിശ്ലേഷണമോ അല്ല ഇടശ്ശേരിയുടെ വിപ്ലവബോധത്തിനു ജന്മം നൽകിയതു്. തൊഴിലാളി കർഷകരൂപീകർമ്മാൻ നാഥാഭരണജനതയുമായി അനന്യതപ്രാപിച്ച ഒരു ഗ്രാമീണകർഷകമനസ്സിൽ സ്വാഭാവികമായി സംഭവിച്ച ഒന്നിവാദ്യത എന്നതിൽക്കവിത്തൊന്നുംതന്നെ അതിനു കൽപിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആ

വിപ്ലവബോധം അകൃത്രിമലാളിത്യത്തിന്റെ ധനനയം ഗ്രാമ്യമൂലിയുടെ ധാതൃത്വം വിളംബരം ചെയ്യുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, കടുശിക്ഷണപട്ടമകൊണ്ടു നേടിയെടുത്തതല്ല, ഉള്ളിൽത്തളിയുന്ന തൊഴിലാളിവർഗസംസ്കാരമാണ് കവിതയെ കറവറയല്ലെങ്കിലും കറയറ വിപ്ലവചിന്തയുടെ മയംകൊണ്ടിട്ടത്.

തികച്ചും തൊഴിലാളിവർഗപക്ഷപാതിയായ ഇടശ്ശേരിയുടെ കവിതകളിൽ തെളിഞ്ഞ നാദവും വിപ്ലവബോധത്തിന്റെ ചടുലമായ താളവും നാം ശ്രവിക്കുന്നു. തത്വശാസ്ത്രവചനങ്ങൾക്ക് വളളിപ്പുള്ളിപ്പിശിരസിലോപം വരാതിരിക്കാനായി പ്രായോഗികതയെ കൈവെയ്ക്കുന്ന അധരവായാമമാത്രപ്രസക്തക്കൊരു നിഷേധക്കുറിപ്പും താക്കീതമാണ് "തത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ ഉറങ്ങുമ്പോൾ" എന്ന കവിത. അബോധമനോവ്യാപാരങ്ങൾക്ക് അമിതമായി അടിപ്പെട്ടുകയാലോ, ബോധപരമായ കാഴ്ചത്തെളിവിനുള്ള പരിശ്രമത്തിന്റെ അപര്യപ്തമുലമോ ഇടശ്ശേരിയുടെ വിപ്ലവപരമായ കാഴ്ചപ്പാടിന് ചില സഖലിതങ്ങൾ പററിയിട്ടില്ല എന്നു സന്ദേഹിക്കാനിടകൊടുക്കുന്നവയാണ് "ഋഷിയുടെ ധേനു", "മരൊരാള കന്യാദാനം", "ചിതാഭസ്മം" മുതലായ കവിതകൾ.

ഇടശ്ശേരിക്കവിതയിലെ കരുത്തിന് നിദാനം വ്യക്തിബോധത്തിനിന്നും വികസിച്ചു ന്ന സാമൂഹ്യബോധവും അതിലധിഷ്ഠിതമായ വിപ്ലവചിന്തയുമാണ്. മനുഷ്യന്റെ ശക്തിയെഴുന്ന മുഖഭാവം വരച്ചുകാട്ടുമ്പോൾ വിപ്ലവചിന്തയുടെ വികസ്വരമായ കാലാതീത ഭേദാതീത മേഖലകളിലേക്ക് കവിയും കവിതയും ഉയരുന്നു. ഒരു പുതിയ മാനവതയുടെ ശബ്ദം നാം കേൾക്കുന്നു:

"സ്വാന്താകർഷ കമിങ്ങുനിൻ മധുരമാം സൗന്ദര്യമൊന്നേ, മുദാ-
ഭ്രാന്താളുമ്പൊഴും കിടന്നുപറ്റി-
ക്കൊള്ളുമ്പൊഴും മന്ത്രിതേ!"
(സൗന്ദര്യാരാധന)

"മന്ത്രിൻ സുന്ദരനാണു, കാരണമുയിർ-
ക്കൊള്ളും വികാരങ്ങൾതൻ
സ്തുതിക്കുമുതിക്കുവാൻ സ്വയമണി-
ഞ്ഞിട്ടോർത്തുമാണവൻ;

അത്യന്തം കമനീയമേ, മഹിതമാ-
യാലും മറിച്ചാകിലും
തൽഭാവങ്ങള, ഉപൂർണ്ണമാണുളവുകോ-
ലെന്നുള്ള കാലാവരം."
(സൗന്ദര്യാരാധന)

ഈ ചിത്രങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന മനുഷ്യൻ എന്ന മനോഹരസങ്കല്പത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം കവിയുടെ സ്വന്തം മുഖഭാവംതന്നെയാണ്.

വിപരീതശക്തികളുടെ മുൻപിൽ മൈത്ര്യാലോചനയും വീര്യവും പുണ്യം ചൊടിച്ച് യന്മനസ്സുള്ള കരുത്തുള്ള മാനവമനസ്സുകൾ ഉണ്ടാണ്. ഇടശ്ശേരി അവർത്തിപ്പിക്കുന്നത് പത്താമത്തെ കത്തിനുള്ള കഴിയും വെട്ടി നിവരുന്ന രാമൻ എന്ന തൊഴിലാളി, "കൊയ്യല്ലിവിളി മറൊരാൾ" എന്നു ഗർജ്ജിക്കുന്ന കോമനും ചാത്തപ്പനും, ഉഴക്കൻ മുണ്ടില്ലാത്തതിനാൽ പെണ്ണുകാണാൻ വന്നവരുടെ മുൻപിൽ വരാനാവാതെ തനിക്കു ചെറുക്കനെ ബോധിച്ചില്ലെന്ന പറഞ്ഞു മടക്കിയയയ്ക്കുന്ന കന്യക, "പരിപൂർണ്ണതയിലേയ്ക്കു" കതിക്കുന്ന കട്ടപ്പനെന്ന കൈക്കൊടുക്കാൻ, "തേവീത്താണകളുംപോലെ"യായിത്തീർന്ന പെങ്ങൾ, പുതത്തിന്റെ പിടിയിൽനിന്നും മകനെ മൈത്ര്യാലോചനയും ആവശ്യപ്പെടുകയും നേടിയെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അമ്മ, മകന്റെ തരുണരൂപംകൊണ്ടു നാവു നാളവും കതിൻ ദേവിയുടെ മുൻപിൽ അഗ്നിശിഖപോലെ ജ്വലിച്ചുനില്ക്കുന്ന അമ്മ, തുടങ്ങി ഇടശ്ശേരിയായി അവർത്തിക്കുന്ന മനുഷ്യജാലംതന്നെ ശക്തിയെ വിളംബരം ചെയ്യുന്നവരാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവരെല്ലാം സൗന്ദര്യത്തിന്റെ സന്ദേശവാഹകരായി നമ്മിൽ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു:

എനിക്കിനിയൊന്നുമില്ല
പിരിഞ്ഞുകിട്ടാൻ
കൊടുക്കാനോ കൊടുത്താലും
മുടിയൊമുലയും

എന്നു ഉറച്ച ആത്മമൈത്ര്യാലോചന, വിശ്വാസദാർഢ്യത്തോടെ, പറയാൻ മലയാളത്തിൽ ഒരു കവിതയ്ക്കു കഴിയ. ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻനായർക്ക്!

അക്കിത്തം

കിള്ളിക്കുടത്തിന്റെ കാവാൽ
കടപ്പുറനിരത്തുകൾ
തേഞ്ഞുതണു കഴിഞ്ഞിട്ടും
ചുവന്നിട്ടു സന്ധ്യകൾ.

ഫോറിൻ സാരി പ്രകാശങ്ങൾ
കാരോൽക്കം സൗരഭങ്ങളിൽ
മുതലാളിത്തലഹരി-
ക്കുത്തടിയുന്നു ഫോണുകൾ.

താടി രീശയൊടൊന്നിച്ചു
മുടി തോളത്തു തട്ടുവേ
ക്ഷാരക്കുടയടയ്ക്കുന്ന
ചെത്തം കാതിൽ ചിരിച്ചുവോ?

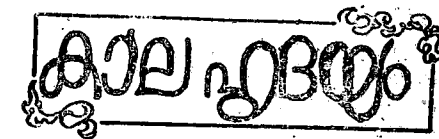
നാലുപേരു വിൽക്കുന്ന
ലിററർ ചുക്കരിതൻമണം
ഉണ്ണാനായ് കൃപിത നിൽപ്പല്ലോ
നരച്ച ജനകീയത!

കുടത്തിൽ മുങ്ങിത്താഴുന്ന
പുനൽക്കട പഴക്കമവ
വളം വാങ്ങാൻ പോയ്ചെത്തിൽ
മുളയ്ക്കുന്നില്ല പുല്ലുകൾ.

ലേവിപ്പുകിച്ച നട്ടെല്ലു
നിവരും മുസുതന്നെയോ
കൂട്ടിൽ കയറിനില്ക്കേണ്ട,
ദുർബ്ബലഗ്രാമനഗര!

യന്ത്രവേഗപ്പല്ലിപ്പുകി-
ലാടിനല്ലും കരച്ചിലിൽ
നാവ്നിറങ്ങിപ്പോയകാക്കി-
ക്കണ്ണിനാരുളള കാണുവാൻ?
കടപ്പുറത്തുള്ള കള്ള-
ക്കുടത്തിൻ കാറിലൊപ്പോഴോ

മീശകൊമ്പിച്ചു കണ്ണോടെ-
പ്പറന്നു ഭാവിമാത്രാകൻ?
വിശന്നചത്ത ധർമ്മത്തിൻ
ശവങ്ങൾ മറച്ചെയുവാൻ
മദ്യശാലയിൽ നിന്നെപ്പോ-
ളെത്തും നിയമഭാസ്കരൻ?
തല ചുറ്റിച്ച ദുർഗന്ധം
വമിജ്ജം പാതിരാവില്ലും
പവിത്രമോതിരം മോറി-
യത്താഴക്കുത്തിതൻ കലം,

ഉറങ്ങുമ്പോളെണ്ണിവെച്ച
നൂറുറപ്പികനോട്ടുകൾ
പത്തുറപ്പികനോട്ടാവും
നികതിപ്പലർവേളയിൽ
അഞ്ചുകൊല്ലത്തേയ്ക്കു ചോററിൽ
പുഴിവാരിയിടേണ്ടവൻ
ആരെന്നു നിർണ്ണയിക്കട്ടേ
വോട്ടിന്റെ കവിടിശ്രിയ.

പണ്ടൊരു ചിത്രകാരനായിരുന്നു.
കാലത്തിനപ്പുറത്തെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഉള്ള ചിന്തയുമായി നടക്കുന്ന ചിത്രകാരന് മരണത്തെ ഭയമായിരുന്നു. എന്നും, സ്വയംഭവമായ മരണത്തിന് അടിമയായി തീരാറുള്ള ചിത്രകാരൻ, ആ ഭയത്തിന് ഒരു ദാർശനികഭാവം നൽകി സൂക്ഷിച്ചുപോന്നു. മനസ്സിനെ മർദ്ദിക്കുന്ന പരാജയബോധം ഉലച്ചുപോകുന്ന വേളകളിൽ എന്നും തീരുമാനിച്ചുറപ്പിക്കും: മരണത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു ചിത്രം വരയ്ക്കണം.

മരണം.
അരുതാത്തതു് അബദ്ധത്തിൽ ചെയ്ത പോയതുപോലെ കണ്ടും പരറിയാ മനസ്സിനെ ഭയത്തിന്റെ സർപ്പം ഞെരിക്കും. മരവിപ്പും. അനുസരണയില്ലാത്ത വിധർഷും.

ചിത്രകാരൻ ധ്യാനനിരതനായി. ചിത്രകാരന്റെ മനസ്സ് പെട്ടെന്നു് മരണത്തിന്റെ മരുഭൂമിയായി മാറി. ജീവന്റെ ചിരകഴിയൊച്ചയില്ലാത്ത മരണമെന്ന മോഷ്ടാവിന്റെ ഗുഹയിലേക്കു് ചിത്രകാരന്റെ ചിന്തകൾ പടരുകയായിരുന്നു. ഭയവിഹ്വലമാക്കുന്ന മോഷ്ടാവിന്റെ ഗർജ്ജനത്തിൽ ഞെട്ടി.

ജവലമായി മാറിയ കഴിഞ്ഞ ദിവസങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞുനിന്ന ഒരു ശ്രമം. മരണത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു ചിത്രം വരയ്ക്കുക. പാഴായിപ്പോയ ദിനങ്ങൾക്കു കൂട്ടുനിന്ന മോഹം മാത്രമായിരുന്നു അതു്. അതിനെ അന്തിമ ലക്ഷ്യമാക്കി ഉയർത്താൻ ചിത്രകാരനു് എന്തെന്നില്ലാത്ത ആവേശം തോന്നി.

നിറങ്ങളും ബ്രഷുകളും ചാറിയും ചിതറിയും കിടന്നിരുന്നു. മരണത്തെക്കുറിച്ച് വരച്ചു് തൃപ്തിപോരാതെ കീറിക്കളഞ്ഞ ചിത്രങ്ങൾ. അസംതൃപ്തനായി വീണ്ടും വീണ്ടും വരച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേ, ചിത്രകാരൻ പിടഞ്ഞു. മരണം, മനസ്സിന്റെ ഉള്ളറകളിൽ ബോധാവസ്ഥയിൽ യാഥാർത്ഥ്യമായും അബോധാവസ്ഥയിൽ സ്വപ്നമായും ഉയിർകൊണ്ട അനേകം ദിവസങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു അന്നു്.

യും ഉയിർകൊണ്ട അനേകം ദിവസങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു അന്നു്.

കഴിഞ്ഞാണ്ട കണ്ണുകളിൽ ദുഃഖനിശ്ചയം. വിളറിയിട്ട കവിളിൽ സന്തോഷാധിക്യം. മരണത്തിന്റെ പ്രതലങ്ങളിൽ ഏകനായി മേഞ്ഞ ചിത്രകാരൻ ഏകാഗ്രമായ ചിന്തകൊണ്ടു്, തന്നെ മരണത്തിന്റെ ഒരു വക്താവായി സ്വയം മാറുകയായിരുന്നു.

മനസ്സിനിണങ്ങിയ പരിസരം തേടിയുള്ള യാത്രയിൽ കണ്ടു. ശവം തിയിൽനിന്നും പ്രതിഷേധത്തോടെ നടുവള്ളത്തു് ഉയരുന്നു. ചിത്രകാരൻ കൗതുകത്തോടെ നോക്കിനിന്നു്. ജപലിക്കുന്ന തിയിൽനിന്നും ആരവത്തോടെ അസ്ഥികൾ പൊട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പേടിപ്പെടുത്തുന്ന ദീർഘശബ്ദത്തോടെ ചിരക വെട്ടിച്ച് കാലൻ പക്ഷികൾ ശൂന്യമായ ആകാശത്തേക്കു് പറന്നുയർന്നു.

തിങ്ങിക്കൂടിയ ആലസ്യത്തിന്റെ രേഖകൾ മാഞ്ഞു: മരണത്തിന്റെ—മോഷ്ടാവിന്റെ, കൊലയാളിയുടെ— കാലടിപ്പാദുകൾ അടുത്തടുത്തുവരുന്നു. രക്തസിരകളിൽ സംതൃപ്തി നരഞ്ഞു് ഒപ്പം. അമ്മ തന്നെ ശവപ്പറമ്പിൽ പ്രസവിക്കാത്തതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ദുഃഖവും.

മരണത്തിന്റെ പ്രവാചകൻ

ശവം കത്തിദഹിച്ചു. തീ കെട്ടു. ആകാശത്തേക്കുയരുന്ന പുകയിൽ മരണത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം ചിത്രകാരൻ ദർശിച്ചു. അതു് ചിത്രകാരനെ ഉന്മാദനാക്കി.

ആകാശത്തു് എവിടെയൊക്കെയോ അലഞ്ഞുപറന്നു് ഗതികിട്ടാതെ തിരിച്ചുവന്ന കാലൻപക്ഷികൾ പ്രേതങ്ങളുടെ ഗുഹ

യിൽതന്നെ മറഞ്ഞു. കാററിന്റെ ചുഴികൾ അന്വേഷിച്ചു് അലയുന്ന പുകക്കൂട്ടം പിന്നെയും..

തീച്ചുടേറു് കുറുത്ത മണ്ണു്. മരണവുമായി അലിഞ്ഞുചേരാൻ ശ്രമിച്ചു. മോഷ്ടാവിന്റെ സഹഭാവം തേടാൻ മൃത്യുശ്രമം ജപിച്ചു.

ജീവന്റെ നിലച്ച ശബ്ദം പതിയിരിക്കുന്ന മരണസങ്കേതത്തെ വർണ്ണങ്ങൾകൊണ്ടു് നിർവ്വചിക്കണം. മരണത്തെ, യാഥാർത്ഥ്യവാദമുൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ചിത്രത്തിനുള്ളിൽ ഒതുക്കണം. അനുയോജ്യമായ വ

ർണ്ണങ്ങൾക്കും ഭാവങ്ങൾക്കും വേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണത്തിനിടയിൽ ചിത്രകാരൻ ചിന്തയുടെ താഴ്വരകളിൽ അലഞ്ഞു. മരണത്തോടുള്ള പ്രതിഷേധം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ, ജീവിതത്തിനോടുള്ള ശക്തമായ അനുഭാവം സ്വായത്തമാക്കാൻ ചിത്രകാരൻ എപ്പോഴും ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

മനസ്സിലാദ്യം മങ്ങിക്കണ്ട മരണത്തിനനുസൃതമായ നിറങ്ങൾ. നിറങ്ങളെ ക്ലേശപ്രവണതയോടെ മാറാനുള്ള യോജിച്ച സങ്കേതമായ ശവപ്പറമ്പു്. ചിത്രകാരൻ, പ്രണപ്പെടുത്തുന്ന ചൈതന്യത്തിൽ വിരിയുന്ന മാർദ്ദവമില്ലാത്ത, സുഗന്ധമില്ലാത്ത ശ്മശാന പുഷ്പങ്ങളെ അതിരറ്റം സ്നേഹിച്ചു.

—കടൽതീരത്തെ നരകളെപ്പോലെ നിമിഷങ്ങൾ ഉയരുകയും ഉതിരുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. പിന്നെ, കാലത്തിന്റെ ദളിളമായ ദിവസങ്ങളും.

ശവത്തിന്റെ കാലടിപേരുകളെ തണുത്ത പ്രഭാതങ്ങളിലും രാത്രികളിലും ചിത്രകാരൻ വരച്ചു നിരന്തരമായി. മരണത്തെ ഉള്ളുംകൈയിലൊതുക്കുകപോലെ അസാധ്യമായി തോന്നിയിരുന്നു ശ്രമിച്ചപ്പോഴെല്ലാം. ക്യാൻവാസിന്റെ നാലതിരകൾക്കുള്ളിൽ ആ ഭീകരരൂപത്തെ തളച്ചിടാനുള്ള അനുകമ്പാധമായ ശ്രമം. വർണ്ണങ്ങൾ പതിഞ്ഞു. ആശയങ്ങൾ പകർന്നു. ബുദ്ധി വികസിച്ചു പെട്ടിച്ചും ചൊരിഞ്ഞു. നിറങ്ങളുടെ വിന്യാസം ഉയർന്നു.

ചിത്രകാരൻ വരച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മസ്തിഷ്കത്തിൽ ജനിച്ച് മനസ്സിൽ സന്നിവേശിക്കുന്ന നിറങ്ങൾ. കൈവിരലുകൾ ദുർഗതതിയിൽ ചലിച്ചു: ഭാവന ശരീരത്തിലാകെ പരിലസിച്ചു. വൈകാരികാവസ്ഥകളുടെ ശിഖകൾ ഉയർന്നു. നിമിഷങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന സമയം.

ചിത്രകാരൻ ഞെട്ടി. കാലിനടിയിൽ ദുഷ്കൃതിപേടുന്ന ഭൂമി. പരമത്തെ വേദനിപ്പിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മററു്. അവയവങ്ങൾ. ആകാശത്തെ കീറിക്കുറിച്ച് മിന്നൽ മറഞ്ഞു കൊടുക്കാറു് അഞ്ഞു വീശി.

ചിത്രകാരന്റെ മനസ്സിൽ തീക്ഷ്ണ കത്തിരന്റെ വീഴുകയായിരുന്നു. ഭാവന പിടയുകയായിരുന്നു. കൈകൾക്കു ശ്രദ്ധണം

എം. ശ്രീജയൻ

ബാധിച്ചു. ജീവൻ ശക്തിയറു കറുത്തു യും മനസ്സിലെ മാളത്തിനിന്നും പത്തി വിടത്തി ഇഴഞ്ഞു.

നിമിഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് പാതിരാവെളി ചുംപോലെ മുന്നിൽ നിറഞ്ഞുനിന്ന ആ ശയങ്ങൾ. അവ പകൽത്തോൾ അനു യോജ്യമല്ലാത്ത ഇളളാകുന്നു.

ചെടിയിൽമാത്രം വിരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന, പറിചെട്ടത്താലുടൻ ഭംഗിയും സൗരഭ്യ വും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്ന പുഷ്പത്തെ തേടിയാണോ സാഹസികനായി പുറപ്പെട്ടത്. ചിത്രകാരന്റെ ചോരഞ്ഞെ സ്കളിൽ നിരാശ കലൻ. അടുക്കുനോ റും അകലുന്ന, അകലുന്നതിനനുസരി ച്ച് അടുക്കുന്ന മരുമരിചികയുടെ ആത്മാ വാണോ മരണത്തിന്നു്?

—മരണത്തിന്റെ ചക്രവാളം തുളയ്ക്കുന്ന ദുഷ്ടികളും, പ്രപഞ്ചം പിളക്കുന്ന ശ ബ്ദവും, ജീവൻ കരുങ്ങിപ്പോകുന്ന, വി ഷം വമിക്കുന്ന അനേകം കൈകളും...

കലയുടെ ഓമനതമുള്ള വിരലുകൾ മരവിക്കുന്നു. അന്തനിമിഷം വ്യാകുല നാകുന്ന ചിത്രകാരൻ മരണത്തിന്റെ കൊലവിളിക്കുമ്പിൽ പതറുകയായിരു ന്നു. നിലനിൽപ്പിന്റെ ഭയനീയശ ബ്ദംകേട്ടു് ഞെട്ടി. ചെവികളിൽ വി ഷിയുടെ കടുത്ത ശബ്ദം. കണ്ണുകളിൽ കനൗ വെളിച്ചം.

വിരസവും അസ്വസ്ഥവും പരാജയ ത്തിന്റെ വെയിൽനാമ്പുകൾ ഉയഞ്ഞഴ ന്ണെല്ലുന്നതുമായ നിമിഷങ്ങളുടെ അവസാ നമില്ലാത്ത ഘോഷയാത്ര.

ചിത്രകാരനിലെ ആവേശം കേവലം പ്രതികാരം മാത്രമായി അവശേഷിച്ചു. വികാരം പരാജയത്തിന്നു് മുമ്പിൽ തലകു നിച്ചു. മരണത്തോടുള്ള വെറുപ്പ് നിമി ഷത്തോറും കത്തിയാളിപ്പടൻ.

ചിത്രകാരൻ കൂടുതൽ അസ്വസ്ഥനാക കയായിരുന്നു. മുന്നിൽ കാണുന്ന അപൂ ണ്ണവും അഭംഗിയുമുള്ള ചിത്രങ്ങളെന്നോ ക്കി നെടുവീർപ്പിട്ടു. കലയുടെ മുതികര ണം, തിളക്കമറു് ശിമിലമായ ഏ തോ ഗ്രഹമായി.

നിമിഷങ്ങൾക്കു് ഘനംകൂടി. പരാ ജയത്തിന്നു് സാഗ്രതയേറി. ചിത്രകാര ന്റെ കണ്ണുകൾ നിർജീവങ്ങളായി. ക വിളകൾ നിലാവെളിച്ചത്തെ പുഴിപോ

ലെ വിളറി. നെഞ്ചിൽ പരാജയബോ ധത്തിന്റെ അസ്സങ്ങൾ ഒരിക്കൽകൂടി ആ ണ്ണുകയറി. കണ്ണുകളിലെ മരണത്തി ന്റെ വെളിച്ചംമാത്രം സദാ ജ്വലിച്ചു.

അദൃശ്യനായ, അജ്ഞാതനായ കൊല യാളിയുടെ അടുഹാസം ചിത്രകാരനെ വി റപ്പിച്ചു.

തന്റെ ചിത്രകലാവൈഭവം മരണ ത്തിനു മുന്നിൽ അസ്സമിക്കുകയാണെന്നു് ചിത്രകാരനു് ബോദ്ധ്യമായി. അപകർ ഷതാബോധത്തിന്റെ തീജ്വാലയിൽ ആത്മാവു് വെന്തു. മനസ്സ് വെളിച്ചമേ ല്ലാതെ പ്രകാശം പതിക്കാതെ പരാജയ ത്തിന്റെ രൂപമായി മാറി. മരണത്തി ന്റെ നിഴലിൽ ചിത്രകാരൻ വിനയസമ ന്ചിതനായി.

ഒടുവിലൊടുവിലവസാനം—

മസ്തിഷ്കവും മനസ്സും തമ്മിൽ നി ണ്ടുനിന്ന ഒരു ഭവനപ്രയത്നത്തിനുശേഷം, ഭൂതകാലത്തിന്റെ പ്രഹരം ഉളവാക്കിയ ആഘാതത്തിൽനിന്നും പരാജയത്തി ന്റെ ശബ്ദംകേട്ടു് അസംതൃപ്തനായ ചിത്രകാരൻ, നിരാശനായ ചിത്രകാരൻ, അവിടുത്തെമായി അപൂർണ്ണമായി ഭംഗി യില്ലാതെ വരച്ചുകൂട്ടിയ ചിത്രങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ സ്വന്തം കഴിവുകേടിന്റെ ഭാര വുമായി ദുഃഖിതനായി തൂങ്ങിമരിച്ചു.

...*

കൈപ്പറ്റി

വിഷകന്യക (നോവൽ) എസ്. കെ. പൊററക്കാട്ടു് രൂ. 8 50 അഞ്ചുസെൻ റു് (നോവൽ) മലയാററുർ മാമുക്ലൻ രൂ. 7 00 ഇരട്ടമുഖങ്ങൾ (നോവൽ) വി. ടി. നന്ദകുമാർ രൂ. 7 00 അഷ്ടപദി (നോവൽ) പെരുമ്പടവം ശ്രീധരൻ രൂ. 12 50 മാധവിക്കുട്ടി (നോവൽ) വൈ കം ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ രൂ. 3 00 മധു വിധുപ്രേമം (നോവൽ) കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ രൂ. 6 75

ഇത്രയും പുസ്തകങ്ങൾ സാഹിത്യപ്രവർത്ത കസഹകരണസംഘം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി യിട്ടുള്ളവയാണ്.

—o—

മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ നവരത്നം

കാലത്തിന്റെ ചോദ്യം അറിയാതെ യും അറിഞ്ഞുകൊണ്ടും നേരിടാൻ ബാ ധ്യസ്ഥനായ എഴുത്തുകാരന്റെ എന്ന ത്തേയും പ്രശ്നം വ്യക്തിത്വമെന്നയാ ണ്. വ്യക്തികളും വ്യക്തിസ്വഭാവങ്ങളും അനുസൃതമായ തിക്ഷണമായ പ രിണാമപ്രക്രിയകൾക്കു് നിരന്തരം വി ധേയമാണുതാനും. ഇതിനത്തരവാദി ചോദ്യകർത്താവായ ഈ കാലം തന്നെ; പൊരുത്തപ്പെട്ടുപോകാനാവാത്ത കാ ലം. ആ കാലത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളു വർത്തിപ്പിക്കുകയാണ്

കെ. രാമചന്ദ്രൻ കാലത്തിന്റെ വർത്തമാനം എന്ന ലേഖനത്തിലൂടെ എഴുത്തച്ഛന്റെയും ആശാന്റെയും കൃ തികളെക്കുറിച്ചും സംഗീതാത്മകമാണു് ചെറുശ്ശേരിയുടേയും ചങ്ങമ്പുഴയുടേ യും കൃതികളെക്കുറിച്ചും ധാരണ നിലവിലു ണ്ടു്. കവിതയിലെ സംഗീതാത്മകത യെക്കുറിച്ചു് ഒരു ലേഖനം ജെ. മാത്യുസിന്റെ

കവിതയിലെ സംഗീതം

വാച്ചിൽ നോക്കി. എട്ടു് അഞ്ചു്. അ ലറുന്ന സമുദ്രത്തിനുമീതെ മഴക്കാറു കൾ അടൻവീണുതുടങ്ങി. “മഴപെയ്തു തുടങ്ങുന്ന മീനം.” ഇപ്പോൾ ഞാനെന്തു ചെയ്യണം എന്റെ കൈകൾ അവളുടെ കഴുത്തിലെ നീല തൈരുകൾക്കു് മീ തെയറേങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഗിരിജാവല്ലഭന്റെ കഥ “കാലവർഷത്തിലെ ആദ്യത്തെ സന്ധ്യ.”

ഓരോ ജന്മത്തിനും ഓരോളമേദശമുണ്ടെ നല്ല ആത്മീയവാദികൾ പറയുന്ന

തു്. ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ദൈവം എന്നെയും സൃഷ്ടിച്ചു. സോഷ്യോള ജിയിൽ മാസ്റ്റർബിരുദം നൽകി. എ ന്റെ ജന്മസാഹചര്യത്തിനായി വിശ്വ സ്തനായ ഒരു പിമ്പിന്റെ തസ്തിക സൃ ഷ്ടിച്ചു് അതിൽ നിയമനം നൽകി. എം. എം. മേനോന്റെ കഥ ഉൾവശി.

എം. കൃഷ്ണൻനായർ, വി. ബി. സി. നായർ, മംഗലശ്ശേരി എന്നിവരുടെ സ്ഥിരം പങ്കാളികൾ.

ജൈക്കോട്ടു്, എം. മുക്തൻ, പെരുമ്പടവം ശ്രീധരൻ, എന്നിവരുടെ നോ വലുകൾ.

പി. കണ്ണിരാമൻനായർ, പുവച്ചൽ ഖാദർ എന്നിവരുടെ കവിതകൾ.

സമുദ്രമായി അനന്തനിലപ്രവാഹമാ യിപ്പോയ മരവിച്ച ഒരു മനസ്സിന്റെ കഥ പറയുന്നു.

എസ്. മഹാദേവൻതമ്പി അനന്തനിലപ്രവാഹം.

അത്താണികൾ, സരസഭാഷണം, പു തിയപുസ്തകങ്ങൾ, കത്തുകൾ.

ഇൻററിന്റെ ഒന്നാംവർഷം തന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സംഭവരഹിതമായിരുന്നില്ല. വിദേശത്തു സ്കൂൾ കഴിഞ്ഞുവന്ന ഏക വിദ്യാർത്ഥിനിയാണെന്നു താൻ. ഇംഗ്ലീഷ് ഉച്ചാരണം മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു വേറിട്ടുനിന്നിരുന്നു. അന്യഥാ തന്നെ വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന സതിത്വ കളിൽ ചിലർപോലും ഇക്കാര്യത്തിൽ അസുയക്കാരായിരുന്നു. നന്ദിനിയാണെന്നു തന്റെ അടുത്ത കൂട്ടുകാരി. ലക്ചർമാരിൽ ചിലർക്കുപോലും തന്റെ ഉച്ചാരണത്തോടു രമ്യതയുണ്ടായിരുന്നില്ലത്രേ! നന്ദിനിയാണ് വാത്സകൾ കൊണ്ടുവരുന്നത്. "അവഗണന" അതാണതിനു പ്രതിവിധി. താൻ നന്ദിനി യോടു പറഞ്ഞു. സബ്ജക്റ്റിൽ പങ്കുചേരുന്നവരുടെ മാത്രമല്ല, കോളേജുകൾ ഒരു "നിഴൽ യുദ്ധം" ഇതിന്റെ പേരിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. സിംഗപ്പൂരിൽനിന്നു കൊണ്ടുപോന്ന തൂണികളുടെ നിറം, തയ്യലിൽ പ്രകടമായിരുന്ന വ്യത്യാസം, അങ്ങനെ തന്റെ വേഷവിമർശനകോളേജിൽ മാത്രമല്ല, ആർട്ട്സ് കോളേജിലും, സയൻസ് കോളേജിലും ചർച്ചാവിഷയമായിരുന്നു. ബോബ് ചെയ്ത തലമുടിതന്നെ ഒരു കാഴ്ചവസ്തുവാക്കി അക്കാലത്താണ് ന്യൂ വീൽ രണ്ടു ട്രൈപ്പിളികളെ കൊണ്ടുവന്നത്. അവയെ കാണുന്നതിലേറെ കൗതുകത്തോടെ വിദ്യാർത്ഥികൾ തന്നെന്നോക്കി നിൽക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. താനെന്താനും കാര്യമാക്കിയില്ല. വർഷം പെട്ടെന്നു കടന്നുപോവുകയായി. "വന്നാലുടനെ ടീച്ചറിനെ കാണണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്."

പടിക്കൽവച്ച് വാച്ചർ പറഞ്ഞു. ലൈബ്രറിയിൽ പോയിരുന്നതുകൊണ്ട് അല്പം വൈകിയാണ് വന്നത്. ടീച്ചറുടെ അനുവാദം വാങ്ങിയിരുന്നു. അപ്പോൾ കുററ വിചാരത്തിനല്ല; എന്തായാലും അതു കഴിഞ്ഞിട്ടു മുകളിൽ പോകാം. ഓഫീസു താഴെയാണ്.

"കാപ്പികടികഴിഞ്ഞു" ഉദ്യോഗാറിട്ടായാലും മത യാത്രയായിരിക്കും. അകത്തു വേറെ ആരോ കൂടെയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. താൻ ഓഫീസിലേക്കു തിരിയുന്നതു ക

ണ്ടപ്പോൾ വാച്ചർ തുടർന്നു പറഞ്ഞു: ശര യാണ്. മുടി പാറിപ്പറന്നുകിടക്കുന്നു. കുറേയേറെ നേരമിരുന്നു വായിക്കുകയും നോട്ടെടുക്കുകയുമായിരുന്നു. മുഖത്തു ക്ഷീണം കാണാം. മുഖവും കൈകാലുകളും കഴുകി സാരി യൊന്നൊളക്കിയെടുത്തിട്ടു പോയാൽ മതി. 'എന്തിനൊരുങ്ങുന്നു?' തന്നെക്കൊണ്ടാൻവേണ്ടി വന്ന കാത്തിരിക്കത്തക്ക ഒരാളും ഓർമ്മയിലെത്തുന്നില്ല. ഒരർത്ഥമാണെന്നും വേണ്ടു.

പതിവുപോലെ ചെരുപ്പു,രിവച്ച് ഒന്നു ചുമച്ച് ആളറിയിച്ചുകൊണ്ട് ഓഫീസിലുള്ളിരിക്കുന്നു. ശ്രീകുമാരൻതമ്പി! "സൈററി സൈക്കിളിസ്റ്റ" എന്ന അപരനാമത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്ന കുപ്രസിദ്ധ വിദ്യാർത്ഥി. എല്ലാ കോളേജുവിദ്യാർത്ഥിനുകളുടേയും പേരിനോടു തന്നിട ബന്ധമുണ്ടെന്നു സിബ്ബന്തികളെക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞുപരത്തുന്ന പട്ടവിശ്വം. ഏതോ ജഡ്ജിയുടെ മകനാണത്രേ. എവിടേയും ചൊൽവാക്കുള്ള രെമ്മാടി. തന്റെ തൊട്ടുപിന്നിൽ സൈക്കിൾ ബ്രേക്കിട്ടു ബെല്ലടിച്ചിട്ടുണ്ട് അവഗണന. അറിയാ

വഴിയറിയാത്ത യാത്ര

തെക്കൊട്ടു

ത്തമട്ടിൽ താൻനടന്നുപോയി. പലപ്രാവശ്യംനോക്കിട്ടും പ്രയോജനമില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ തന്നെത്താനെത്തു നിറുത്തി. സഹതാപമാണയാളെക്കൊണ്ടുവോൾ തോന്നാറു്. നല്ല കടുബത്തിൽ ജനിച്ചു. കാണാൻ സുഖമുണ്ട്. പടിക്കാൻ സമർത്ഥനാണത്രേ! പക്ഷേ, പിഴച്ചുപോയി. അതാണ് പൊതുവേ കേൾക്കാറുള്ളത്.

തന്നെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഏതോ കാര്യവുമായി അയാൾ തകുത്തടിച്ചുവെ കാണാ

ൻ വന്നിരിക്കുന്നു. മനസ്സൊന്നുലഞ്ഞു: കാര്യം എന്താണെന്നറിയാനൊരുവെമ്പൽ: വല്ലായ്മ. കാപ്പികടിച്ചു, വസ്ത്രം പകർത്തു് സാവകാശം വരികയായിരുന്നു. ഭംഗി.

"സരള റൂമിൽ പോകാതെതന്നെ പോന്നോ? അത്ര അത്യാവശ്യമാണെന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. പുസ്തകം മേശപ്പുറത്തുവച്ച് അവിടെയിരിക്കൂ. ശ്രീകുമാരൻ കാപ്പിവേണോ? സരള കാപ്പികടിച്ചതല്ല. എനിക്കും വേണം."

തമ്പി നിരസിച്ചില്ല; താനും ടീച്ചർ ഈ മനുഷ്യനെ വെറുക്കേണ്ടതാണ്. ചെൺകട്ടികളെ ദൃഷ്ടിപ്പിക്കുന്ന യുവാവു്. എന്നിട്ടു സ്നേഹത്തോളം സ്വാതന്ത്ര്യത്തോളം പെരുമാറുന്നു; തന്റെ മേലും ചാർജ്ജാനുമില്ല അതാണെങ്കിൽ ടീച്ചറുടെ ഭാവം വേറെയാവു. ആശ്വാസം തോന്നി. ഈ മനുഷ്യനെപ്പറ്റിയുള്ള തന്റെ ധാരണകൾ തെറ്റാവാമെന്നൊരു തോന്നൽ: "ഫോർമാലിറ്റിക്കുവേണ്ടി ഞാൻ വന്നുവെന്നേയുള്ളു; ടീച്ചർ പറഞ്ഞാൽമതി.

സരള വിസമ്മതികേപം മറുമില്ല. "തക്കമടിച്ചറോടാണു സംസാരിക്കുന്നതേകിലും തമ്പിയുടെ ഭൃഷ്ടി തന്റെ മുഖത്താണ്. അയാളോടു വെറുപ്പുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ആ കണ്ണുകളിൽ അവളുണ്ടായോടെ നോക്കാനായില്ല. ടീച്ചറുടെ അതിഥിയാണെന്ന വിചാരം മനസ്സിലുള്ളതുകൊണ്ടാവണം. ആണോ? നിശ്ചയമില്ല. കാര്യം എന്താണുവോ? തക്കമടിച്ചറുടെ വളയ്ക്കുമ്പുഗമാണ് താനെന്നീ മനുഷ്യൻ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടോ?"

"ശ്രീകുമാരൻ തന്നെ പായം. സരള എന്താണിരിക്കാത്തതു?"

ടീച്ചർ വീണ്ടും പത്തപ്പോൾ താൻ ഇറങ്ങു; യാത്രാകമായി

"കോളേജ് ഡേ അടുത്തുവെന്നറിയാമായിരിക്കുമല്ലോ?"

തമ്പി തന്നോടാണു സംസാരിച്ചത്. മുഖത്തോടുമുഖം തിരിഞ്ഞത്.

ആർട്ട്സ് കോളേജ് ഡേയ്ക്കും തനിക്കും തമ്മിൽ എന്താണൊരു ബന്ധം? തക്കമടിച്ചർക്കതിരേതാ കാര്യം?

"കേട്ടു."

മറ്റൊരു പാലിക്കണമല്ലോ. അതിനുവേണ്ടി ഒരാവാക്കു. മൊറാനും ചോദിച്ചില്ല. "ഞങ്ങളുടെ പരിപാടികളിൽ സരളകൂടി പങ്കെടുക്കണം."

"ഞാൻ വിമൻസ് കോളേജിലാണ് പഠിക്കുന്നത്. ആർട്ട്സ് കോളേജ് പരിപാടികളുമായി... "ബന്ധപ്പെടുന്നതിൽ പാപമുണ്ടോ?"

ഭാവിയിൽ വക്കീലാകാൻ പോകുന്നയാളാണ് തമ്പിയെന്നു നന്ദിനി പാഞ്ഞറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും ആ ക്രോസ് വിസ്താരം തനിക്കുഷ്ടമായില്ല. മാത്രവുമല്ല, 'സരള'യെന്ന കുറുക്കേക്കറിയുള്ള സംബോധനയും അസുഖം തോന്നി. ഉരുളക്കുഴിയിൽ മറുപടി പറഞ്ഞാലോ? തക്കമടിച്ചറോടു താൻ കാണിക്കുന്ന അപമര്യാദയായി അതു. റ്റുറുവായിക്കുട്ടി.

ഈ നാട്ടുകാരിയല്ല. മുമ്പ് കോളേജ് ഫാക്ഷനിൽ പങ്കെടുത്തു പരിചയമില്ല. അതുകൊണ്ടു ഒന്നിലും പങ്കെടുക്കാനായില്ല. മറ്റൊരുകാരായി ക്ഷണം നിർത്തിച്ചു.

പരിചയം ജന്മസിദ്ധമല്ല. ഇപ്പോൾ ബോൾ താനെ പരിചയമുണ്ടായിരിക്കാ

ള്ളം. വാസനയും കഴിവു. അതാണാവശ്യം. അതുണ്ടെന്ന് ബോധ്യമായതുകൊണ്ടാണല്ലോ ഞങ്ങൾ അങ്ങനെ തീരുമാനിച്ചത്. എന്താണിത്ര പേടിക്കാൻ? ഞങ്ങളൊക്കെയുണ്ടല്ലോ.

തമ്പിയുടെ സരസമായ സംഭാഷണം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ തക്കമടിച്ചർ കൂടെ കൂടെന്നെ കാര്യംതന്നെ മറന്നു. താനറിയാതെ ഒഴുക്കിൽ പെട്ടുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് അസ്സൽ ശ്രീകുമാരനെ കാർമ്മവന്നു പത്തടി അകലെ നിറുത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും.

"എനിക്ക് പങ്കെടുക്കാനാക്കുകയില്ല. തീർത്തതന്നെ മറുപടി പറഞ്ഞു."

"കമ്മിറ്റിയിൽ വേണ്ട. നാടകത്തിൽ അഭിനയിക്കാൻ..."

"പരിചയമില്ല."

തമ്പി മുഴുമിപ്പിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് താൻ പറഞ്ഞു.

"ഞങ്ങളാലും ഇതൊന്നും തൊഴിലാക്കിയവരല്ല."

"എന്റെ കാര്യമേ ഞാൻ പറഞ്ഞുള്ളൂ."

"ഇതൊരു പൊതുക്കാര്യമാണല്ലോ."

സംഭാഷണം മുന്നോട്ടു പോകുന്നതും ശ്രീകുമാരന്റെ ഭാഷയിലും പെരുമാറ്റത്തിലും ആകർഷകത്വം വർദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നതോന്നി. നല്ല സംഘടനാചാര്യരിയുള്ള യുവാവു. താനറിയാതെ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞ ഒരഭിപ്രായം.

നിർബ്ബന്ധിച്ചാൽ അനുസരിക്കുന്ന പുള്ളിയല്ല, ശ്രീകുമാരൻ."

തക്കമടിച്ചർ തന്നെ രക്ഷിച്ചുവെന്ന് വശപസിച്ച്.

"അവരുടെ സോവനീറിന് എന്തെങ്കിലും ഒന്നെഴുതിക്കൊടുക്കൂ."

ടീച്ചറുടെ അപസാനവിധി നിരസിക്കുന്നതു തൊറാണം. "നോക്കാം" എന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞു.

"ഒരു ചെറിയ കാര്യം കൂടി."

മൊറാരപേക്ഷയുടെ മുഖവുരയുമായി അയാൾ തന്റെ മുഖത്ത് ഭൃഷ്ടിയുറപ്പിച്ചു. ആഴ്ത്താശക്തിയുള്ളനോട്ടം സ്നേഹഭീഷ്മികൊണ്ടു തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകൾ. ഒട്ടകവും ചെട്ടിയാൽ എന്ന കഥപോലെ യാണിതെന്നു തോന്നുന്നല്ലോ."

താൻ പെട്ടെന്നു പറഞ്ഞതാണ്. സ

എന്തെല്ലാം മലകേറി-
ലേതെല്ലാം പുഴതാണ്ടി-

ലേങ്ങനെയെല്ലാം നോമ്പു
നോറിലാണെന്നേതേടി!

അകത്തുനിന്നും ബന്ധി-
ച്ചിട്ടൊരമ്പലവാതി-

ലതി വിസ്ഫുലിപ്പോൾ
അനിയേതുന്നല്ലോ!

മണ്ഡപത്തിലെതോരോ-
മണിയുമതിത ജ-

ന്മാന്മന്ദിരംതൻ മന്ത്ര-
മായിതാ മുഴങ്ങുന്നു!

ഇനിയേതന്നും കൊള്ളാ-
മെന്നിച്ഛുന്നായി പുന്തേൻ

— 0 —

നർത്തനൻ പററുമോയെന്നു സംശയം തോന്നി.

ഇല്ലില്ല. ഒട്ടകത്തിന് തല നന്നായിരിക്കാനുള്ള സൗകര്യം മാത്രമേ വേണ്ടു. ചെട്ടിയാൽ ഞെരുക്കി പുറത്താക്കുമെന്ന പേടിയേ വേണ്ടു."

"ഇനി എന്താണ് വേണ്ടതെന്നു പറയൂ, ശ്രീകുമാരൻ."

"ഒരു ചെറിയ പ്രസംഗം."

"നന്നായി. എനിക്ക് മലയാളമായില്ല. സിംഗപ്പൂരിൽ മലയാളംപള്ളികൂടമില്ല."

"ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസംഗമാണാവശ്യം. ഇനി ഏതായാലും ഒഴിയാൻ നോക്കൂണ്ട."

താൻ മിണ്ടിയില്ല.

"റിയലി ടീസ് ഊസ് എ പോപ്പുലർ റിക്വസ്റ്റ്, പ്രൊഫസർമാരിലൊരാളാണ് സജസ്റ്റ് ചെയ്തത്."

തമ്പി സന്തുഷ്ടനായി പോകാനെഴുന്നേറ്റു. നന്ദിപൂർവ്വം കൈകൂപ്പി.

"ശ്രീകുമാരൻ തെമ്മാടിയാണെന്നെല്ലാം പറയുന്നതു കേട്ടു സരള പേടിക്കണ്ട. തക്കമയെ അവനറിയാ."

അയാൾ പോയിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ടീച്ചർ പറഞ്ഞു.

കൊള്ളരുത്തവനായ ശ്രീകുമാരൻ തമ്പിയുടെ നിർബന്ധം മൂലമായിരുന്നുവെങ്കിലും ലേഖനവും, പ്രസംഗവും കേര

— പുലാക്കാട്ടു രവീന്ദ്രൻ —

കിനിയും നൂപുവാ-

യതുമായിട്ടുമല്ലോ!

കാതരമിഴികളാൽ

പ്രമുദിപ്പമുടിയി-

ക്കാടനൈക്കാടമ്പുഴ-

മുത്തീയാക്കുകദേവി!

— 0 —

— 0 —

ശബ്ദമുണ്ടാക്കി. സ്ത്രീ സപാതന്ത്ര്യത്തെ

പ്പററിയുള്ള വാദഗതികൾ അന്നത്തെ സ്ത്രീകൾക്കുപോലും സമ്മതിക്കാനാവാത്തവയല്ലായിരുന്നു.

ശങ്കരന്റെ അഭൈത സിദ്ധാന്തം ആധുനികജീവിതത്തിൽ എങ്ങനെ പ്രായോഗികമാക്കാമെന്നതായിരുന്നു പ്രശ്നം.

അരിശം കൊള്ളിച്ച അഭിപ്രായങ്ങളായിരുന്നു തന്റെ. പക്ഷേ, തീവ്രവാദികളായ യുവതലമുറയെന്ന ഒരു ഹിടറായി നായികണ്ടു.

പത്രത്തിലെഴുതാനും സാക്ഷര്യം കിട്ടിയാൽ പ്രസംഗിക്കാനും അവർ മടിക്കില്ല. തമ്പി അവരുടെ മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്നു.

അന്നത്തെ കോളേജ് ഡയാപകക് സമുദായത്തിൽ വളരെ ഉയർന്ന സ്ഥാനമായിരുന്നു. വിശേഷിച്ച് അദ്ധ്യാപികമാർക്കു.

ഞങ്ങളുടെ പ്രിൻസിപ്പാൾ മിസ്സ് തോംപ്സണായിരുന്നു. കണ്ടാൽ തനി വെള്ളക്കാരിയെപ്പോലെയാണെങ്കിലും സാരിയുടുത്തുകൊണ്ടു അവർ കോളേജിൽ വരാറുള്ളു.

മലയാളത്തിൽ പ്രസംഗിക്കാനുള്ള കഴിവ് അവരെ മറ്റു ആംഗ്ലോ-ഇൻഡ്യൻ വനിതകളിൽനിന്ന് വേർതിരിച്ചു കാണിച്ചു.

ആർട്ട്സ് കോളേജ് ഡേയിലെ പ്രസംഗത്തെയും ലേഖനത്തെയും പറ്റി അവർക്ക് മതിപ്പു തോന്നിയെന്നു എ

ന്നെ വിളിച്ചിച്ച് പറയുകയുണ്ടായി.

— 13 —

— 13 —

— 13 —

— 13 —

— 13 —

— 13 —

— 13 —

— 13 —

തന്നെ പ്രശംസിച്ച ഒരൊരാൾ പ്രൊഫസർ 'സിറാ' യാണ്; ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോയി ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസം കഴിച്ച മടങ്ങിവന്ന സിതാംബാൾ. അദ്ധ്യയനസാമർത്ഥ്യവും പ്രസരിപ്പും നിറഞ്ഞ അവരെ 'സിറാ' എന്നായിരുന്നു പ്രിൻസിപ്പാൾ വിളിച്ചിരുന്നത്. കൊട്ടാരത്തിൽ കൊച്ചുതമ്പുരാട്ടിക്ക് ട്യൂഷൻ കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്ന അവരോട് സഹാധ്യാപികമാക്കും അന്യയുണ്ടായിരുന്നു. വേഷത്തിലും ഭാവത്തിലും അവരിൽ കണ്ട ആധുനികത്വവും ഈ സ്പർദ്ധയ്ക്കു കാരണമായിരുന്നു.

* "മോജാം ചുക്കോപ്പ് മാക്കാൻ സിയാ ക്ലാമാ ലാമാ" ഉണ്ണാനെഴുന്നേറ്റു പോകുമ്പോഴും സിതാംബാൾ തന്റെ മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. പരിഷ്കൃതാശയങ്ങളുള്ള കൂസലറ്റ സമർത്ഥയായ അദ്ധ്യാപിക; അനേക പ്രൊഫസർമാരിൽ ഏറ്റവും പ്രാവീണ്യം കറഞ്ഞയാൾ. വസ്ത്രധാരണത്തിൽ ഏറ്റവും നവീനത സ്വീകരിച്ചിരുന്ന സിതാംബാൾ; വിമൻസ് കോളേജിലെ മനോഹരമായ പുനോട്ടത്തിൽ തന്നോടൊത്തു പണിയെടുക്കാറുണ്ടായിരുന്ന അടുത്ത സ്നേഹിത. അങ്ങനെ എന്തെല്ലാം വേഷങ്ങളിൽ അവർ തന്റെ മനസ്സിൽ തെളിയാറുണ്ടായിരുന്നു.

'കറച്ചു മധുരം കഴിച്ചോളൂ ആദ്യമായി' എന്ന് പറഞ്ഞു ആമാ ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു തരം പലഹാരത്തിൽ ഒരു കഷണം മുനിലോട്ടു നീക്കി വച്ചുകൊണ്ട് സമീപത്തു കാത്തു നിന്നിരുന്നു. യജമാനത്തിൻ്റെ ഭിന്നിയാണോ? ഭക്ഷണത്തോടു വെറുപ്പു കാണിക്കുന്നുണ്ടോയെന്നു പരിശോധിക്കാനാവണം.

പതിവിലും വളരെ വൈകിയാണ് മോഹൻ വന്നത്. കാരിന്റെ ശബ്ദം അകലെനിന്നു കേൾക്കുമ്പോഴേ താനിറങ്ങിച്ചെന്നു് ഗേറ്റു തുറന്നു് കാത്തുനില്ക്കു പതിവായിരുന്നു. ഇന്നു് ഫോൺ അടിച്ചശേഷമാണ് ചെന്നത്.

* കൊച്ചുമ്മ സമയമായി. ഭക്ഷണം തയ്യാറായിട്ട് വളരെ നേരമായി.

സാഹിത്യവാതമലം

എം. കൃഷ്ണൻനായർ

പ്രിയതമയുടെ വായ്ക്കകത്തു നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന മുതിരിച്ചാറ് അവളുടെ കാമുകൻ ചുണ്ടുകൊണ്ട് വലിച്ചെടുത്തു സ്വന്തം വായ്ക്കകത്താക്കുന്നതിനെ മോപസാങ് വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ("ഒരു സ്ത്രീയുടെ ജീവിതം" എന്ന നോവലിലാണെന്നാണ് ഓർമ്മ). യുവാക്കന്മാർക്കുപോലും ഈ പ്രക്രിയ ആഹ്ലാദദായകമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കാൻ വയ്യ. ആരോഗ്യശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് കുറച്ചുകൂടി അറിവുള്ളവർ ഇതിനു് തയ്യാറാവുമെന്നു കരുതാനും പ്രയാസമുണ്ട്. മുതിരിച്ചാറ് സഫലികൃഷ്ടതയിലിരുന്നാലോ? അതിന്റെ ഉപരിതലത്തിൽ ഒരു റോസാദലം കളിവള്ളപോലെ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാലോ? അതിനെക്കാൾ മനോഹരമായ കാഴ്ച വേറെയില്ലെന്നു നാം ഷറയു. പക്ഷേ, അതേ മുതിരിച്ചാറ് കാമിനി കവിൾക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ നിന്ദയായിപ്പോകുന്നു സ്വന്തം കണ്ണിൽ കവിൾത്തടത്തിലുടൊഴുകി ചുണ്ടിനെ നനയ്ക്കുമ്പോൾ വായനക്കാർക്കു് എത്ര തോന്നും? ഒരുപ്പേരും; അതു സാരമില്ലെന്നു തോന്നു. എന്നാൽ പ്രിയപ്പെട്ടവളുടെ കണ്ണിൽ പ്രിയതമന്റെ ചുണ്ടിൽ വീണാൽ? അവർ കാണാതെയെങ്കിലും അയാളു തുടങ്ങും. "ഒന്നും പ്രതിഫലം വേണ്ടെന്നിക്കാമെണ്ണമന്ത്രികളുടെ കൺകളിൽ താൽ മതി" എന്നു് കവി വാഴ്ത്തിയ ആ പുഞ്ചിരിയുണ്ടല്ലോ അതു് വേശ്യയുടെ ചുണ്ടുകളിലാണ് വന്നു വീണിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ? ഒരു മാധുര്യവും ദ്രഷ്ടാവിനു് അനുഭവപ്പെടുകയില്ല. ഓരോന്നിനും അതിന്റേതായ സ്ഥാനമുണ്ട്. അതു മാറിയാൽ അതിന്റെ സത്യം അസത്യമാകും. അത്രേയുള്ളോ? വസ്തുതന്നെ മാറിപ്പോകയില്ലേ? "ആരും ഒരു നദിയിൽത്തന്നെ രണ്ടുപ്രാവശ്യം മുങ്ങുന്നില്ല" എന്നു ഹെറാക്ളിറ്റസ്

അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ശരിയാണ്; നദിയിൽ ഒരു പ്രാവശ്യം മുങ്ങി എഴുന്നേല്ക്കുമ്പോൾ വേറെ ജലമൊഴുകി മറ്റൊരു നദിയായി അതു മാറുന്നു. "ഫിൽറർ ഫൗസി"ലെ ജലം വലിയ "ടാങ്കി"ൽ വന്നുവീഴുമ്പോൾ അതിലെ ബാക്റ്റീരിയ കലൻ മറ്റൊരു ജലമാകുന്നു. അതു വലിയ കഴലുകളിലേക്കു പ്രവഹിക്കുമ്പോൾ പിന്നെയും മാറുന്നു അവിടെനിന്നു വീടുകളിലെ ചെറിയ കഴലുകളിൽ എത്തുമ്പോൾ എന്തൊരു മാറ്റം? ടാപ്പ് തുറന്നു് ഗ്ലാസ്സിലേക്കു വീഴ്ത്തുമ്പോൾ ആ വെള്ളത്തിനു വീണ്ടും മാറ്റം വരികയായി. സാഹിത്യസൃഷ്ടികളെക്കുറിച്ചും ഇതു ശരിയാണോ എന്നാലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മനോരാജ്യം ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ ചട്ടപ്പുര എഴുതിയ "നാഗത്തറ" എന്നൊരു കഥയുണ്ട്. യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തിന്റെ ഭ്രാന്തമായ ഒരു മുത്തശ്ശി. അവർ സർപ്പക്കാവിനെ പുജിക്കുന്നവരാണ്. ആ കാവിലുള്ള പാമ്പു് വീട്ടിലെ കൊച്ചുകുട്ടിയെ കടിച്ചു. അവൻ ഉടനെ മരിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നിട്ടും അന്ധവിശ്വാസത്തിൽ മുഴുകിയ മുത്തശ്ശിക്കു പാമ്പിൻ കാവിനോടോ അതിലുള്ള പാമ്പുകളോടോ ഒന്നൊരവുമാ ഇല്ല.

ശകടപഥികഗന്ധനാളീലോമോന്മുലനം

മരിച്ച കുട്ടിയുടെ സഹോദരൻ ഉൽപതിഷ്ഠവായി നാഗക്കാട്ടു വെട്ടിത്തെളിച്ചു. മരിച്ച കുട്ടിയെ കടിച്ചപാമ്പിനെ അടിച്ചു കൊന്നു. അതോടെ കഥ അവസാനിക്കുന്നു. കഥ എവിടെയെങ്കിലും തുടങ്ങണമല്ലോ അതുകൊണ്ട് ചട്ടപ്പുര (കഥയെഴുതിയ ആൾ സ്ത്രീയാണോ പുരുഷനാണോ എന്നു് പേരു കൊണ്ടു് അറിയാൻ വയ്യ. അതുകൊണ്ടാണ് ശ്രീയെന്നോ ശ്രീമതിയെന്നോ ചേക്കാത്തതു്. ബഹുമാനക്കർവ്വുണ്ടെന്നു് കഥയെഴുതിയ ആളും വായനക്കാരും തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതേ) മുത്തശ്ശിയെ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് കഥ തുടങ്ങുന്നു, കഥ എവിടെയെങ്കിലും അവസാനിക്കണമല്ലോ. അതിനാൽ കാട്ടു വെട്ടിത്തെളിക്കുമ്പോൾ കഥ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. "മായമില്ല, ഭരണില്ല, ഭ്രൂവാദമില്ല" എന്നു തെരുവിലെ വില്പനക്കാരൻ പറയുന്നതുപോലെതന്നെ.

ഒറയെഴുത്തു്. തോന്നുന്ന സ്ഥലത്തു തുടങ്ങുന്നു; തോന്നുന്ന സ്ഥലത്തു നിറുത്തുന്നു. ഇങ്ങനെ ഇഷ്ടമുള്ള സ്ഥലത്തു നിറുത്താനുള്ളതു ചെറുകഥയെന്നു പറഞ്ഞുനോക്കൂ. ഭരണഘടന അനുസരിച്ചു് തനിക്കു് അതിനു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നു് കഥയെഴുതിയ ആൾ പ്രഖ്യാപിക്കും. അതിരിക്കട്ടെ. മനോരാജ്യത്തിലെ ഈ കഥാഭവരൂപ്യത്തെ എടുത്തു് മാതൃഭൂമിയിൽ വച്ചാലോ? അപ്പോഴും വൈരൂപ്യംതന്നെ ഇനി മാതൃഭൂമിയിലെ "തമാഗതൻ" എന്ന കഥയെടുത്തു് കേരളത്തിലെ ഏറ്റവും ഉത്കൃഷ്ടമായ ഒരു മാസികയിലോ വായിക്കുകയോ വയ്ക്കൂ. അപ്പോഴും "തമാഗതൻ" വൈരൂപ്യത്തോടെതന്നെ നില്ക്കും. സത്യമായ ജ്ഞാനത്തിൽ ചെന്നുചേർന്നവനാണ് തമാഗതൻ. കഥയിലെ രാജേന്ദ്രൻ രാഷ്ട്രവ്യവഹാരത്തിലൂടെ സത്യം ദർശിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അയാൾ അപ്പുന്നമ്മയെയും മറ്റു ബന്ധുക്കളെയും ഉപേക്ഷിക്കുന്നു അങ്ങനെ ഉപേക്ഷിച്ചതിൽ ഒരനജ്ഞാതമായ ദുഃഖത്തെ ചിത്രീകരിക്കുകയാണ് കഥാകാരിയായ ശ്രീമതി പി. ലതീക. ഇതേന്റെ അഭ്യുഹമാണ്. കഥ രണ്ടു പരിപൂർത്തി വായിച്ചിട്ടും ശരിക്കു പിടികിട്ടിയില്ല. അത്രകണ്ടു് അർത്ഥശൂന്യങ്ങളായ വാക്കുകൾ ബഹുളം വയ്ക്കുന്നുണ്ട്. വികാരം ഒട്ടില്ലതാനും. മനഃശൂന്യ മനസ്സിലാകാത്ത കറ വാക്യങ്ങളെഴുതിയാൽ സാഹിത്യമായി എന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള വളരെ പേരുണ്ട്. അവരിൽ ഒരാളാണ് ലതീക. ഹെറാക്ളിറ്റസ് പറഞ്ഞില്ലേ ആരും ഒരു നദിയിൽത്തന്നെ രണ്ടുപ്രാവശ്യം മുങ്ങുന്നില്ലെന്നു്. ഓരോ പ്രാവശ്യം വായിക്കുമ്പോഴും ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോതലം പ്രത്യക്ഷമാകണം. അതാണ് സാഹിത്യകൃതി. അതുകൊണ്ടാണ് നാം നളിനിയും ലീലയും രാമരാജാബഹദൂരും ഇന്നുലേഖയും വീണ്ടും വീണ്ടും വായിക്കുന്നതു്. ലതീകയുടെ കഥ ഒരു പ്രാവശ്യത്തെ പാഠായണത്തിനുപോലും യോഗ്യമല്ല. ലതീകയോ? സ്ത്രീയാണ് ഈ കഥയെഴുതിയതെന്നു് വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസം. പുരുഷ

ഒന്നു സമാധാനവും ചിന്താഗതിയും ഈ കഥയിൽ പ്രകടമത്രേ..... ഇന്ന് ബസ്സിലിരുന്ന് ഓൾ മിക്കിനകത്തെ രോമങ്ങൾ ഓടാനായി പിഴുതെടുക്കുന്ന കാഴ്ച ഞാൻ കണ്ടു. എന്തൊരു വൃത്തിക്കേട്! എന്ന് ഞാൻ എന്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു. ചിലരുടെ കഥയെഴുതുകാണുമ്പോൾ ശക്തപ്രതികരണ ഗന്ധമുള്ളിലോമോന്തലന് എത്ര ആത്മരീതി എന്ന് നാം ഉദ്ഘോഷിച്ചുപോകും. (ശക്തപ്രതികരണ ഗന്ധമുള്ളിലോമോന്തലന് എന്ന സമസ്തപദ ഓക്കാനം ഇത് ലംഗേജ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് കാരുടെ പ്രയോഗമല്ല.)

മാർക്സ് പറയുന്നു:-

"Assume man as man and his relation to the world as a human one, and you can exchange love, only for love confidence for confidence etc. If you wish to enjoy art you must be an artistically trained person, if you wish to have influence on other people you must be a person who has a really stimulating and furthering influence on other people. Every one of your relationships to man and to nature must be a definite expression of your real, individual life corresponding to the object of your wish. If you love without calling forth love, that is, if your love as such does not produce love, if by means of an expression of life as a loving person you do not make of yourself a loved person then your love is important, a misfortune."

(എറിക്ക ഫ്രോം-Erich Fromm-എഴുതിയ The Art of Loving എന്ന വിശിഷ്ടമായ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന്.)

[മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനായും പോകത്തോളം അവന്റെ സ്വർഗ്ഗത്തെ മനുഷ്യസ്വപ

രമായും സങ്കല്പിക്ക. അങ്ങനെയായാൽ സ്നേഹത്തിന് പകരം സ്നേഹവും വിശ്വാസത്തിന് പകരം വിശ്വാസവും നൽകാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കും. നിങ്ങൾക്കു കല ആസ്വദിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ കലാപരമായ പരിശീലനം ലഭിച്ചിരിക്കണം. മറ്റുള്ളവരിൽ നിങ്ങൾക്ക് സാധനഗുണത്തിന് വേണമെങ്കിൽ അവരിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉത്തേജകവും പ്രയോജനപ്രദവുമായ സാധനഗുണത്തിലുണ്ടായിരുന്നെന്ന് പറയൂ. മനുഷ്യനോടു പ്രകൃതിയോടുമുള്ള നിങ്ങളുടെ ഓരോ ബന്ധവും നിങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥമായ വ്യക്തിജീവിതത്തിന്റെ സുനിശ്ചിതമായ ആവിഷ്കാരമായിരിക്കണം. അത് നിങ്ങളുടെ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ ലക്ഷ്യത്തിനോടു ചുരുമാവണം. സ്നേഹം ഉത്പാദിപ്പിക്കാതെ നിങ്ങൾ സ്നേഹിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അതായത് നിങ്ങളുടെ സ്നേഹം സ്നേഹത്തെ നിർമ്മിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, സ്നേഹിക്കുന്ന ആളെന്ന നിലയിൽ ജീവിതവിഷ്കാരമായിരിക്കുകയോ നിങ്ങൾ സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തിയായി മാറുന്നില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ആ സ്നേഹം ശക്തിഹീനമാണ്. അതോരു നിർഭാഗ്യമാണ്.]

അങ്ങോട്ടു സ്നേഹിച്ചാൽ മാത്രം പോരാ. ഇങ്ങോട്ടു ആ സ്നേഹം കിട്ടുകയും വേണം-ഇതാണ് മാർക്സിന്റെ അഭിപ്രായം. ഭാവമുജ്ജ്വലിതത്തിൽ സ്നേഹം നൽകലും സ്വീകരിക്കലും ഉണ്ടാകാറുണ്ടോ? ഇല്ലെന്നാണ് സത്യാത്മകമായ ഉത്തരം. സഹതാപം എന്നതിൽക്കുറിയെത്തോറാവിന് ഭാര്യയോടു ഒരു വികാരമുണ്ടല്ല. ജീവിതത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയാണ് ഭാര്യ ഭർത്താവ് നോട്ട ചേർന്നു നില്ക്കുന്നത്. ഭർത്താവില്ലെങ്കിൽ ജീവിതം തകരും. ആ ഭയത്തിൽ നിന്ന് ജനിക്കുന്ന ഒരു വികാരമേ അവർക്കുള്ളൂ. ഭർത്താവിന്റെ ഇടതുവശത്തിരുന്ന് കാറിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന സ്ത്രീ അല്ലെങ്കിൽ അയാൾ ഓടിക്കുന്ന സ്കൂട്ടറിന്റെ പിറകിലിരിക്കുന്ന സ്ത്രീ റോഡിൽ നില്ക്കുന്ന സുന്ദരനായ അന്ത്യപുരുഷനെ കാണുമ്പോൾ ഭർത്താവിനോടു കൂടുതൽ അടുക്കുന്നതും അയാളുടെ വൃത്തിക്കേട് കുടവ (രോഷം 57-ൽ)

കമലാകചസ്തചക കങ്കാരോ
നിയതാണിതാതുല നീലതനോ
കമലായതലോചന ലോകപതേ
വിജയിഭവ വേങ്കടശൈലപതേ...

ഭഗവതി അയ്യരുടെ വേങ്കടശസ്ത്രോത്രം കേട്ടു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇന്നലെ എപ്പോഴാണെന്നറിയാതെ നോക്കിയപ്പോൾ ഉറക്കം വരാതെ അലർച്ചയോടെ കിടക്കയിൽ തിരിഞ്ഞു മറു്ത്തും കിടന്നു. അങ്ങനെയിട്ട് എപ്പോഴോ ഉറങ്ങി.

കലണ്ടറിൽ ചുവന്ന അക്കം കർക്കിടക വായ്ക്കും.

ഛിദ്രവീടിലെ സന്ദർശനം വാസ്തവത്തിൽ വലിയ പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നു. ഛിദ്രവീടിലെ എങ്ങനെ ചിലവഴിക്കണമെന്നും എന്താവണം ആലോചിക്കുന്നു. ചെറു തിക്കാൻ വളരെ കാര്യങ്ങൾ ഉള്ളവർക്കാണ് കൂടുതൽ അങ്കലാപ്പ്. ഒന്നും ചെയ്യാനില്ലാത്തവർക്ക് മഹാബോധമുണ്ടെന്നു. ഭഗവതി അയ്യർ അതിരാവിലെ ഈശ്വരസ്തോത്രങ്ങൾ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു.

"സ ചതുർത്ഥ്യം ഷണ്മുഖ പഞ്ചമുഖ പ്രഭാതാലയം ശൈവത മൗലിമണ്ഡലം ശരണാഗതവത്സല സാരണിയേ പരിപാലയ മാം വൃഷ്ടശൈലപതേ..."

ഒരേരമെങ്കിൽ ചുറ്റുമുള്ളവർക്കൊക്കെ അയ്യരുടെ പ്രഭാതസങ്കീർത്തനങ്ങൾ കേട്ടുണ്ടാവും. ആദ്യം കേൾക്കുന്നവർ സംശയംതോന്നും, അയ്യരാർക്കോടുകൂടിയും മത്സരിച്ചുകയാണെന്നും അല്ലെങ്കിൽ ഇതിൽ ഉറക്കത്തോടെ വേണമെന്നുണ്ടോ?

പുറത്തു വേലക്കാരൻപയ്യൻ. വാതിലിൽ മുട്ടിവിളിച്ചു:

'സാർ, കാപ്പി.'

വിശ്വൻ എണീറ്റുചെന്നു കതകു തുറന്നു.

ആവിപറക്കുന്ന കട്ടൻകാപ്പി ടീപ്പോയിയിന്മേൽ വെച്ചിട്ട് പയ്യൻ ഇറങ്ങിപ്പോയി.

കിടക്കയിൽ ചന്ദ്രം പടർത്തിയെന്നു വിശ്വൻ ചുട്ടുകാപ്പി മൊത്തിക്കുടിച്ച്.

ജനാലയ്ക്കുള്ള ഉദയത്തിന്റെ ചുവന്ന വെളിച്ചം മുറിയുകത്തേക്കു കടന്നുവന്നു.

ജനാലയിൽ ചിലന്തിവല.

ഒരു ചിലന്തി എന്ന് അവിടെ വലകെ

നോവൽ

ഇരുപതു്

ട്ടൻ. ചിലന്തിവലയിലൂടെ അയാൾ ഉദിച്ചുയരുന്ന സൂര്യനെക്കണ്ടു. അപ്പോൾ അയാൾ ഒരു കവിയെപ്പോലെ ചിന്തിച്ചു:

"സൂര്യനെ പിടിക്കാൻ വലയുണ്ടാക്കുന്ന ചിലന്തി.

ജനാലയ്ക്കൽ മുട്ടുകുത്തിനിന്നു നോക്കിയപ്പോൾ സൂര്യൻ ചിലന്തിവലയ്ക്കുകയോണെന്നുതന്നെ തോന്നി.

എന്നെങ്കിലുമൊരിക്കൽ സൂര്യനെ തന്റെ വലയിൽ കടുക്കാം എന്ന വിചാരത്തോടെയാവും ചിലന്തി എന്നും വല കെട്ടി കാത്തിരിക്കുന്നത്.

ജനാലയ്ക്കൽ ചിലന്തിവല കാണുമ്പോഴൊക്കെ അതു നശിച്ചിട്ടുള്ളതായാണായിരുന്നു. വലയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ പതുങ്ങിയി

രചനാശൈലി
കവിതാഭംഗം

രിക്കുന്നതിലൂടെ കണ്ണുകളുള്ള ചിലന്തിയോടു അയാൾ പറഞ്ഞു:

"ക്ഷമിക്കണം ചിലന്തിയെന്തിനാണ് വലകെട്ടുന്നതെന്ന്. ഞാൻ ഇതുവരെ ആലോചിച്ചിരുന്നില്ല. ഇപ്പോഴല്ലേ രഹസ്യം മനസ്സിലായത്. ഇനിയൊരിക്കലും ഞാനതിന്റെ രഹസ്യം പൊട്ടിക്കില്ല."

വിശ്വൻ വീണ്ടും കിടക്കയിൽ മച്ചിലേയ്ക്കുനോക്കി കിടന്നു. അയാളുടെ മനസ്സു് വർഷകാലസന്ധ്യപോലെ ഇരുണ്ടു.

അവ്യാഖ്യേതവും ദുരൂഹവുമായ ഒരു സാഹസ്യം അയാളുടെ ഉള്ളിൽ ഒരു അര

പെരുമ്പടവംശ്രീധരൻ

ണ്ട പക്ഷയെപ്പോലെ ചിറകിട്ടിപ്പോയി. ഇപ്പോൾ അത് അസ്ഥിപഞ്ചരത്തിന്റെ അഴികളിൽ കൊത്തി.

ഒന്നും ഫലപ്രദമാകുന്നില്ലെന്നുള്ള തീവ്രമായ ദുഃഖം അയാളിൽ കമിഞ്ഞുകൂടി. അയാൾ വ്യസനത്തോടെ കാത്തു.

അതെപ്പോഴും പരാജയപ്പെടുകയായിരുന്നു.

പണ്ട് എന്റെ ജീവിതം എന്ന ആശയത്തിന്മേൽ വികാരംകൊണ്ടിരുന്ന നിമിഷങ്ങളിൽ എന്തൊക്കെയോ വ്യാമോഹങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.

ഇപ്പോൾ എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട് ശപിക്കപ്പെട്ട ഒരാളായിത്തീർന്നപ്പോൾ നൈരാശ്യത്തിന്റെ അഗാധഗർഭങ്ങളിൽ പതിച്ചിരിക്കുന്നു.

ജീവിതത്തിൽ എല്ലാവരിൽനിന്നും ഒറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ജീവിതത്തിൽനിന്നു തന്നെ പുറത്താക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയല്ലേ?

ഇപ്പോൾ ജീവിക്കുന്ന ഈ ജീവിതത്തെ ജീവിതമെന്നു വിളിക്കാമോ?

എന്റെ ജീവിതം എന്ന ആശയത്തിന്മേൽ വികാരംകൊണ്ടിരുന്ന നിമിഷങ്ങളിൽ ജീവിതത്തിന്റെ വരാതിരിയ്ക്കുന്ന ദശാസ്ഥികളിൽനിന്നു ഖനനം ചെയ്തെടുക്കാമെന്നു സ്വപ്നംകണ്ട നിധിയെന്നായിരുന്നു?

എന്റെ "പുരുഷാർത്ഥം" എന്ന സങ്കല്പംപോലും നിരർത്ഥകമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ഒരു കടവു തേടി, ഒരു കരതേടി, ഒരു പുറത്തേടിയുള്ള ഈ സ്വപ്നാടനത്തിൽ ഞാൻ ചെന്നെത്തുന്നതെവിടെ? എവിടെ? എവിടെ?

അയാളുടെ ഉള്ളിലിരുന്നു അയാൾക്കും അപരിചിതനായ ആരോ ഒരുൾ പറഞ്ഞു:

"പരാജയങ്ങളിലും പാപങ്ങളിലും നിന്നു നിർത്തിയെടുക്കുന്നു, വീണ്ടും അവയിൽനിന്നു ചെന്നെത്താൻ."

അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ വിശ്വസിക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. സ്വയം വിമർശിച്ചു.

വെറുപ്പുകളെ വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിന് അദ്ദേഹം വെട്ടിക്കൊല്ലാൻ ഒരുമ്പെട്ട താൻ പിന്നെ ചെയ്തതെന്തായിരുന്നു?

പണ്ട്, ഉൾപ്പെടെയെല്ലാം നെല്ലുകയ്യാൽ മിനാക്ഷിയായ നോക്കിനിന്നതോർക്കുന്നു. നെല്ലു കയ്യാൽ മിനാക്ഷിയുടെ മുഴുത്ത മുലകൾ കലുങ്ങുന്നതും നോക്കി ഒളിച്ചുനിന്നു. അന്നാണ് തന്റെയുള്ളിലെ പുരുഷൻ - വിജയംഭീതനായത്. അറിയാതെ തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ പറകിൽ അമ്മയുണ്ടു് അരിശപ്പെട്ട നില്ക്കുന്നു.

"എന്താടാ നിനക്കിവിടെ കാണാൻ?"

അതിനുമുമ്പെങ്കിലും അമ്മ എപ്പോഴും വിളിച്ചിട്ടില്ല. അതിനു മുമ്പെങ്കിലും അമ്മയുടെ സ്വരം അത്ര പരുഷമായിരുന്നില്ല. അമ്മയുടെ മുമ്പിൽ നിന്നു ക്ഷമപ്പെട്ടതെങ്ങനെയെന്നു് ഓർമ്മിക്കുന്നില്ല. പിന്നെ കടാദിവസത്തേയ്ക്കു് അമ്മയുടെ നേരെ ചെല്ലാൻ പേടിയിരുന്നു.

അമ്മയുടെ കണ്ണിൻവെട്ടത്തുനിന്നു മാറിയിരിക്കണം—

അയാളുടെ ഓർമ്മയിൽ ഓരോ മുഖങ്ങൾ തെളിഞ്ഞു.

ഉഷ.

അമ്മ.

മിസ്സിസ് വിജയതമ്പി.

പാപങ്ങളിൽ നിന്നോടി വീണ്ടും പാപങ്ങളിൽ ചെന്നു വീഴുന്നു: പരാജയങ്ങളിൽനിന്നോടി വീണ്ടും പരാജയങ്ങളിൽ ചെന്നു വീഴുന്നു.

മരണത്തിൽനിന്നെന്നപോലെ സ്ത്രീയിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ ആശിക്കുന്നതു വെറുതെയാണ്.

സ്ത്രീയും മരണവും പുരുഷന്റെ വിധിയാണ്.

അയാൾ പുറത്തുറങ്ങി. സൂര്യവെളിച്ചത്തിൽനിന്നു നഗരം ഉഷ്ണം വലിച്ചെടുക്കുന്നു. താഴോട്ടുകിടക്കുന്ന ചെറിയ റോഡിൽ ആളുകൾ അധികമില്ല. വിജനമായ വഴി. വഴിയരികിൽ കൂമ്പാരം കൂടിയിട്ട് കരിങ്കൽച്ചില്ലുകൾ. മണ്ണിനടിയിൽ ഇടാനുള്ള സിമൻറുകൾ.

ചെല്ലിത്തെ മതിൽക്കെട്ടിനകത്തു് ദുർഗ്ഗന്ധം വിസർജ്ജിക്കുന്ന കമ്മായച്ചുള. ചെറിയ വഴി പെരുവഴിയിൽചെന്നു മുട്ടുന്നിടത്തു് പഴയ അമ്പലം. അമ്പലത്തിനുമുമ്പിൽ പഴയ ആൽമരം. ആൽമരം ചുവട്ടിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട വിഗ്രഹങ്ങളുടെ കൂമ്പാരം: ദൈവങ്ങളുടെ കമ്പസങ്ങൾ. ദൈവങ്ങളുടെ കപാലങ്ങൾ. കൈയിൽ വിളക്കേന്തിയ യക്ഷിപ്രതിമകളുടെ ഉടഞ്ഞ കയ്യണങ്ങൾ. അവയ്ക്കിടയിലെ വീടവിൽ വെയിൽ കാഞ്ഞിരിക്കുന്ന തലച്ചുവന്ന ഓരോ വീടും. ദൈവങ്ങളുടെ ചോര കടിച്ചിട്ടാണോ ഓതിന്റെ ശിരസ്സ് കൈവർണ്ണമായിത്തീർന്നത്?

എതിരെ കൂനിക്കുന്നി നടന്നുവന്ന ഒരു മുതിയമ്മ മുഖമുയർത്തിനോക്കി. നരച്ചു, മുഖമാകെ ചുളിഞ്ഞു കണ്ണിൽ പീളകെട്ടിയ അപരിചിതയായ മുതിയമ്മ ചോദിച്ചു:

"ആരാ?"

പെട്ടെന്നു് അയാൾക്കു ചിരിവന്നു. അപരിചിതയായ അമ്മ, ഞാനാണെന്നു് എനിക്കറിയില്ല. ഞാനും അന്വേഷിക്കുന്നതു് ഞാനാണെന്നാണ്.

വങ്ങളുടെ കപാലങ്ങൾ. കൈയിൽ വിളക്കേന്തിയ യക്ഷിപ്രതിമകളുടെ ഉടഞ്ഞ കയ്യണങ്ങൾ. അവയ്ക്കിടയിലെ വീടവിൽ വെയിൽ കാഞ്ഞിരിക്കുന്ന തലച്ചുവന്ന ഓരോ വീടും. ദൈവങ്ങളുടെ ചോര കടിച്ചിട്ടാണോ ഓതിന്റെ ശിരസ്സ് കൈവർണ്ണമായിത്തീർന്നത്?

എതിരെ കൂനിക്കുന്നി നടന്നുവന്ന ഒരു മുതിയമ്മ മുഖമുയർത്തിനോക്കി. നരച്ചു, മുഖമാകെ ചുളിഞ്ഞു കണ്ണിൽ പീളകെട്ടിയ അപരിചിതയായ മുതിയമ്മ ചോദിച്ചു:

"ആരാ?"

പെട്ടെന്നു് അയാൾക്കു ചിരിവന്നു. അപരിചിതയായ അമ്മ, ഞാനാണെന്നു് എനിക്കറിയില്ല. ഞാനും അന്വേഷിക്കുന്നതു് ഞാനാണെന്നാണ്.

മുതിയമ്മ വീണ്ടും ചോദിച്ചു: "എനിക്കു മനസ്സിലായില്ലല്ലോ, ആരാ? അയാൾ പറഞ്ഞു:

"ഒരു വഴിയത്രക്കാരനാണ്."

"മുതിയമ്മ പിന്നെയും ചോദിച്ചു: "എവിടെപ്പോവ്വാ?"

അതും എനിക്കറിയില്ല. അയാൾ മിണ്ടാതെ, മനസ്സിലാക്കി. എവിടെനാണു വരുന്നതെന്നും എനിക്കറിയില്ല.

മുതിയമ്മ എന്തോ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടു് വഴിയുടെ അരികിലേക്കു് കൂനിക്കുന്നി നടന്നുപോയി.

ഗണപതിയമ്പലത്തിന്റെ മുമ്പിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ തൊട്ടടുത്തു് ഒരു കാർ വന്നുനിന്നു. ഞെട്ടിത്തരിഞ്ഞു നോക്കി. വർഗ്ഗീസ്.

അയാൾ തല പുറത്തേക്കുട്ടി ശകാരിച്ചു.

“അന്നിട്ടു വീട്ടിൽചെന്നാൽ ആളെ കാണില്ല.”

വിശ്വൻ ചോദിച്ചു:

“ഉം. എന്താ കാര്യം?”

മുഖത്തുനോക്കാതെ വർഗീസ് കാറിന്റെ ഡോർ തുറന്നു.

“കേറിക്കോട്ട്. കാര്യമൊക്കെ പിന്നെ പറയാം.”

കുപ്പിറത്തേയ്ക്കുള്ള വഴിയിൽ കാർ പാഞ്ഞു.

“തന്നെക്കൊണ്ടു മടുത്തു.” വർഗ്ഗീസ് കുററപ്പെട്ടതുംപോലെ പറഞ്ഞു. “അറിയാത്തപ്പോൾ ചോദിക്കുന്നതാ, തനിക്ക് അറിയാത്തതാ?”

“എന്തിനൊന്നുവെച്ചു.” വിശ്വൻ പറഞ്ഞു: “ഒന്നുമില്ല.”

“താനിനിലെ ഒരു അമേരിക്കൻ ഹിപ്പിയെ പരിചയപ്പെട്ടു.” വർഗ്ഗീസിനു ഉത്സാഹം കേറി— “ലിറ്ററേച്ചറിൽ മാസ്റ്റർഡിഗ്രിയെടുത്ത ആളാണ്. നമ്മുടെ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മുഖമുദായുള്ള ഒരു യുവാവു്. ഞാൻ അയാളോടു വളരെ നേരം സംസാരിച്ചു. ഇൻഡ്യയിലെ മത വിശ്വാസങ്ങളിലെ കാവ്യബോധം അയാൾക്കിഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവതാരങ്ങളുടെ പ്രതീകാത്മകതയെക്കുറിച്ച് അയാൾ ഒരു തത്ത്വചിന്താപരമായപ്പോലെ ആവേശംകൊണ്ടു. ഇൻഡ്യയിലെ ലിംഗപൂജ അയാൾക്ക് വളരെ ഇഷ്ടമായി. സൈക്സിനോടുള്ള ഇൻഡ്യക്കാരുടെ ആത്മീയമായ അടുപ്പത്തെക്കുറിച്ച് അയാൾ ആഴ്ത്തൽ ചിന്തിച്ചിരിക്കുന്നു. അയാൾക്ക് അത്ഭുതവും കൗതുകവും തോന്നിയ രണ്ടു കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് അയാൾ പറഞ്ഞു—

“കേരളത്തിലെ പെണ്ണുങ്ങളുടെ മുഖശ്രീയും മുഖയുടെ മുഴപ്പും, ഒരേ വണ്ണത്തിൽ വളരെ ഉയരത്തിൽ വളർന്നിരിക്കുന്ന കുമ്പകം.”

ശ്രദ്ധവെച്ചിട്ടുപോലുള്ള ഒരു മനുഷ്യാസം വിശ്വന്റെ മുഖത്തു്.

“കുമ്പകന്റെ വിത്തു കൊണ്ടുപോകുന്ന മരുന്നുണ്ടത്രേ അയാൾക്ക്.” വർഗ്ഗീസ് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. “കേരളത്തിലെ പെണ്ണിന്റെ ഒരു വിത്തു കട്ടിയെങ്കിൽ അതും അയാൾ കൊണ്ടുപോയേനെ.”

വണ്ണ കല്ലുരെ നിൽക്കി.

“ഇറങ്ങു” വർഗ്ഗീസ് പറഞ്ഞു: “വാസ്തവലിയുടെ കര ചിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു പത്രത്തിനുവേണ്ടി.”

കാറിന്റെ പിൻസീറ്റിൽവെച്ചിരുന്ന ക്യാമറയെടുത്തു തോളിൽകൂക്കിയിട്ടു് വർഗ്ഗീസ് കാറടച്ചു. ചില്ലുകൾ പൊക്കിവെച്ചു.

കല്ലുരയിൽ വാവുബലിക്കാരുടെ തിരക്കും. അപ്പോൾ വിശ്വൻ അമ്മയെ ഓക്കൂ. മരിച്ച ആത്മാവുകൾ കക്കിടകവാവിന്റെയനന്ദം ബലിയുണ്ണാൻ വരെയെന്നുള്ള സങ്കല്പത്തെക്കുറിച്ചും അയാൾ ഓക്കൂ. പിതൃക്കൾ കാക്കയുടെ രൂപത്തിൽ വരമത്രെ. കല്ലുര ഇപ്പോൾ ഒരു കാക്കത്തരത്താണെന്നു തോന്നും. അസംഖ്യം കാക്കകൾ. കാക്കകളുടെ കരച്ചിലുകൾതന്നെ വലിയ ഒരാരവമായി കല്ലുരയിൽ മുഴങ്ങുന്നു. കടൽക്കര ആ ആർവത്തിൽ മുങ്ങുന്നു.

തൂശനിലയിലെ പിണ്ഡം കൊത്തിത്തന്ന കര കാക്കകളുടെ ഫോട്ടോ വർഗ്ഗീസ് എടുത്തു.

നന്നത്ത പുഴക്കരയിൽ ഇരുന്നു് ഓല വാലകളെപ്പറ്റി ഒരു യുവതി ബലിയിടുന്നു. വർഗ്ഗീസ് അവളുടെ ഫോട്ടോയും എടുത്തു അവൾ കാണാതെ.

പിണ്ഡം വെള്ളത്തിലിട്ടു മുങ്ങുന്ന ഒരു വൃദ്ധന്റെ ചിത്രമെടുക്കാൻ വർഗ്ഗീസ് വെള്ളത്തിലിറങ്ങി.

വേറെ ഒരിടത്തു് മഞ്ഞോ മഞ്ഞയോ വയസ്സുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയെക്കൊണ്ടു് ബലിയിടിക്കാൻ ഇളയതു തയ്യാറെടുക്കുന്നു. വിശ്വൻ വർഗ്ഗീസിനെ കണ്ണുകാണിച്ചു.

“ഇടത്തേ മുട്ട മടക്കിയിരിക്കുക.” കണ്ണിൽ പിച്ചുകെട്ടിയ മെലിഞ്ഞ ഇളയതു് കുട്ടിയോടു പറഞ്ഞു. കുട്ടിയു് ഇടത്തേ കാലത്തു് വലത്തേകാലത്തു് എന്ന തിരിച്ചറിവില്ല. ഇളയതുതന്നെ കുട്ടിയുടെ കാൽ തൊട്ടുകാണിച്ചു് കാൽമുട്ട മടക്കിയിരിക്കാൻ സഹായിച്ചു കുട്ടിയുടെ മുഖത്ത് ഇളയതു് രണ്ടു തൂശനിലകൾ വെച്ചു. തൂശനിലകൾക്കു നടുവിൽ കിടന്നിട്ടു. കുട്ടിയുടെ മുഖമായി ഇളയതു് ഇരുന്നു കുട്ടിയുടെ കൂടെയുള്ള യുവാവിന്റെ കണ്ണിൽ ദുഃഖമുണ്ടു്. കുട്ടിയുടെ കണ്ണിൽ അന്ധത്വം. ഒരുകൊണ്ടു കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ പവിത്രം കുട്ടിയുടെ കൈയി

ലിട്ടു. വലതുവശത്തുവെച്ച തൂശനിലയിൽ ബലിയുള്ള അനന്താരികൾ. ഉണക്കലരി. എള്ളു്. ചെറുള. ചന്ദനം, പൂവ്. ദർഭ. ഗണപതിയ്ക്കുവെക്കുന്നതുള്ള പഴവും ശക്കരയും.

എള്ളും പൂവും ചന്ദനവും എടുത്തു കിണ്ടിയ്ക്കുകയ്ക്കിട്ടു് കിണ്ടിവാലിൽകൂടി വെള്ളം പകർന്നു് മൂന്നുപ്രാവശ്യം കിണ്ടിയിലൊഴിപ്പിച്ചു.

“പിതൃതീർത്ഥം പ്രോക്ഷയാമി” എന്നു മൂന്നുപ്രാവശ്യം പറയിപ്പിച്ചു.

കുട്ടിയെക്കൊണ്ടു പറയിപ്പിക്കാൻ ഇളയതു ബലപ്പെടുത്തില്ല. കുട്ടിയുവേണ്ടി ഇളയതുതന്നെ എല്ലാം പറയുന്നു.

“മാതൃബലിയുള്ള പിതൃതീർത്ഥം പ്രോക്ഷയാമി.”

അതും മൂന്നു തവണ:

“ഇടതുക്കൈ അടിച്ചിലും വലതുക്കൈ മുക്കിലും വെച്ചു് കിണ്ടിയുടെ വായടച്ചു പിടിയ്ക്കു്.”

കുട്ടി മിഴിച്ചിരുന്നതേയുള്ളു. ഇളയതു് കുട്ടിയുടെ കൈ കൂട്ടിവെച്ചു് കിണ്ടിയുടെ വായ് പൊത്തിച്ചു.

“ഓം ഗംഗായേ നമഃ.” എന്നു മൂന്നു തവണ. വീണ്ടും ഇളയതു് ഉറക്കെ ചൊല്ലി:

“ഗംഗയേ ച യമുനാ ചൈവ ഗോദാവരീ. സരസ്വതീ. സിന്ധു കാവേരീ ജലേസ്മിൻ സന്നിധിം ഗുരഃ.”

കുട്ടി അമ്പരപ്പോടെ ഇളയതിന്റെ മുഖത്തു നോക്കി.

ഇളയതു യന്ത്രപോലെ എല്ലാം ചെയ്യുന്നു.

“ആകാശഗംഗകൊണ്ടു സങ്കല്പതീർത്ഥം പ്രോക്ഷയാമി”

ഇടയ്ക്കു്, ഇളയതു് മുക്കു ചീറ്റി തിരയ്ക്കുന്ന തോത്തിന്മേൽ തുത്തു:

“കിണ്ടിപൊക്കി താക്കൂവെച്ചിട്ടു് കിണ്ടിയിൽനിന്നു കറച്ചു തീർത്ഥമെടുത്തു മുഖത്തു തളിക്കുക.”

ചിട്ടയനുസരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടു് ഇളയതുതന്നെ കുട്ടിയുടെ കൈപിടിച്ചു് അങ്ങനെ ചെയ്തിച്ചു.

ഇടതുവശത്തെ ഇല കിണ്ടിയുടെ വാലിനു കീഴിലേയ്ക്കു നീക്കിവെച്ചു. കറുപ്പുപ്പെട്ടുള്ള കുട്ടിയുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു.

“മാതാവിന്റെ പിതൃവിനു് വാവുബലിയുള്ള ശുദ്ധപിണ്ഡത്തിനുള്ള പീഠം സമർപ്പയാമി.”

“കറുപ്പുല്ലു് ഇലയിൽ വെയ്ക്കു്.” മൂന്നുപ്രാവശ്യം പീഠംതൊട്ടു വന്ദിയ്ക്കുക.

“മൂന്നു പ്രാവശ്യം കിണ്ടിയിൽനിന്നു നീരുകൊടുക്കുക.”

“ചന്ദനംകൊണ്ടു ഗന്ധാഭിഷേകം മൂന്നു പ്രാവശ്യം.”

“എള്ളുകൊണ്ടു തിലാഭിഷേകം, മൂന്നു പ്രാവശ്യം.”

“പീഠത്തിൽ പുവാരാധിച്ചു തൊഴുക” ഇളയതിന്റെ സ്വപരത്തിനു് ഒരിണമുണ്ടായി.

“എള്ളും പൂവും ചന്ദനവുംകൂടി ഒരു മിഠുപ്പെടുക്കുക. കറച്ചു തീർത്ഥമെടുക്കുക. നെഞ്ചോടുചേർത്തുപിടിച്ചു് അമ്മയെ ധ്യാനിക്കുക.”

അമ്മയെ ധ്യാനിക്കു എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ കുട്ടി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. കുട്ടിയുടെ പിന്നിൽനിന്നു യുവാവു കണ്ണിരൊപ്പി:

“മോളേ കരയാതെ.”

“അമ്മയെ ധ്യാനിച്ചിട്ടു പറയു—” ഇളയതു് നിർവ്വീകാരമായി ഓരോന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

“ഓം നാരായണായ നമഃ. ഓം ബ്രഹ്മദേവായ നമഃ. ഓം മഹേശ്വരായ നമഃ.”

കുട്ടിയുടെ അരികിൽ നില്ക്കുന്ന യുവാവിനോടായി ഇളയതു പറഞ്ഞു:— “കുട്ടിയുടെ അമ്മയുടെ പേരുപറയു.”

യുവാവു് ഇടനിയസ്വപരത്തിൽ പറഞ്ഞു: “ദേവകി.”

“ദേവകി എന്ന നാമധേയയായ മാതാവിനെ ശുദ്ധപിണ്ഡത്തിനായിട്ടു് പീഠത്തിലേക്കു് ആവാഹിച്ചിരുന്നതും മൂന്നുപ്രാവശ്യം ജലം ആരാധിച്ചു. മൂന്നുപ്രാവശ്യം ചന്ദനം ആരാധിച്ചു.

മൂന്നുപ്രാവശ്യം പൂവും ആരാധിച്ചു. അരിയും എള്ളും കൂട്ടിക്കലർത്തുക. എല്ലാം ഇളയതുതന്നെ ചെയ്യുകയും പറയുകയും ചെയ്തു.

ഓം നാരായണായ നമഃ. ഓം ബ്രഹ്മദേവായ നമഃ. ഓം മഹേശ്വരായ നമഃ.

സാവിത്രി എന്ന നാമധേയത്തോടുകൂടി യ, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം പ്രാപിച്ചുപോ യ മാതാവിന്റെ പിതാവിന് വാവുബ ലിയുള്ള പിണ്ഡം ഉൾട്ടി തപ്പിപ്പെടുത്തു ന്നു.

ഇനി ദർഭ ഇലയിലേയ്ക്കു വയ്ക്കും. പൂവാരാധിച്ചു പീഠത്തിലിട്ടു തൊഴ ക്കും.

പ്രദക്ഷിണംവെച്ചു നമസ്കരിക്കുക: ബലിയിട്ടത് ഇലയോടുകൂടി കാക്കയ്ക്കു നീക്കിവെച്ചുകൊടുത്തു. കാക്കകൾ ബലി ശ്ലേഷം തിന്നാൻ അലച്ചുവീണു.

കടപ്പറത്തുനിന്നു മടങ്ങുമ്പോൾ അയാളുടെ മനസ്സ് കലങ്ങിമറിഞ്ഞിരുന്നു. വർഗീസ് നിർബ്ബന്ധിച്ചിട്ടും അയാളുടെ കൂടെ പോകാതെ ഇടയ്ക്കു വഴിയിൽ ഇറങ്ങി.

ആളൊഴിഞ്ഞ പെരുവഴിയിൽ അയാൾ വഴിതെറിയ മെലാഗനപ്പോലെ നടന്നു. അയാൾ വെറുതെ എന്തെല്ലാമോ ഓത്തു. തുടക്കവും അവസാനവുമില്ലാത്ത ഈ വഴി. ഈ വഴിയിലൂടെ പ്രഭാതങ്ങളും ഉച്ചകളും സന്ധ്യകളും രാത്രികളും കടന്നുപോയി. അയാൾ മുക്കളിലേയ്ക്കു നോക്കി. നെടുങ്കയ്യും കറുകയ്യും കടന്നുപോകുന്ന ഇലകൾട്രിക്കുകവികൾ ആകാശത്തിൽ വരച്ച വരകൾപോലെ തോന്നി. ആകാശത്തിന്റെ അനന്തമായ കൂന്ദ്രതയിൽനോക്കി നില്ക്കുമ്പോൾ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും തെക്കും വടക്കും തമ്മിൽ ഭേദമില്ല.

ഇടവഴികേറി അയാൾ താമസസ്ഥലത്തേത്തി. തെക്കേമുറ്റത്തു വേലക്കാരൻ പയ്യൻ വിറകുകിറി ഉണങ്ങാൻ വെയിലത്തിട്ടുന്നു; അയാൾ തെക്കേ കോണിലെ മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ചെന്നുനിന്നു. ഇപ്പോൾ മരത്തിന്മേൽ ഒറ്റ പുവില്ല. കര നാൾമുസ് ഈ മരം നിറയെ പൂവായിരുന്നു. അയാൾ ഭൂമി ഉണ്ടാക്കിയ പൂല്ലിന്റെ മെത്തയിൽ മലന്നുകിടന്നു ആകാശത്തേയ്ക്കു നോക്കി.

എവിടെയാണ് ആകാശത്തിന്റെ മദ്ധ്യം?

എവിടെയാണ് ഭൂമിയുടെ പൊക്കിൾ?

(ശേഷം 43-ൽ)

രണ്ടു്

അലർച്ച ഇപ്പോഴും കാതുകളിൽ മുഴങ്ങുന്നു:

പിന്നെ നടക്കുന്ന നിശ്ശബ്ദത. അലർച്ച ഒടുങ്ങിയതോടെ കൊട്ടാരവും കമ്മിററിയും ശത്രുത വിസ്മരിച്ചു ഗാഢാലംഗനത്തിലേർപ്പെട്ടു. ഭ്രാന്തമായ നിശ്ശബ്ദത. ദീർഘനിശ്വാസം.

സന്ധ്യയോടെ എല്ലാവരും ചേർന്നു. മുടന്തൻ പത്രികയുടെ ജഡം കൊട്ടാരത്തിനു പടിഞ്ഞാറു്, അസ്തമയത്തിനുകീഴെ ചതുപ്പുനിലത്തിലാഴ്ത്തി.

എന്നാലും ഏറ്റുപറച്ചിൽ വയ്ക്കുക. തങ്ങൾക്കു് അബദ്ധംപിണഞ്ഞെന്നു് സമ്മതിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് കേന്ദ്രക്കമ്മിററിന്നും നേട്ടനില്ലെന്നു് ദേവദത്തൻ ഉപദേശിച്ചു.

മെയ്—നാലു് പ്രഭാതം ഉഷയ്ക്കു് വ്യക്തമായി ഓർമ്മയുണ്ടു്. അന്നാണു് താൻ ദീനാറിൽനിന്നു് കുന്നിൽചെരിവിലെത്തിയതു്. പ്രഭാതം വീടൻപ്പോൾ ഉഷയാത്രയായി, കമ്മിററി പത്തുനാളത്തെ വിശ്രമത്തിനും തയ്യാറായി വിശ്രമം, ദുസ്വപ്നം, മെയ് മുനിന്നു് മുന്പുള്ള ദിനങ്ങളിലെ അലച്ചിൽ, പ്രതീക്ഷ:

ദുസ്വപ്നത്തിലെ മുടന്തന്റെ നിഴൽ കേന്ദ്രക്കമ്മിററിയുടെ വിചാരമൊഴിഞ്ഞു മനസ്സിലും കൊട്ടാരവളപ്പിലെ കഴുമര

നിരന്തരവാദം

ത്തിന്റെ നിഴൽ ദീനാറിന്റെ പടിഞ്ഞാറൻമതിൽക്കെട്ടിലും നീണ്ടുവളന്നു. ദീനാറിനോടു് വിടചൊല്ലും മുൻപു് അവസാനമായി ഉഷ കണ്ടതാണു്: താൻ യാത്രചോദിച്ചപ്പോൾ, തലേദിവസത്തെ പരാജയത്തിൽനിന്നു് എഴുന്നേയ്ക്കു് അംഗധർമ്മൻ ഭ്രാന്തമായി പുലമ്പി. നമുക്കു് നഷ്ടമായതു് സമയം; അതായതു് ദീനാറിലെ കേന്ദ്രക്കമ്മിററിയുടെയും താഴ്വരയിലെ വിഹാരങ്ങളുടെയും നാളിതുവര

യുള്ള മുതൽമുടക്കു്. കമ്മിററി ഇതോക്കണം, അംഗധർമ്മൻ കിതച്ചു. കമ്മിററി സുതകർമ്മിണിയാണു് അവൾ ഒരിക്കലും വൈകിക്കൂടെ: നിശ്ശബ്ദം ഇതു് ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ദേവദത്തൻ കതറിയെഴുന്നേറ്റു് സൂര്യോദയത്തിൽതെളിഞ്ഞ അംഗധർമ്മനെ സമീപിച്ചു: ഒരു പരിഭാത്തിയെപ്പോലെ പിടഞ്ഞുയന്നു്, ഇതുകരവും മേലോട്ടെറിഞ്ഞു്, മിഴിവിടർത്തി അദ്ദേഹം അംഗധർമ്മനോടു് ചോദിച്ചു.

“ഇനിയെങ്കിലും അടുത്ത പത്രിക തയ്യാറാക്കാമോ?” ഇനിയൊരിക്കലും കുന്നിൽചെരിവിലേയ്ക്കില്ലെന്നു് ദേവദത്തൻ തന്നോടു് പറഞ്ഞു: “നിന്റെ യാത്രയും വിവരങ്ങളും ഭേദം അറിയാതിരിക്കട്ടെ.” തനിക്ക് ജനനാൽകിയവരെ തീയിലൊതുക്കും മുൻപു്, ദേവദത്തൻ തന്റെ വിവരങ്ങൾ ധരിപ്പിച്ചിരുന്നതു്.

കുന്നിൽചെരിവിലെ ആദ്യത്തെ പ്രഭാതം ഉഷ ഓത്തു, കുന്നിൽചെരിവും പ്രഭാതവും ദേവദത്തനെ പൂർണ്ണമായി വിസ്മരിച്ചിരുന്നു. എന്തിന്നു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിഹാരംപോലും മുക്കവും നിർദ്വയവുമായിരിക്കുന്നു. ഉഷ ആദ്യദിവസംതന്നെ പരിഭ്രാന്തയായി. എല്ലാം ഭേദം

വിഹാരത്തിന്നു് കിഴപെട്ടിരിക്കുന്നു. ദേവദത്തന്റെ ഓർമ്മപോലും ഇവിടെ ദൃഢമാണു്.

കൊട്ടാരത്തിലെ കൊടിയും കതന്ത്രവും നിരീക്ഷിക്കാൻ നഗർമാണു് സൗകര്യം. അതാണു് ദേവദത്തൻ ദീനാറിൽ ലയിച്ചതു്. സങ്കീർണ്ണനൂതനമായ വിനിമയം, ആയുധം, മദ്ധ്യാഹ്നസൂര്യനനേരേ കൂഞ്ഞാടുന്ന പ്രാകാരങ്ങൾ. അജണ്ട. ഉൾക്കമ്മിററിചർച്ച.

കുന്നിൽചെരിവോ, വിജനം, വിദൂരം. ഒന്നോത്താൽ മെയ്—മുൻ—പ്രഖ്യാപനം നിരുപദ്രവമായിത്തന്നു. മുടന്തന്റെ ചിത്രം ഉഷയുടെ അകക്കണ്ണിൽ തെളിഞ്ഞു. ദീർഘവും അയഞ്ഞതുമായ ശരീരം. പിറവി പുത്തിയാക്കാൻ തികച്ചും നാലുനാഴികയെടുത്തു! പുനർനിർവചനങ്ങളെ മുടന്തൻ ഗണ്യമായി അപലപിച്ചു: വീഞ്ഞായാലും ദീനാറായാലും പഴയതാണു് കേരം. അവൻ നഗരത്തെസ്മൃതിക്കയും താഴ്വരയെ ഇക്ഷ്ണുക്കയുമായി: നഗരത്തിനാണു് വിയർപ്പിന്റെ, മണമുള്ളതേന്നും കുന്നിൽചെരിവിൽ പൂജയ്ക്കുന്നതു് ചോളത്തിന്റെ സമൃദ്ധിയാണെന്നും മുടന്തൻ ഖ്യാപിച്ചു. അതിനാൽ താഴ്വരയിലെ ഇരയും ഇടയന്മാരുടെ വിയർപ്പും നഗരത്തിലേയ്ക്കൊഴുകട്ടെ. ക

ടി. ആർ.

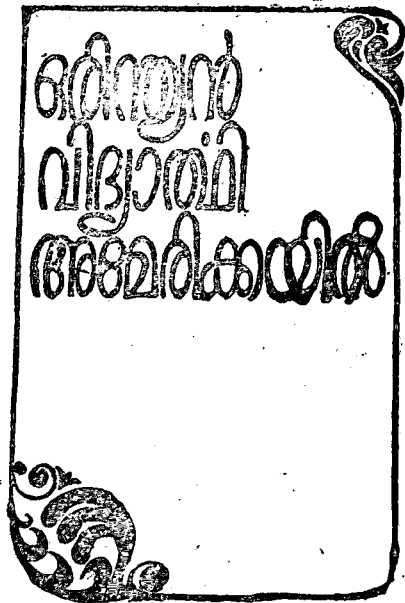
കുന്നിൽചെരിവിലെ കർഷകരും നെയ്ത്തുകാരും പാവപ്പെട്ടവരും സംഭരിക്കുന്ന വിഭവങ്ങൾ ദീനാറിന്നു് തിന്നൊടുക്കാൻ ഉള്ളതാണു്.

അന്നു് ദേവദത്തൻ വിശുദ്ധിയെ സത്യം ഇപ്പോൾ ഉഷ ഗ്രഹിക്കുന്നു: മെയ്—മുൻ—പൊളിഞ്ഞു തമ്പെറായാൽ, താഴ്വര അകമെ ആഹ്ലാദിക്കും.

ആദ്യത്തെ—ഒടുവിലത്തെയും—കൂടിക്കാഴ്ചയിൽതന്നെ ഇടയന്മാരോടു് ദേവദത്തനെ വിസ്മരിക്കാൻ ഉഷ ആവശ്യപ്പെട്ടതു് അതുകൊണ്ടായിരുന്നു.

പരിഭ്രാന്തയായ ഉഷ തന്റെ അറയിൽ അങ്ങമിങ്ങും വ്യാപിച്ചു.

24

ജെ. വി. വിളനിലം

നല്ല വിശാലമായ ഒരു മേലധികാരി. കാറുകളെപ്പറ്റി എത്ര സന്ദർശിച്ചാലും മതിവരില്ല. ജോണി ചവുട്ടിക്കുത്തിക്കുകയാണ്. സ്പീഡോമീറ്റർ 70, 80, 90, 100 വരയാകുന്നു. 'ജോണി! സ്പീഡ് അൽപ്പം കൂടുതലാണ്' സൂക്ഷിക്കണം.

'ഡോണ്ട് വറി, ഹണി! നീ എന്റെ കൂടെയുള്ളപ്പോൾ എന്തു പേടിക്കാനാണ്'.

ജെന്നിക്ക് അതു വളരെ ഇഷ്ടമായി. അവൾ അവൻ ഒരു മുത്തം കൊടുത്തു. അവൻ അങ്ങോട്ടും. കാർ പിന്നെയും പാഞ്ഞു. എവിടേക്കാണ് പോകുന്നതെന്ന് ഇരുട്ടുകുന്നിടയായില്ല ഇതു ദൂരം ഇത്ര കറഞ്ഞ സമയത്തിനുള്ളിൽ എത്തിയോ? മണി എട്ടായതേയുള്ളൂ. ഏഴമണിക്ക് വീട്ടിൽനിന്നു തിരിച്ചതാണ്. അപരിചിതമായ ഒരു സമീപപട്ടണത്തിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. കാർ പാക്കുചെയ്തശേഷം അവർ ഒരു

റെസ്റ്റോറണ്ടിൽ കയറുന്നു. അൽപ്പം എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചുകൂടാം. വലിയ ലഹരിയുള്ളതെങ്കിലും ഇഷ്ടമില്ല. വീണു ആകട്ടെ. അല്ലെങ്കിൽ ബിയർ. സമയം പോകുന്നത് അറിഞ്ഞില്ല: വളരെക്കാഴ്ചകൾ സംസാരിക്കാനുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ചും വൈകാരികങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ: പ്രേമലഹരിയും മദ്യലഹരിയും സമ്മേളിച്ച കഴിഞ്ഞാൽ ചെറുപ്പക്കാർ മതിമറന്നുപോകുന്നതിൽ അതിശയിക്കാനില്ലല്ലോ. ചില പ്രേമരംഗങ്ങൾ റെസ്റ്റോറണ്ടിൽ വച്ചുതന്നെ നടക്കും. ബാക്കി കാര്യങ്ങൾ മോട്ടോർ വെച്ചോ നടക്കും. മോട്ടോർ ഹോട്ടലുകൾക്കാണ് മോട്ടോർകൾ എന്നു പറയുന്നത്. കാറുകളിൽ ദൂരസ്ഥലത്തേക്ക് പോകുന്നവർക്ക് ഇടയ്ക്കിടെ വിശ്രമിക്കാൻ വേണ്ട സൗകര്യങ്ങൾ കൊടുക്കുന്ന മോട്ടോർകൾക്കാണ് മോട്ടോർ എന്നു പറയുന്നത്.

ജോണും ജെന്നിയും പന്ത്രണ്ടിന് മുമ്പുതന്നെ വീട്ടിലെത്തുന്നു. സമയം പാലിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. കാറുണ്ടല്ലോ: അപരിചിതസ്ഥലങ്ങളിൽ പോകുന്നതുകൊണ്ട് പരിചിതരെ കണ്ടുമുട്ടുമെന്നും സന്ദർശിക്കേണ്ടതില്ല. കർസംസ്കാരത്തിന്റെ ഒരു വശം ചിത്രീകരിച്ചുവെന്നതേയുള്ളൂ. ഇതുകൊണ്ട് എല്ലാ അമേരിക്കൻ യുവാക്കന്മാരും യുവതികളും ഇതുപോലെയാണെന്ന് വിചാരിക്കേണ്ട: നല്ല ശതമാനം യുവതീയുവാക്കൾ വിവാഹിതരാകുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ "സെക്സ് പെരിമെന്റുകൾ" (ലൈംഗിക പരീക്ഷണങ്ങൾ) നടത്തിക്കഴിയും. ഇതിനുവേണ്ട എത്രയോ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ ഉദ്ധരിക്കാൻ കഴിയും.

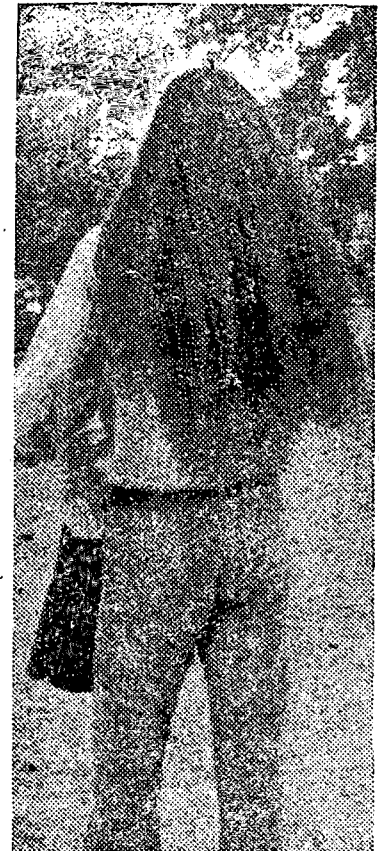
ആധുനികമായ ഗർഭനിയോധനമാർഗങ്ങളും ഗർഭമിട്രസൗകര്യങ്ങളും ധാരാ

'ഡേറ്റിംഗ്' മേറ്റിംഗ്

ഉള്ള പാശ്ചാത്യനാടുകളിൽ (അമേരിക്കയെ ഒറ്റപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ല) വിവാഹത്തിനുമുമ്പ് ലൈംഗികവേഷ്ചയിൽ ഏർപ്പെടുന്ന ധാരാളം യുവതീയുവാക്കന്മാരുണ്ട്. ഈ രാജ്യങ്ങളിലെ പരിതഃസ്ഥിതികളും ജീവിതസൗകര്യങ്ങളും നോ

ക്കിയാൽ ഇതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനൊന്നുമില്ല.

ലൈംഗികവിദ്യാഭ്യാസം ചെറുപ്രായത്തിലേ കട്ടികൾക്ക് കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. അത് മതിയാവട്ടെ കൊടുക്കുന്നില്ല എന്നായിരുന്നു അടുത്തകാലംവരെ സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറഞ്ഞിരുന്നത്. ലൈംഗികവിദ്യാഭ്യാസം കൗമാരദശയിൽതന്നെ കിട്ടുന്നതുകൊണ്ട് വിവാഹജീവിതത്തെപ്പറ്റി ശരിയായ പരിജ്ഞാനവും വീക്ഷണവും കാലേകൂടി യുവതലമുറയ്ക്കു ലഭിക്കുമെന്ന് വാദം. നല്ലതുതന്നെ. അനുഭവത്തിൽ ഫലം മറിച്ചാണ് വരുന്നത്. ഇതിനു കാരണം? കൗമാരദശയിൽ സെക്സ് എഡ്യൂക്കേഷൻ കിട്ടിയ യുവാക്കന്മാരും യുവതികളും വിവാഹം ചെയ്യാതെതന്നെ ലൈംഗികവേഷ്ചയിൽ ഏർപ്പെടാൻ മടിക്കുന്നില്ല വിവാഹം കഴിക്കാതെ കഴിച്ചതുപോലെ താമസിക്കുന്നതും സാധാരണമാണ്. വിവാഹമോചനങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഭാവി വരനെ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന "ഡേറ്റിംഗ്" സമ്പ്രദായം പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ പണ്ടു മുതൽ നിലവിലിരിക്കുന്നതാണ്. പണ്ടൊക്കെ ഡേറ്റിംഗിന് ചില പരിമിതികളുണ്ടായിരുന്നു. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ "ഡേറ്റിംഗ്" (Dating) മേറ്റിംഗിന് (Mating) കലാശിക്കാതെ വിവാഹത്തിൽ കലാശിച്ചിരുന്നു. ഇപ്പോൾ കാലം മാറിപ്പോയി. ശാസ്ത്രം വേണ്ടവിധത്തിൽ ഇതിന് സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജീവിതരീതി പാടേ മാറി. മനുഷ്യാസ്സവിദഗ്ദ്ധന്മാർ പുതിയ ആശയങ്ങൾ ഉരുവിട്ടുതുടങ്ങി. വിവാഹത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ലൈംഗികവേഷ്ചയിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്നു പല ഉദാഹ

ആൺകുട്ടിയോ പെൺകുട്ടിയോ!

ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും മനുഷ്യാസ്സവിദഗ്ദ്ധന്മാരും ഉണ്ടെന്ന് പറയുമ്പോൾ പാശ്ചാത്യ ലോകസെക്സ് മോറാലിറ്റിയിൽ നമ്മേക്കാൾ എത്രയോ മുമ്പിലാണെന്ന് കാണണം!

മുമ്പുപാഞ്ഞ ജോണന്മാരും ജെന്നികളും ജോലി ചെയ്ത് പണമുണ്ടാക്കി സർവകലാശാലയിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനെത്തുന്നു. അവരുടെ സാമ്പത്തികത്തിന് അതിരില്ല. അവർ തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ജീവിക്കുന്നു. 'പതിനെട്ട്' ഒരു മാന്ത്രിക സംഖ്യയാണ്. പതിനെട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ പ്രായപൂർത്തിയായി. എന്നുവെച്ചാൽ

ങ്ങിലേയ്ക്കു മാറുന്നു.

രണങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി വാദിക്കുന്ന എത്രയോ ഉന്നത ബുദ്ധിശാലികളായ മനുഷ്യാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പാശ്ചാത്യലോകത്തുണ്ട്. മനുഷ്യാശാസ്ത്രം സമ്പർഗ്ഗ സംഭോഗവും എതിർവർഗ്ഗ സംഭോഗവും ഒരുപോലെ ആവശ്യമാണെന്ന് വാദിക്കുന്ന സാമൂഹ്യ

ഇഷ്ടമുള്ള ഒരാളിന് ഇഷ്ടമുള്ള മറ്റൊരാളിന്റെ കൂടെ താമസിക്കാം. ഒരേ വർഗത്തിലോ എതിർവർഗത്തിലോ ഉള്ളവർ പട്ടച്ചേന്ന് താമസിക്കാം. ചില പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ സ്വപ്നപ്രേമത്തിന് നിയമസാധുത കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഗർഭമിദ്രത്തിന് അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിൽ മിക്കയിടം നിയമസാധുതയുണ്ട്. വിചർസലിബ് (സ്വസ്ഥതന്ത്രപ്രക്ഷോഭകർ) രാജ്യമാട്ടാകെ ഗർഭമിദ്രത്തിന് നിയമപ്രാബല്യം കൊടുക്കാൻ വിരോധവാദികൾ കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഉദരത്തിൽ ജന്മമാകുന്ന ഭ്രൂണം—അത് ആരുടേതായാലും—വളരണോ പേണ്ടയോ എന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു സ്ത്രീതന്നെയാണ്. പുരുഷന് സ്ത്രീയുടെ ശരീരത്തിൽ നടക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ തലയിടാനുള്ള അവകാശം ആരുടെ ഭൂമിമാന്തന്റെ ഉള്ളിൽ ഉദരവായിരിക്കുന്നതെന്ന് പറയാൻ വിസമ്മതിച്ചുകൊണ്ട് സ്ത്രീ സ്വതന്ത്രപ്രക്ഷോഭം തുടരുന്നതായി സംഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു അവിവാഹിത ബ്രിട്ടീഷ് എം. പി. ചെപ്പററി പത്രങ്ങളിൽ വായിച്ചുകാണുമല്ലോ. ഒരു സ്ത്രീക്ക് എത്ര പുരുഷന്മാരുടെ കൂടെ വേണമെങ്കിലും പോകാൻ സമൂഹം അനുമതിക്കുന്നു. പുരുഷന്മാർ മുഴുവനും ഇത്തരം ദുസ്ഥതന്ത്രങ്ങൾ പററുകയുള്ളോ? സ്ത്രീയെ ഒരു ഉപകരണമായി പുരുഷൻ കണക്കാക്കുന്നു എന്നാണ് വിചർസലിബ്ബുകാർ പറയുന്നത്. അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി പുരുഷന്മാരുടെ കളിക്കേപ്പുകളാകാൻ വേമ്പൽക്കൊള്ളുന്ന സ്ത്രീകൾക്കെതിരായും അവർ ശബ്ദമുയർത്തുന്നു. എല്ലാ കാര്യത്തിലും പുരുഷനോടൊപ്പം സ്ത്രീക്കും അവകാശമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും നൂറാണ്ടുകളായി സ്ത്രീ പുരുഷന്റെ അടിമയാണ് എന്നും ഈ പാരതന്ത്രത്തിനിന്നു സ്ത്രീ സ്വതന്ത്രയാകണമെന്നും അവർ വാദിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെയുള്ള പുതിയ ഒരു സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ജോണിനെയും ജെന്നിയെയും പഠിക്കാൻ സന്നദ്ധനായി കാണിച്ചത് അവരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ നമുക്കു വേറെ മനസ്സിലാക്കണം. അസാധാരണമായ വിവാഹജീവിതം അഭയാലോചന കടംബങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള യുവ

തീയുവാക്കന്മാർ കോളേജുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് വരുമ്പോൾതന്നെ ജീവിതത്തിലെ പല അനുഭവങ്ങളിലൂടെ കടന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കും. വിവാഹത്തിനും ചാരിത്ര്യത്തിനും ഒക്കെ പുതിയ അർത്ഥങ്ങൾ അവർ കൊടുത്തുകഴിയും അങ്ങനെയുള്ള ഒരു പുതിയ അന്തരീക്ഷത്തിലാണ് പാശ്ചാത്യലോകത്തിലെ യുവതലമുറ ഇന്ന് ജീവിക്കുന്നത്. അവരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ നമുക്കു പ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്ന് വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ ജീവിതരീതി തികച്ചും അധഃപതിച്ചതാണെന്നു പറഞ്ഞു തള്ളിക്കളയാൻ നാം തിട്ടക്കും കാനിക്കരുതെന്നുമാത്രം.

അമേരിക്കയിലെ അനേകം യുവാക്കൾ പുതിയ ജീവിതരീതി പെടുത്തുതക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത പഴയ തലമുറയുമായി അവർ എങ്ങനെല്ലാത്ത വിരോധമുണ്ട്. ആ വിരോധം പ്രകടിപ്പിക്കാനാണ് താടി വളർത്താനും അലക്ഷ്യഭാവത്തിൽ ജീവിക്കാനും. ഒരുവിടം ചെറുപ്പക്കാർ പഴയകാലത്തെ പ്രാകൃതജീവിതമാണ് നല്ലതെന്നു വിശ്വസിച്ചു. “കമ്മ്യൂണുകളിൽ” താമസിക്കുന്നു. അവരിൽ ചിലർ കോളേജുകളിൽ വരാറുണ്ട്. അവരെ ഹിപ്പികളെന്നോ ഭ്രാന്തന്മാരെന്നോ ഒക്കെ വിളിക്കാം. മറ്റൊരു വിഭാഗം ചെറുപ്പക്കാർ “സ്വതന്ത്രപ്രേമത്തിൽ” വിശ്വസിക്കുന്നു. വേദാന്തവിഭാഗം ഇക്കൂടെ ഒന്നാമതായി മാത്രം അനുകരിക്കുന്നു. നാലാമതാകട്ടെ “ജീവസ്വസ്ഥതാത്തിൽ” വിശ്വസിക്കുന്നു. പള്ളികളും പുരോഹിതന്മാരും ഉണ്ട്. ബൈബിൾ പഠിക്കുക. യേശുക്രിസ്തുവൽ വിശ്വസിക്കുക, പരസ്പരസഹായം ചെയ്യുക, ലോകത്തിന് നന്മ ചെയ്യുക. ഇങ്ങനെയൊന്നാണ് അവരുടെ തത്ത്വങ്ങൾ. വിചാരിച്ചാൽ യുവത്തിന്റെ കെട്ടുതകളെപ്പറ്റി ബോധവാന്മാരായ അനേകം യുവാക്കൾ യുവവിരുദ്ധപ്രക്ഷോഭത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നു. ഇക്കൂടെയെല്ലാം ‘പ്രതിനിധികൾ’ സർവ്വകലാശാലാഭ്യാസത്തിലുണ്ട്. ഇതിനോടൊപ്പമുള്ള കാര്യം കൂടുതൽ പരമായി ഒരിക്കലും പരസ്പരം പഠനം യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് ആന്റർനാഷണൽ വിശ്വസിക്കുന്ന വെള്ളക്കാരും കറുത്തവരും സ്വന്തം സമൂഹങ്ങളു

ടെ താൽപ്പര്യങ്ങൾ പരിരക്ഷിക്കാൻ സംഘനകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു. അമേരിക്കയിലെ ആനുകാലിക സംസ്കാരം എന്താണെന്ന് കാണിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും ലൈബ്രറികളിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കാറുണ്ട്. ‘ആനുകാലിക സംസ്കാരം’ എന്നൊരു വിഭാഗംതന്നെ ചില ലൈബ്രറികളിലുണ്ട്. യുവതലമുറയ്ക്ക് ഇത്തരം പ്രദർശനങ്ങൾകൊണ്ട് പ്രത്യേകം പ്രയോജനമുണ്ടാകുമോ എന്നത് ആർക്കു പറയാൻ സാധിക്കും. പക്ഷേ ഇതിൽനിന്നെല്ലാം ഒരു നന്മയുണ്ടാകുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതു പഴയ ചിന്തരീതി സമൂഹം പരിവർത്തനപ്പെടുത്തുവാൻ പുതിയ തലമുറ വേമ്പൽക്കൊള്ളുന്നു എന്നാണ്. പക്ഷേ, യുവതലമുറയ്ക്ക് ശരിയായ നേതൃത്വം കൊടുക്കാൻ ആളില്ലെന്നതാണ് ഏറ്റവും പരിഹാസകരമായ വസ്തുത. അമേരിക്കൻ കലാശാലകളിലെ അദ്ധ്യാപകരും വകുപ്പുധ്യാപികളും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പുതിയ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി ബോധവാന്മാരാണ്. പഴയരീതികളിൽ വന്നിട്ടുള്ള പാകപ്പിഴകളെപ്പറ്റി അവർ നല്ല ബോധമുണ്ട്. പക്ഷേ, ഏതു രീതിയിലാണ് പഴയതലമുറയും പുതിയ തലമുറയും തമ്മിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ‘തലമുറവിരുദ്ധം’ (ജനറേഷൻ ഗാപ്പ്) നികത്തുന്നതെന്ന് അവർ വലിയ നിശ്ചയമില്ല. അദ്ധ്യാപകരും വിദ്യാർത്ഥികളും തമ്മിൽ നമുക്കു നാട്ടിലുള്ളത്രയും ‘അകൽച്ച’ ഇവിടെയില്ല. ഡീനും ചെയർമാനും പ്രൊഫസ്സറന്മാരും വിദ്യാർത്ഥികളും ഒരേ കൂവിൽനിന്നു കൊണ്ട് കഥാരോറിയയിൽ ഭക്ഷണം വാങ്ങുന്നു. ഒരേ മേശയിൽ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നു. പൊതുക്കാര്യങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യുന്നു. ഇതുമൂലം അദ്ധ്യാപകർ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ജീവിതരീതി നേർട്ടി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. പക്ഷേ, ചില നിയമങ്ങൾ പാലയത്തിൽ വന്നിട്ടു വർഷങ്ങളായി എങ്ങനെയെന്ന് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഇത്രയും സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയതെന്നു നാം അത്ഭുതപ്പെടും. രാത്രി ഒന്നരവരെ വിദ്യാർത്ഥിനി വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഡോർമാററികളിൽനിന്നു പെട്ടിയിലായിരിക്കാൻ അനുമതിയുണ്ട്. ആയിരിക്കണമെന്ന് വി

ദ്യാർത്ഥികൾ താമസിക്കുന്ന ഡോർമുകൾ കൃത്യം നന്നായതന്നെ എല്ലാവരും തിരിച്ചുവന്നോ എന്നു പരിശോധിക്കാൻ ആർക്കു കഴിയും. രത്നമൃതകം ഇത്രയുള്ളു. ഡോർമുകൾ സ്വന്തം വീടുകൾ പോലെ കരുതുക. ഇഷ്ടമുള്ളപ്പോൾ വരാം. ഇഷ്ടമുള്ളപ്പോൾ പോകാം. ഇഷ്ടമുള്ള സുഹൃത്തുക്കൾ ഒന്നരമണി വരെ ലോബികളിലും ചിലപ്പോൾ മുറികളിലും സ്വീകരിക്കാം. മിക്ക ഡോർമുകളും കോയഡ് (Coed) ഡോർമുകളാണ്. എന്തുപാഞ്ഞാൽ ആണങ്ങളും പെണ്ണങ്ങളും ഒരേ ഡോർമാററിയിൽ താമസിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഒരേ കെട്ടിടത്തിന്റെ രണ്ടു വശങ്ങളിലായി രണ്ടു വറ്റുക്കാരും താമസിക്കുന്നു. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഒന്നു രണ്ടു നിലകളിൽ മാത്രം പെണ്ണങ്ങൾ താമസിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് അനാശാസ്യനടപടികൾ ഉണ്ടാകുന്നുവെന്നു വായനക്കാർ ധരിക്കരുത്. വൈ. എം. സി. എ. യും വൈ. ഡബ്ല്യു. സി. ഏകം ഒരേ കെട്ടിടത്തിലാണ് മിക്ക സ്ഥലങ്ങളിലും. മിക്ക വൈ. എം. സി. ഏകങ്ങളും സ്ത്രീകൾക്ക് താമസിക്കാൻ ഒന്നോ രണ്ടോ നിലകൾ തിരിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. ഞാൻ ഫിലഡെൽഫിയ വൈ. എം. സി. ഏകയിൽ ഒരു പ്രസംഗത്തിനു പോയപ്പോൾ പ്രസിഡൻറുമായി ഇതേപ്പറ്റി സംസാരിച്ചു. ആണങ്ങളും പെണ്ണങ്ങളും ഒരേ കെട്ടിടത്തിൽ താമസിക്കുന്നതുകൊണ്ട് യാതൊരു കഴപ്പും ഇത്രയും കാലമായി ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. 1200 പേർ താമസിക്കുന്ന ഫിലഡെൽഫിയ വൈ. എം. സി. ഏകയിൽ 400 പേർ സ്ത്രീകളാണ്. മറ്റൊരു ഇണക്കൂട്ടലാത്ത സ്ത്രീകളാണ് അവരിൽ പലരും. നല്ല പകുതും വിവാഹമോചനം നേടിയവരാണ്. സ്വന്തമായി ജീവം ചെയ്ത് കാലയാപനം നടത്തുന്നു. അങ്ങനെയൊരു കടംബജീവിതത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനയുണ്ടായിരുന്നു. ഒഴിഞ്ഞു സ്വതന്ത്രമായി ജീവിക്കണമെന്നാണ് ആ സ്ത്രീകൾ മിക്ക പൊതു പാലങ്ങളിലും കട്ട ബുക്കുകളിലും സർവ്വകലാശാലകളിലും ‘കോയഡ്’ സ്വീകരിക്കാം. പൂർണ്ണ ഉണ്ണ്. [‘കോയഡ്’ എന്നവാക്ക് ‘കോ- (ശേഷം 40-ൽ)

ആ കൊല്ലം മഴ കൂടുതലായിരുന്നു. പൂഴ കവിഞ്ഞൊഴുകി. മഴവെള്ളം മീതേ ജ്വലിക്കുന്നതുപോലെ. പാടം കടലായി. പാവപ്പെട്ടവരുടെ കടിലുകൾ വെള്ളത്തിലായി. ചകിരിത്തൊഴിൽ തീർത്തും സ്ലാഭി ചു. പട്ടിണി പരക്കെ തുത്തംവെച്ചു. പിന്നാലെ കോളറയും. ചിലർ മരിച്ചു. ഞാൻ ദീനശുശ്രൂഷയിലായി. ഹരിജന

കുടിലിൽ ഒരു കുട്ടി മരിച്ചുകിടക്കുന്നു. തള്ള നിലവിളിക്കുന്നു. മററാരുമില്ല. ഞാൻ ആ സ്ത്രീയെ ആശ്വസിപ്പിച്ചിരുന്നു. നേരം മാത്രമായി. ചുറ്റും വെള്ളം. ശീതക്കാറ്റിൽ ആ ചിമ്മിനിവിളക്ക് കത്തിയും മഞ്ഞിയും നിന്നു. എലികളും തവളകളും അകം നിറഞ്ഞു. അമ്മ മകന്റെ മൃതശരീരത്തിൽനിന്നും അവയെ തട്ടിമാറ്റിയിരുന്നു. അതിനിടയിൽ ഒരു വെള്ളയെലി മരിച്ചുകിടക്കുന്ന ആ കഞ്ഞിന്റെ ഒരു ചെറിയ കടിയെടുത്തു കടന്നുകിടന്നു. എത്രയെത്രയും. ഘോരം വെളുപ്പിക്കാൻനില്ക്കുന്നതെ ഞാൻ ഓക്കേ മുററിയ്ക്കും ഒരു കഴിയുണ്ടാക്കി മൃതദേഹം മറവുചെയ്തു.

വേറൊരു ദിവസം പാവപ്പെട്ട ഒരു കത്തോലിക്കാവിട്ടിൽ പട്ടിണിയും പനിയും നീരും കൈകൂടി ആക്രമിച്ചതിനാൽ ഒരു കഞ്ഞി മരിച്ചു. അപ്പൻ മുമ്പ് മരിച്ചുപോയിരുന്നു. വിധവയായ അമ്മയ്ക്ക് കഞ്ഞിന്റെ മൃതദേഹത്തോടൊപ്പം രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ പേടി. ഞാൻ ലോനപ്പൻ എന്ന ഒരു ബീഡിത്തൊഴിലാളിയെയുംകൂടി അവിടെപ്പോയി. കൂട്ടുകാരൻ വേഗം മടങ്ങി. പാതിരാ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തള്ള ഉറങ്ങിപ്പോയി. ഞാൻമാത്രം മൃതദേഹത്തിന് കാവലിരിക്കേണ്ടിവന്നു. എറുമ്പും ക്രിമികളും വരിവരിയായി വാവാതി; കട്ടിയുടെ മുക്കിലും വായിലുമെല്ലാം അവ നിറഞ്ഞു. ഞാൻ ഓരോന്നിനേയും പതുക്കെപ്പതുക്കെ എടുത്തു മാറ്റിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കറേ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കട്ടിയുടെ തള്ള ഉണർന്നു. എന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്ക് ആ സ്ത്രീ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. ശവസംസ്കാരത്തിന് അച്ചനെ കിട്ടണമെങ്കിൽ രൂപ കൊടുക്കണം; അതിനുള്ള കഴിവു് ആ പാവപ്പെട്ട വിധവയ്ക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ശവമഞ്ചം പിടിക്കുന്നവക്കും പൈസ കൊടുക്കണം. അതിനും പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നു. ആയതിനാൽ ആ ശവസംസ്കാരത്തിൽ ഞാൻതന്നെ പുരോഹിതനും, മഞ്ചവാഹിയും എല്ലാമായി. സ്കൂളിൽനിന്നും ഒരു പീരിയഡ് നോക്കെ ഞാനിറങ്ങി. എന്റെ ഇടത്തേ കൈപ്പത്തിയിൽ ശവ

“എന്റെ കുതിപ്പിലും

പെട്ടി വെച്ചു. ഇടത്തേ കൈയിൽത്തന്നെ ഒരു മരക്കരിയ്ക്കും അമർത്തിപ്പിടിച്ചു. വലത്തേ കൈയിൽ ഒരു ചെറിയ മണിയുമായി “ക്രൂണം ക്ലാസ്സ്” എന്ന ശബ്ദമുണ്ടാക്കി ആ ഏകാംഗ വിലാപഘോഷയാത്ര നീങ്ങി. അപ്പോഴേക്കും രണ്ടുമുന്ന് പേർ പിന്നാലെ കൂടി. പള്ളിപ്പടിക്ക് എത്തിയപ്പോൾ സ്കൂളിലെ അദ്ധ്യാപകരും കുട്ടികളും ആ കാഴ്ചയ്ക്കു് പകച്ചുനിന്നു. ഞാൻ ആ കഞ്ഞിനെ ഭംഗിയായും ഭക്തിയായും അക്കോചെയ്തു മടങ്ങിപ്പോന്നു. ഒരു ഡിസം ഞാൻ തൃശൂർ മുനിസിപ്പൽ ബസ്സ്റ്റാൻഡിൽ ബസ്സുകയറാൻ

ചെന്നു. പിന്നിൽ സഹിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന ദുർഗന്ധം: ഞാൻ ചെന്നുനോക്കി. അപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച. അതു വിവരിക്കുവയ്ക്കു. ഒരു ചാക്കിൽ ഒന്നരണ്ടു വാഴയിലയിൽ ഒരു മനുഷ്യമാംസക്കഷണം കിടന്നുപിടയുന്നു. ആ കഷണത്തിന്റെ തലയും അൽപ്പം ഉടലും മാത്രമേ ബാക്കിയുള്ളൂ. കൈയും കാലും പഴുത്തുചീഞ്ഞു് അലിഞ്ഞുതീരാറായിരിക്കുന്നു. ഇലയിലെ കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന കെത്തിൽ മാംസത്തരികൾ പൊന്തിക്കിപ്പോയു്. നേരിയ ശ്വാസംവലിയുണ്ടു്. മുൻഭാവസമാധി മുഹമ്മദ് അവിടെക്കിടന്നു് അളിയാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു്. ചില ഉദാരമനസ്സർ ആ വാഴയിലയിൽ ചില നാണയത്തുകൾ എറിഞ്ഞിട്ടു സ്ഥലംവിട്ടു. ആരും ആ കഷണത്തിന്റെ എടുത്തുമാറ്റാനില്ല. ഞാൻ യാത്രാപരിപാടി റദ്ദാക്കി. നേരെ മുനിസിപ്പൽ ഓഫീസിൽചെന്നു് ചെയർമാൻ ശ്രീ: ധർമ്മരാജയുരെക്കണ്ടു് കൊടുത്തു. ആകൃപയിൽ ഒരു കിടക്ക ശരിപ്പെടുത്തി. ഓക്സിജനാർ ആരംഭിക്കുന്ന ചിത്തലിഞ്ഞ ശ്വാസം കൊണ്ടുപോകാൻ സന്നദ്ധസ്ഥിതനായി. ഞാൻ വല്ലാത്ത മാനസിക വിഷമത്തിലായി. അവസാനം ഒരു ഓക്സിജനാർ 75 രൂപാ നൽകിയാൽ കൊണ്ടുപോകാമെന്നു് അർത്ഥസ്തോടേസമതിച്ചു. ഉടനെ പിടികെട്ടാഴിയാളികളുടെ ഒരു യോഗം കൂടി. എല്ലാവരും നാ

വി. ബി. സി. നായർ

യാകുമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. എന്റെ കുതിപ്പും കിതപ്പും എന്ന പേരിൽ ഈ ആത്മകഥ ഫാദർ വടക്കൻ എഴുതിയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, സ്വന്തം ഉദരപുരണം ജീവിതവഴിയായി കരുതി ജീവിക്കുന്ന സാമൂഹ്യദ്രോഹികളായ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരുടെ നേരിൽ ഈ വലിയ മനുഷ്യ

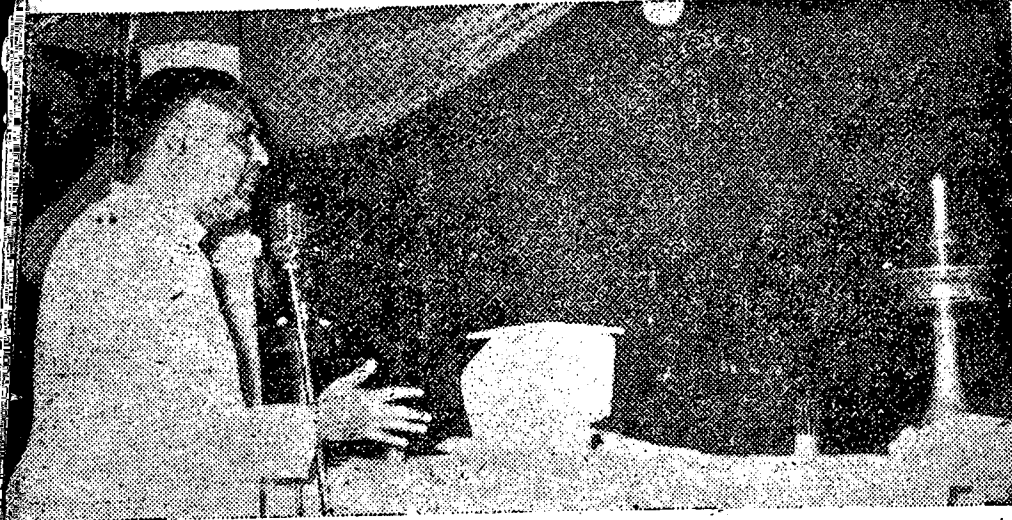
കിതപ്പിലും ജീവിക്കുന്ന വിപ്ലവകാരി!

ലഭം, എട്ടുണ് തേറ്റിൽ വരിയെടുത്തു സംഖ്യയുണ്ടാക്കി. വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു് ആ കഷ്ടരോഗിയെ വാരിപ്പൊക്കിക്കാറിൽ കിടത്തി. കൊടുതിലേത്തി അധികനേരം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് മുഹമ്മദ് മരിക്കുകയും ചെയ്തു.

* * *

കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികജീവിതത്തിൽ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റായി ആഞ്ഞുവീശിയ ഫാദർ വടക്കന്റെ ആത്മകഥയിൽ നിന്നെടുത്ത, എന്നെ കോരിത്തരിപ്പിച്ച രണ്ടുമുന്ന് സംഭവങ്ങളാണ് മുക്തിലുദ്ധരിച്ചത്. ഫാദർ വടക്കൻ ആരാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ സംഭവങ്ങൾ മതി

ന്റെ ചരിത്രം ചുരുങ്ങി നില്ക്കുപോകുമായിരുന്നു. ഫാദർ വടക്കനെപ്പോലെ സാമൂഹ്യസേവനപാരമ്പര്യമുള്ള എത്രപേരുണ്ടു് നമുക്കു്. “ഇരുട്ടനാക്കും ഇരുട്ടത്താപ്പും ഒരുകാലത്തും എനിക്കിഷ്ടമായിരുന്നില്ല. ഉള്ളിൽത്തോന്നിയതു് വെട്ടിത്തുറന്നു പറയുക എന്നതു് എന്നും എന്റെ സ്വഭാവമായിരുന്നു” എന്നുപറയുക മാത്രമല്ല പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തതാവാം ഈ മനുഷ്യസന്ദേഹിയെ പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കാൻ നമുക്കു കഴിയാതെപോയതിനാകാണെന്നു ഫാദർ വടക്കന്റെ രാഷ്ട്രീയ ആദർശങ്ങളോ വിശ്വാസങ്ങളോ എന്തോ ആകട്ടെ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധമോ അനു

1971 നവംബർ 4-ാം തീയതി തൃശ്ശൂർ പുരപ്പറമ്പിൽ ഫാദർ ജോൺ അർപ്പിച്ച ദിവ്യബലി

കൂലമോ ആയ വിശ്വാസങ്ങളെ അദ്ദേഹം മുറുകെ പിടിച്ചോടെ, തികഞ്ഞ അത്തരം പ്രമാണങ്ങളിൽ പലതിനോടും എനിക്കു വിശ്വാസമുണ്ട്. ചിലതിനോട് അനുകൂല വ്യക്തിത്വം. പക്ഷേ, കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹ്യസാംസ്കാരിക രംഗങ്ങളിൽ വിപ്ലവകരമായ മാറ്റം വരുത്തുവാൻ സഹായിച്ചു, അവശതയും ആത്മതാത്പര്യമായ നിസ്സഹായതയുടെ താങ്ങും തണലുമായിരിക്കുന്ന ഫാദർ വടക്കനെ ഞാൻ എല്ലാറ്റിലുമുപരി ബഹുമാനിക്കുന്നു എന്റെ കരിയറിലും കിരണങ്ങളിലും ഇദ്ദേഹം എനിക്ക് കിരണങ്ങളായിത്തീർന്നു. ഇന്നലെവരെ ഈ അത്യന്തമനുഷ്യൻ അജ്ഞാതനായിരുന്നെല്ലോ എന്നു ഖേദം തോന്നി. കേരളത്തിലെ പൊതുജീവിതത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിൽ വിശദമായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാൻ വൈകിപ്പോയ ഫാദർ വടക്കനെ "എന്റെ കരിയറിലും കിരണങ്ങളിലും" എന്ന ഭക്തകഥാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ താളുകളിൽ ഞാൻ കണ്ടിരിക്കുന്നു. നാടിലുടനീളം വീടുകളിലും ആരാധിച്ച അദ്ദേഹത്തെ ഏറ്റവും വലുതായി നാലുപേർ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു, ഒരു കാലത്തു കേരളത്തിലൊട്ടാകെ ആഞ്ഞടിച്ച ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നേതാവായ വടക്കനച്ചന്റെ നാലു വർഷക്കാലത്തെ സംഭവബഹുലമായ ജീവിതകഥയാണ് "എന്റെ കരിയറിലും കിരണങ്ങളിലും". "പലരും പലമാതിരി എന്നെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു പരത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഞാൻതന്നെ എന്നെപ്പറ്റി പറയേണ്ട പരമാർത്ഥങ്ങൾ പലതും പറയാതെയിരുന്നിട്ടുണ്ട്. കാലംചെല്ലുംതോറും മറവി വലിച്ചുവരുന്നു. അതും എനെന്നെപ്പറ്റിയും എന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളെപ്പറ്റിയും മുമ്പാകെ എന്നിൽ മുഴച്ചുനിന്നിരുന്ന പല ചിത്രങ്ങളും മങ്ങിക്കൂടിക്കൂടിക്കൂടിയിരിക്കുന്നു. "അതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ ഈ ആത്മകഥയെഴുതിയത്; പ്രിയപ്പെട്ട ഫാദർ വടക്കൻ, വളരുന്നനായി. അല്ലെങ്കിൽ മലയാളത്തിലെ ചരിത്രരചകന്മാർ താങ്കളുടെ മജ്ജയെ എല്ലുകളായും എല്ലുകളെ മാംസമായും ചിത്രീകരിക്കുമായിരുന്നു. ഫാദർ വടക്കന്റെ രാഷ്ട്രീയചർച്ചകളോടു് എനിക്ക് മതിപ്പോ വിശ്വാസമില്ല. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയെ എതിർത്തപ്പോഴും, അനുകൂലിച്ചപ്പോഴും, കോൺഗ്രസ്സിനെ അംഗീകരിച്ചപ്പോഴും, അതിനെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞപ്പോഴും ഫാദർ വടക്കൻ ഫാദർ വടക്കൻതന്നെയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിലെ മനുഷ്യസ്നേഹിയെ ഈ ആത്മകഥയിൽ ഞാൻ ആദ്യത്താം കാണുന്നു. രാഷ്ട്രീയനേതാവായ ഫാദറിനെ എനിക്കു മനസ്സിലായപ്പോൾ എന്റെ

കരിയറിലും കിരണങ്ങളിലും അവസാനിക്കുന്നതാണ് അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്: "ഇന്നിപ്പോൾ എന്റെ പൂജയും പൂജാപാത്രവും പള്ളിക്കു പുറത്താണ് * അന്നു ഞാൻ പള്ളിപ്പുറ്റി പുറത്തുകയറുന്നു. പള്ളി എന്നെ പൂട്ടി പുറത്താക്കിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ പള്ളിക്കു പുറത്തുനിന്നു പൂജാപാത്രം നിറയ്ക്കുകയും പാവങ്ങൾ പകരുകയും ചെയ്യുന്നു. എങ്ങനെ ഞാൻ ഈ പൂജാദൃശ്യം ഭാവിയിൽ പങ്കുകൊള്ളുമെന്ന് എന്റെ ഭാവിജീവിതമാണ് പറയേണ്ടത്. ഞാൻ എന്റെ ഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യനാണ്. എന്റെ ഗുരു ദേവാലയത്തിൽ പോയിബലി യർപ്പിച്ചുവെന്നോ ബലിയിൽ പങ്കുപേൻ വെന്നോ ബൈബിളിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ജറുസലേം ദേവാലയത്തിൽ ചിലപ്പോൾ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ളത് തൊറു ചെയ്യുന്നവനെ ചാട്ടവാറുകൊണ്ടിടുകയും ചെയ്ത വചനം തെറ്റായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന പുരോഹിതശ്രേഷ്ഠനെയും നിയമമനുഷ്യനെയും ശാസിക്കാനും മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ട് പള്ളിക്കു പുറത്തുള്ള ബലിപീഠത്തിൽ പൂജാപാത്രവുമായിനില്ക്കുന്ന എന്നെ കണ്ടു ആരും വിസ്മയിക്കേണ്ട. ഞാൻ, വിനയശിഷ്യൻ സ്നേഹഗുരുവിനെ പിന്തുടരുകയാണ്" ഈ വരികളിൽ കാണുന്ന മനുഷ്യസ്നേഹിയായ ഫാദർ വടക്കനെ—

എന്നു കാട്ടിക്കൂട്ടിയാലും കമ്പസരിച്ചാൽ മതി എന്ന കൃത്രിമസമാധാനത്തോടെ ജീവിക്കാൻ കത്തോലിക്കാ വൈദികരെ നർബന്ധിക്കുന്നത് നത്യത്തോടും അയാത്രീകസപദാവത്തോടും നടത്തുന്ന ഭയങ്കര വെല്ലുവിളിയായിരിക്കുമെന്ന് ഈ നാടിക്കുന്ന ഫാദർ വടക്കനെ— പുറത്തു ചക്കാക്ളാസ്സ് നടുക്കിരിക്കാൻ തീർക്കുന്നതെന്ന ചക്കാക്കുടേ നാ.വത്തി കമ്പസം പരിഹാസശക്തിയെപ്പറ്റി അകത്തു തക്കക്ളാസ്സ് നടുക്കിയ ഫാദർ വടക്കനെ— ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി കൊണ്ടുവന്ന വിദ്യാഭ്യാസബില്ലിന്റെ ചില വശങ്ങളോടു് എനിക്കു യോജിക്കുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. അത് എന്റെ കുറ്റമായിരുന്നു. ആ തെറ്റിനെക്കുറിച്ച് ഇന്നു ഞാൻ ദുഃഖിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്ന വിശാലഹൃദയനായ ഫാദർ വടക്കനെ— ഒരു മനുഷ്യന്റെ പാപം വേറൊരു മനുഷ്യന്റെ ചെങ്കിട്ടിൽ പറയുന്ന പാപം

* 1969-ൽ കരിയറിലും കിരണങ്ങളിലും വികാരിയാകുന്നു.

സകീർത്തനസമ്പ്രദായം നിർണ്ണയമെന്നും എത്ര വലിയ പാപിനിയായാലും അഞ്ചു മിനിറ്റിൽ കൂടുതൽ ഉപദേശം കൊടുക്കാൻ ഒരുമനസ്സും അനുവദിക്കരുതെന്നും, മനസ്സിനുപിടിച്ച "അനുതാപിനികൾ" വരുമ്പോൾ അർത്ഥമില്ലാത്ത ഒരു മണിക്കൂറും പുണ്യോപദേശം നടത്തുന്ന സ്ത്രീലമ്പടന്മാരോടൊപ്പമുള്ള പള്ളിയുടെ നടയിൽ കൊണ്ടുവന്നു തെങ്ങിൻകൈപ്പി അടിച്ചു അടിക്കാനുള്ള അവകാശം ആയുരവികളുടെ പിതാക്കൾക്കോ ഭർത്താക്കൾക്കോ ഇവരാരുമില്ലെങ്കിൽ ഇടവകക്കാക്കോ വീട്ടുകാരുടേതല്ലെന്നു ലോകത്തിലാദ്യമായി പറഞ്ഞ ഫാദർ വടക്കനെ— കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഇടവകയിലെ വാർഷികധ്യാനപ്രസംഗം പള്ളിയിൽ നടത്താൻ തെരുവുകളിൽ നടത്തിയ ആദ്യത്തെ വികാരിയായ ഫാദർ വടക്കനെ—

ജനങ്ങൾ പള്ളിയിലേക്ക് എന്ന പ്രമാണം മാറി "പള്ളിജനങ്ങളിലേക്ക്" എന്ന പുതുപ്രമാണങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ച ഫാദർ വടക്കനെ—

പിള്ളത്തൊട്ടിതൊട്ടു കഴിമാടംവരെയുള്ള എല്ലാ വൈദികശുശ്രൂഷകൾക്കും വിശ്വാസികളിൽനിന്നും നിശ്ചിതസംഖ്യ നിർബന്ധപൂർവ്വം വാങ്ങുന്ന കത്തോലിക്കാസഭാനിയമങ്ങൾ പ്രകാരം കള്ള ലാഭോച്ചവടങ്ങളായി അധഃപതിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ആവർത്തിച്ചു വർഷങ്ങളായി പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഫാദർ വടക്കനെ ഇനിയും അംഗീകരിക്കാൻ, അർഹിക്കുന്ന സ്ഥാനം നൽകി ആദരിക്കാൻ ഞാനും നിങ്ങളും ഉൾപ്പെടെയുള്ളവർ താമസിച്ചുപോവിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ കഴിഞ്ഞ ആറേഴു വർഷക്കാലമായി മൂവാതിലത്തിലധികം വിവിധ ജാതിമതസ്ഥർ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി ചിത്രരത്ന പോപ്പ് ജോൺനഗറിൽ സമൂഹസഭയും സമൂഹപ്രാർത്ഥനയും നടത്തുന്നതിനാലും പൂർണ്ണസംരൂപീകൃതമായ ഈ വലിയ മനുഷ്യനെ നമുക്കെങ്ങനെ മനസ്സിലാവും? ഗോദസേവയെയും യുവാസേവയെയും അംഗീകരിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പാരമ്പര്യമാണല്ലോ നമുക്കുള്ളതു്.

സല്ലാരത്തിന്റെ സന്തോഷത്തിൽ വിരമംവിട്ടു മദ്യപിച്ച ചില അനുഭവ

ങ്ങൾ തനിക്കുണ്ടെന്നും ഇത്തരം ആപത്തുകളിൽ ഇനിയൊരിക്കലും പെടാതിരിക്കാൻ താൻ നിത്യജാഗ്രത പാലിക്കുമെന്നും പറയുന്ന ഫാദർ വടക്കൻ ഒന്നും ഈ ആത്മകഥയിൽ ഒളിച്ചുവെച്ചിട്ടില്ല. പണ്ഡിറ്റ് നെഹ്റുതൊട്ടു പനമ്പിള്ളി വരെയുള്ളവർ മദ്യവർജ്ജകരായിരുന്നു എന്നാണ് കോൺഗ്രസ്സ് നേതാക്കളുടെ ഭയമായി വിശ്വാസമെന്നും ആ വിശ്വാസം അവരെ പൊറുപ്പിക്കുകയെന്നും ആശംസിച്ചുകൊണ്ട് ഫാദർ വടക്കൻ പറയുന്നു "അവസാന നിത്യവിധിയാളൻ സകല നന്മതിനകളേയും തിട്ടപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മദ്യപാനം പാപമായിട്ടും പുണ്യമായിട്ടും അവരവർ കടിച്ചു കപ്പികൾ ആ വിധിപാഠത്തിൽ ധ്യാനമാക്കപ്പെടാതിരിക്കില്ല." കരിയച്ചിറപ്പള്ളിയിൽ വികാരിയായിരിക്കുമ്പോഴുള്ള സംഭവം അദ്ദേഹം നർമ്മരസം കലർത്തി വിവരിക്കുന്നതു നോക്കുക "ഞാൻ കടിച്ചതും മെത്രാന്മാരും മോൺസിജോർമാരും അച്ചന്മാരും കടിച്ചതും മത്രന്മാരും, മറ്റു മഹാനാഥരും കടിച്ചതുമായ കുറെ കപ്പികൾ വീല്ലാതെ കതിനാമുറിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. ഇടവകക്കാർ അവരവരുടെ വീടുകളിൽ ഇരുന്നു കടിച്ചു കപ്പികളും ആ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ഇടവക പ്രദർശനത്തിന് ലേലംവെച്ചിരിക്കാൻ ഇടവകക്കാർ സമ്മാനിച്ചവയായിരുന്നു ആ കപ്പികൾ. ലേലനിരയ്ക്കു് ഉയരാത്തതിനാൽ എല്ലാക്കപ്പികളും ഞാൻ ലേലംചെയ്തെടുത്തു സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. പള്ളിവേലക്കാരു് ആ കപ്പികൾ വീല്ലുന്നതിൽ സന്തോഷമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. വിലപനനടത്തുന്ന "തിരിമറി"യിലൂടെ രണ്ടുപേർ കിട്ടണമെന്നായിരുന്നു ആ കഴിവെടുക്കാരന്റെ ദാഹം. പക്ഷേ, ഞാൻ പറഞ്ഞു: "അവയെല്ലാം അവിടെയിരിക്കട്ടെ മുറി പൂട്ടരുത്." എല്ലാം എല്ലാവരും കാണട്ടെ മെത്രാന്മാരും മത്രന്മാരും ഞാനും നീയും ഇടവകക്കാരുമാണ് എല്ലാം കടിച്ചു കപ്പികളല്ലേ. ദൈവത്തിന്റെ അന്ത്യവിധിക്കു മനുഷ്യരുടെ ഒരു ആദ്യവിധിയുണ്ട്. ഈ ആദ്യവിധി നേരത്തു് മദ്യാദരമാന്മാരാവാൻ നോക്കുന്നതു് കൊണ്ട് ഒരു ഫലവുമില്ല" ഈ വാക്കുകൾ കരിയച്ചിറപ്പള്ളിയുടെ മതിൽക്കെട്ടുകൾക്കുള്ളിൽനിന്നും പുറത്തുവന്നില്ല ഈ കതിപ്പു് പുറത്തുവരുന്നതുവരെ,

ക്രിസ്തുവിനേയും നബിയേയും ഗാന്ധിജിയേയും തള്ളിപ്പറഞ്ഞ നമുക്ക് ഈ ചെറിയ മനുഷ്യനിലെ വലിപ്പം എങ്ങനെ കാണാൻ കഴിയും.

"നിത്യകൃത്യകാതം നേർന്ന നിർമ്മലകളായ കന്യാസ്ത്രീകളെ നീർത്തും അലോരസപ്പെടുത്തുന്നവരല്ല ഇന്നത്തെ സഭാസാരഥികളിൽ മഹാഭൂരിപക്ഷവും" എന്നു പറയുന്ന ഫാദർ വടക്കൻ ദിവ്യവിരക്തനാണോ എന്നെന്നിടക്ക് ഈ ആത്മകഥ വായിക്കുന്നതുവരെ സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനദ്ദേഹം വ്യക്തമായ മറുപടിതന്നു. "സ്ത്രീകളായുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രം വീക്ഷിച്ചാൽ ഞാൻ ഇന്നുവരെ മൊറുപററാത്ത ദിവ്യവിരക്തനല്ലേ. മറ്റുതരത്തിലാണെങ്കിൽ ഞാൻ പലതവണ പിഴയാളിയായിട്ടുണ്ട്. പുരോഹിതനാവുന്നതിനുമുമ്പും അതിനുശേഷവും ഇന്നുവരെയും ഇത്തരം ബ്രഹ്മചര്യലംഘനങ്ങൾ എനിക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്." ഇതു തുറന്നു പറയാൻ തക്ക മനസ്സു ക്കിയും മനഃശുദ്ധിയും ഇവിടെ ഫാദർ വടക്കനെല്ലാതെ മററാർക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

"എത്ര നക്ഷത്രത്തേക്കാളും വലുതു് ചന്ദ്രനാണ്. ഇന്ത്യക്കാർക്ക് പണ്ഡിറ്റ് ജി. ചന്ദ്രനാണ് സുഭാഷ് ചന്ദ്രബോസ് വിദ്വരത്തിലെ നക്ഷത്രമാണ്" എന്നും "അഗാധബുദ്ധിയല്ല ഒരാളെ നേതാവാക്കുന്നത്. ബുദ്ധിയുടെ ആഴത്തിൽനിന്നാണ് ജനനേതൃത്വം ജന്മമെടുക്കുന്നതെങ്കിൽ ഫാത്തജിയല്ല, വിശ്വേശ്വരയുമാണ് നമുക്കു രാഷ്ട്രപിതാവായേണ്ടിയിരുന്നതു്. പണ്ഡിറ്റ് ജിയല്ല, സർ സി. പി. താണു് നമുക്കു രാഷ്ട്രപിതാവായിരിക്കേണ്ടിയിരുന്നതു്. പോപ്പ് ജോണല്ല പോപ്പ് പോളാണ് കൂടുതൽ ലോകാരാധ്യതയേറിയവരിൽനിന്നും എനിക്കുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പായ അഭിപ്രായങ്ങൾ കാര്യകാരണസഹിതം ഇതിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു് ഒരു രാഷ്ട്രീയനേതാവും ഇതുവരെ പറയാൻ പലതുകൊണ്ടും മടിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളാണ്."

മുന്തറുപേരുള്ള ഈ ആത്മകഥയിലെ ജീവിതകഥ ഫാദർ വടക്കനെ പൂർണ്ണമായി നിങ്ങളെ വരച്ചുകാണിക്കാൻ എനിക്കു സാധിക്കുകയില്ല. കാരണം ഓരോ വാക്കിലും ഓരോവാചകത്തിലും ആ തെറിവാക്കുക

പ്പെട്ട വ്യക്തിത്വം നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു. എന്റെ വാക്കുകളിലേക്കോ വാചകങ്ങളിലേക്കോ ആ മനുഷ്യനെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നാൻ പ്രയാസം. ചെച്ചാത്ത ത്യാഗങ്ങൾക്കും സേവനങ്ങൾക്കും പ്രതിഫലം എണ്ണിയെണ്ണി വാങ്ങുന്ന രാഷ്ട്രീയജീവിതങ്ങൾക്കിടയിൽ നിശ്ശബ്ദനായ ഈ നിഷ്കളങ്കൻ ഇന്നും കരിയച്ചിറപ്പാണ് പേരുന്നതു്. കഴിഞ്ഞ നാല്പതു വർഷമായി കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ-സാംസ്കാരിക-സാമൂഹ്യമണ്ഡലങ്ങളിൽ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റായി, കോരിത്തരിപ്പായി, തിപ്പൊരിയായ അലയടിച്ച ഫാദർ ജോസഫ് വടക്കനെ മനസ്സിലാക്കാൻ ഭാവിതലമുറയ്ക്കു് ഈ ആത്മകഥ "എന്റെ കതിപ്പും കിതപ്പും" സഹായിക്കുമെന്നു തീർച്ച.

ഫാദർ ജോസഫ് വടക്കന്റെ എന്റെ കതിപ്പും കിതപ്പും എന്ന ആത്മകഥയുടെ കോപ്പികൾക്ക് നാഷണൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം, കേരളം എന്ന വിഭാഗത്തിലെയുള്ള വില്പന 12 രൂപയാണ്.

ലേഖകന്മാർ ശ്രദ്ധിക്കുക

മലയാളനാട് വാരികയിലേക്ക് കത്തുകളയുന്നവർ മറുപടി ലഭിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ സ്റ്റാമ്പൊട്ടിച്ച കവറോ കാർഡോ ഇൻലൻറോ അയച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. അല്ലാതെയുള്ള കത്തുകൾക്ക് മറുപടി ലഭിക്കുന്നതല്ല.

മാറ്റുകയയ്ക്കുമ്പോൾ, പ്രസിദ്ധീകരിക്കാത്തവ മടക്കിക്കിട്ടണമെങ്കിൽ അതോടൊപ്പം ആവശ്യമായ സ്റ്റാമ്പൊട്ടിച്ച സ്വന്തം വിലാസമെഴുതിയ കവർ അയച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. മാറ്റാൻ മടക്കി അയച്ചുകൊള്ളാമെന്ന ഉത്തരവാദിത്വം ഞങ്ങളല്ലെന്നു എന്തിനർത്ഥമില്ല; കോപ്പികൾ സൂക്ഷിക്കുന്നതായിരിക്കും നല്ലതു്.

—പത്രാധിപർ,

മലയാളനാട്, കൊല്ലം

എന്റെ ദിനസന്ദർശനശേഷം വീട്ടിലേക്കു വന്നു. യാത്രയിലുടനീളം ഏറ്റവും ഉടയ്ക്കുന്ന അവിടെ അനന്തരം ആളിപ്പടുന്ന നാളം അണയാറായിട്ടില്ലായിരിക്കാം.

മേഘപാളികൾക്കപ്പുറം; പാറക്കെട്ടുകൾക്കപ്പുറം; സമുദ്രത്തിനപ്പുറം ചിറകുവിടത്താലുള്ള വെമ്പൽ—

അടച്ചുപൂട്ടിയ ജനാലകൾ, വാതിലുകൾ ഇടിച്ചുപൊളിക്കാൻ, മേൽക്കൂര തട്ടിയെറിയാൻ, എന്നിട്ട്—

വിലക്കുകളില്ലാത്ത പ്രശാന്ത സ്വതന്ത്രതയിൽ ലയിക്കാൻ... “നിനക്കു ഭൂമിയിലുള്ള എന്തിനെക്കുറിച്ചെങ്കിലും ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടെ?”

അകലത്തിലെങ്ങോ ബന്ധുവായ സ്നേഹിതൻ ഒരിക്കൽ ചോദിക്കുകയുണ്ടായി.

തന്റെ ചിന്തകൾ ഭൂമിയിൽ തട്ടിയിട്ടാണു് എന്തെങ്കിലുമൊരു പ്രതിധ്വനിക്കായി സൂര്യനിലേക്കും ചന്ദ്രനിലേക്കും നക്ഷത്രങ്ങളിലേക്കും തെറിച്ച്തെന്നറിയാത്തതെന്നാണു് വോ.

നിറപ്പുകിട്ടാൻ വിദ്യാഭ്യാസമെന്നങ്ങൾ കെട്ടുകഥയായി മാറിയ വിരസത. ഉദ്യോഗമെന്ന ലക്ഷ്യം സ്വപ്നമായി മാറിയതപ്പോഴാണു്.

മറുനാട്ടിലെ ഉദ്യോഗം.
“കുട്ടീ, ഞങ്ങളുടെ വേവലാതികളാരംഭിക്കുവാണു്.”

യാത്രാമൊഴി വേദനയേക്കാൾ വിരോധമാണു് തീർത്തതു്.

ഉയർന്ന കുന്നിനും പരന്ന താഴ്വാരത്തിനും ഇടയിൽ ചുറ്റിയ പാളം. ശബ്ദവും പൊടിയും കടന്നുതന്ന ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേക്കു് നോക്കിയിരിക്കുമ്പോൾ ഇഴർച്ചയായാണു് മനസ്സു് എതിരെ സീറിലിരിക്കുന്ന മനുഷ്യനിൽ യാത്രയിലെ സ്നേഹിതനെ കാണാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു.

എപ്പോഴോ ആരംഭിച്ച സംഭാഷണത്തിൽ നിന്നുൾവീണ പരിചയം.

ഏഴുവർഷത്തെ സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയ ഒരാളെ കൂട്ടിനു് ലഭിച്ച സന്തോഷം. കാലിൽ അനുഭവപ്പെട്ട സ്തർശനം സാഹോവികമെന്നതിനപ്പുറം മനഃപൂർവ്വമുള്ളതാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ നിലച്ചു.

കംപാർട്ട്മെന്റിലൊറ്റപ്പെട്ട പെൺകുട്ടിയെന്ന ഭയത്തിനു പകരം ധൈര്യം.

ലോകത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ മുഖംകുറിച്ചുള്ള രോഷത്തിന്റെ സ്വതസിദ്ധത.

നാശിതൽപ്പം ഒളക്കി സോക്സു കാലിന്റെ വെളിച്ചങ്ങൾ നോക്കിയിരുന്നു. അതേവരെ അനുഭവപ്പെടാത്തതിന്നു് അതേവരെ തന്നിലു് ഉണ്ടായ ദുഷ്ടികൾ.

ദുഃഖംതോന്നി; വെറുപ്പും:

കാൽ നിവർത്തി അയാളുടെ സീററിൽ വക്കിൽചെരിപ്പോടെ കയറിവെച്ചു. പരതിച്ചെത്തിയ കൈ, കാൽവിരലുകളിൽ തുരുപ്പിടിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ—

അമിതമായി ദുഷ്ടിത്തന്നാറുന്ന വസ്ത്രങ്ങളായിരിക്കുന്ന വൃദ്ധനോടു് സംഭാഷണമാരംഭിച്ചു.

ഇത്രയുണ്ടോ അയാളെ ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നതിൽ വേദനിക്കുമ്പോൾ എതിരെയുള്ള മുഖത്തു് പടരുന്ന വിളർച്ച.

യാത്രയുടെ അവസാനം സ്നേഹിതന്റെ പരിചിതമുഖം.

“നീയിപ്പോഴും ലോകപരിണാമങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധാലുവാണോ?”

ആകാശത്തിന്റെ കീഴുകീ

ഗീത ഇടപ്പള്ളി

—എന്നും പുറംകാഴ്ചയിലെ ശരിക്കുള്ളകാരും തെറ്റുകൾ ആവർത്തിക്കാതിരിക്കാനും ശ്രമിച്ചിരുന്നു.

ലീവിലെത്തുമ്പോൾ, പ്രേമത്തേക്കറിച്ച് വാചാലമായി സംസാരിക്കാറുള്ള മുഖത്തുററുനോക്കി.

പതുക്കെ ചിരിക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്നു് തോന്നിയതാണു്.

താങ്കളെ ഒരിക്കലും ജീവിതസഖാവായി കാണാനൊക്കില്ല.

നേടാനുള്ളവ പുതിയ പുറംതോളുകൾ കെട്ടത്തേക്കു് വലിഞ്ഞുകയറാനുള്ള മാളങ്ങളായിരിക്കണം. പഴയ പരിചയങ്ങളു

ടെ ശൂന്യതകളിൽ മുങ്ങിയിരുന്നതുകൊണ്ടു് ആകാശം. എന്നാലും അറുപോകുന്ന കണ്ണികളെക്കുറിച്ച് എപ്പോഴുമൊക്കുന്നു.

“പിട്ടിലെത്തിയാൽ നീ മരണരാജാക്കാരീല്ലേ?”

ശർയാവാം. എൽപ്പിന്റെ നിഷേധത്തിന്റെ നിറംനിറഞ്ഞു്. സ്നേഹത്തിന്റെ ദുർബ്ബലവും സ്വയംനീക്കുന്ന വിട്ടുവീഴ്ചകളുടെ ആവരണങ്ങൾ.....

“ഉത്തരം ഇനിയൊരിക്കൽ പറയാം.”

പുതിയ അന്തരീക്ഷത്തിലെ അപരിചിതർ:

എപ്പോഴും താൻ തനിച്ചതാണു്.....! ഇതളും വെളിച്ചവും പഴകിയ അനുഭവങ്ങളായപ്പോൾ—

പുറപ്പെട്ടു. രാത്രി കുറുത്തും പകൽ വെളുത്തതും തന്നെ. മാറമില്ലാത്ത പതിവുകൾ.

എന്റെ ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ലീവെടുത്തിരിക്കാൻ സുഖം. പഴയ സന്ധ്യകൾ തേടി വീട്ടിലെത്തുന്നു. അവയിലൂടെ ഓർമ്മയും വലിക്കുമ്പോൾ—

“നീയിന്നും പോണീല്ലേ?”

സ്നേഹത്തിൽ പോകാൻ മടിക്കാണു് കട്ടിയെപ്പോലെ പിടിക്കപ്പെട്ടുപോയുള്ള പരുങ്ങൽ. അതൊരാളാണു്. അതിലും മടുപ്പിന്റെ നറു കലകുമ്പോൾ വീണ്ടും ഓഫീസിലേക്കു്.

സാക്ഷാത്കാരങ്ങൾ അതുപുറിയുടെ പുതയ മുഖങ്ങളായി മാത്രം പരിണമിക്കുന്നു.

നിത്യദിനങ്ങളിൽ തറച്ചു നിൽക്കുന്ന, പിയേക്കുന്ന വൈവിധ്യം നഷ്ടപ്പെട്ടവിക്കുമ്പോഴുള്ള അസ്വസ്ഥത ഇതൊരു നിത്യതയാകാം; ഈ അസ്വസ്ഥത.

നിശ്ശബ്ദതയുടെ കയ്യാളിൽ ഉത്തരമെന്ന ജടം കാത്തലയുന്ന അരുപാത്മാക്കളായ ചോദ്യങ്ങൾ മനസ്സിലിട്ടുപിടിക്കുന്ന രാത്രികളിൽ—

നിദ്രയുടെ കയ്യാളിൽ പൂർത്തിയാക്കിയ യാത്രകൾ. സ്വപ്നങ്ങൾ? ഉറക്കം തെളി അമ്പരക്കുമ്പോൾ ഏതോ യാത്രയുടെ സ്വപ്നശിഥിലങ്ങൾ മനസ്സിൽ ലത്തിൽ ചിതറിക്കിടപ്പുണ്ടാകും.

ഭൂമിയുടെ ഇരുണ്ട; തികച്ചും അപ്രാപ്യവും പരിചയശൂന്യവുമായൊരു ഇടം

ലൂടെ, പർവ്വതങ്ങളും താഴ്വാരങ്ങളും പിന്നീട് നീങ്ങുന്ന താൻ.

പാദം പതിയുമ്പോൾമാത്രം പഴയൊരു പരിചയത്തിന്റെ നിവർന്നിവിൻവരുന്ന ഓർമ്മകൾ; അപ്പോൾമാത്രം സ്നേഹിതരായ കൂട്ടുകാർക്കുവേണ്ടി ആ നൂറുനൂറു കൈകൾ അരികളിലായിത്ത ചീളുകൾ എഴുന്നേറ്റുവന്നു—

പാതവക്കിലെ ആ ഒറ്റമുറി ക്ളിനിക്കിലെ ഡാക്ടറിന്, ഞാൻ കാണുമ്പോൾ അത് പ്രസിദ്ധനായൊരു സിനിമാനടന്റെ ക്ലായയുണ്ടായിരുന്നു.

അതേ ക്ളിനിക്കിൽനിന്നിറങ്ങിവരുന്ന മനുഷ്യന്റെ നരപടർ മുടിയിലും കട്ടികൾക്കുപോയ മീശയിലും ചാരനിറം വീണ മിഴികളിലും തേങ്ങുമായുന്ന ക്ലായ.

പുതുതലമുറയായ ചെറുപ്പക്കാർ?

പെട്ടെന്ന് അമ്പരപ്പോടെ ഓർത്തു, ഇത്രയുംകാലംചെന്ന ഓർമ്മകളുടെ സൂക്ഷിപ്പുകാലി ഇപ്പോഴും അതേരൂപത്തിൽ!

യത്ര എത്തിനിന്നു മണൽമുനയ്ക്ക്. നേർത്ത പാലത്തിനപ്പുറം തിരക്കൊഴുകുന്ന ക്ഷേത്രം. മുനമ്പിൽ പാലത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽനിന്നും ക്ഷേത്രത്തിലെ ഇരുളുവീണ നടവഴികൾ വേർതിരിച്ചെടുക്കുമ്പോഴേയ്ക്ക്—

സ്വന്തം കിടക്കയിൽ വിയർപ്പിൽമുങ്ങിക്കണ്ടിട്ട്, അനുഭവിച്ചത് സ്വപ്നമല്ലെന്ന തോന്നൽ.

ചിലപ്പോൾ തിരക്കേറിയ പ്ളാറ്ററ്റ് ഫോമിൽ കൈയിലൊരു തുകൽപ്പെട്ടിയുമായി സ്വന്തം കമ്പാർട്ട്മെന്റ് തേടി പാഞ്ഞുനടക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, പഴക്കത്തിന്റെ മുകളിലും ഭീകരതയും ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു പള്ളിനടയിൽ, അകത്തേയ്ക്കുകടക്കാൻ ഭയന്ന്, ഗുഹാമുഖങ്ങളെപ്പോലെ ഇരുളിറച്ചിയിലൂന്നി വാതിലുകൾ കടന്നു പോകുകയും കടന്നെത്തുകയും ചെയ്യുന്ന കറുത്ത ഓറപ്പെട്ട രൂപങ്ങളെനോക്കി ഏതോ പ്രചോദനത്തിന് വഴിപ്പെടാനൊക്കാരെ അന്തിച്ചുനില്ക്കുന്നു.

ആശയങ്ങളുടെ ഉത്തേജനം, അബോധമനസ്സിന്റെ ഉണർച്ചയിൽ തീർത്തുത്ത സങ്കല്പങ്ങളാകാം.

അല്ലെങ്കിൽ പിന്നീട് ഏതോ ജന്മത്തിലെ അഷ്ടമുഖവിധും പൂർണ്ണതയുമില്ലാത്ത മായുന്ന ലിഖിതങ്ങളാകാം;

ബഹുതരമെങ്കിലും വൈവിധ്യത്തെയും അത്ഭുതവും കൂടിയിരിക്കുന്ന ഒരു ഭാവന കൈമുതലായത്. മേഘപാളികൾക്കിടയിൽ, ശൂന്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ, വ്യക്തപ്പെട്ടുകളിലെങ്ങും നിന്നു് എന്തൊക്കെയോ രൂപങ്ങൾ മിന്നത്തെടുക്കാൻ വ്യഥാ ശ്രമിക്കുന്ന ഭാവന, കൂട്ടംതൊറിയ ആട്ടിൻകുട്ടി:

“നിന്റെ ഭാവന കാഴ്ചകയറുന്നതിന്റെ കഴപ്പമാണ്തെല്ലാം.”

—കഴപ്പ്? ഈ വികല്പ!

“അത് ശരിയായിക്കൊള്ളും.”

—എന്നു്!

മനസ്സിൽ തിരിച്ചറിവില്ലാത്ത നിഴലുകൾ പിന്നെത്തുകടി. വെളിച്ചം അവസ്ഥയിൽ കരുങ്ങിക്കിടന്നു:

സ്വപ്നമായ പ്രവാഹംതേടി. യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്കെത്താനൊക്കുന്ന വിഭ്രാന്തമായ ചിറകടി:

മിഥ്യയ്ക്ക് പര്യായമായേക്കാവുന്ന ഏതെങ്കിലും ഇല്ലായ്മയാകുമോ താൻ തിരയുന്നതു്?

ചിന്തകളെന്ന നൂലാമാലയിൽ കരുങ്ങി ശക്തിയറപ്പിത്തേങ്ങിയ മരൊറ്റ നിര—

ശൂന്യതയുടെ കനത്ത ഇരുളിമയിൽനിന്നു് അത്രപിയായ എന്തോ ഒന്നു് തനിക്കുതീരായി രൂപംകൊള്ളുന്നു എന്ന തോന്നൽ...

അതിനെതിരെ പൊരുതേങ്ങതെങ്ങിനെ ചെയ്യാനായിത്ത നിസ്സഹായതയിൽ;

സകല പ്രതിബന്ധങ്ങൾക്കും കാരണമെന്നതുപോലൊരു ഗുഹാമുഖം;

വർഷങ്ങളായി അടഞ്ഞുകിടക്കുന്ന അതിന്റെ വാതിൽ തളിത്തുറന്നു. അരകളകുന്നു് പാളികളുരസുന്ന കനത്ത ശബ്ദത്താൽ നടുങ്ങി, ഇരച്ചുകയറുന്ന കാര്യം പ്രകാശവുമറിയാതെ നിന്നുപോയി. പിന്നെ പുറത്തിറങ്ങി:

ചുറ്റും വിജനത; നോക്കെത്താത്ത ദിക്കോളം.

ചരൽവിരിച്ച മുററം കടന്നു് പുല്ലുപടർന്ന കൂറ്റൻ വൃക്ഷങ്ങൾനിറഞ്ഞ പറമ്പു്.

വീട്ടിലെ തൊടിയുടെ ഈ ഓരം തനിക്കിനിയും അപരിചിതമാകാൻ? എന്തോ തിരഞ്ഞറിയാനാണെന്ന തോന്നൽ, വെമ്പൽ;

ധൃതിയിൽ നടന്നു.

പാദസ്തംഭശരമേൽക്കാത്ത തലങ്ങൾ. തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ കാഴ്ചമറഞ്ഞ വീട്ട് പഴയൊരോർമ്മമാത്രം.

കളം. ആകാശത്തിലേക്കെന്നവണ്ണം പടവുകൾ.

വേനലും വർഷവുമെഴുതിയ ചിത്രങ്ങളിൽ കണ്ണനു് ഒന്നെന്നായികയറി. പ്രയത്നത്തിന്റെ സ്പേടകണങ്ങൾ നനച്ചവസ്തുവുമായി മുകളിലെത്തിനിന്നു.

അടഞ്ഞ ഇരുമ്പുഗെയിറ്റിനിറപ്പുറവും കാവൽക്കാർ. അവരുടെ മിഴികളിൽ ദോഷം തുളയ്ക്കുന്ന തിളക്കം.

“എതുവേണം?”

കാവൽക്കാരന്റെ ചുറ്റുന്ന മിഴികളിൽ തീയ്. ചുണ്ടിൽ വികൃതമായ ചിരി!

“അകത്തു കയറണം.”

“രാജാവിനെ കാണാൻ?”

‘ഉം.’

ഒന്നുമലോചിക്കാതെ മുളി:

“അദ്ദേഹത്തെക്കാണാൻ ആരേയുമാവദിക്കില്ല. പ്രത്യേകിച്ചു നിന്നെപ്പോലു സുന്ദരികളെ.”

വളഞ്ഞൊടിയുന്ന പുരികക്കൊടികൾ! “അതെന്താ?”

“അദ്ദേഹം നിന്റെ അടിമയായേക്കും!”

ഉറക്കെ ചിരിക്കാൻ തോന്നി. പിന്നെ വിഷാദത്തോടെ നിന്നു ദുഃഖംപരന്ന ആ മുഖംകണ്ടു് പാറാവുകാരന്റെ മനസ്സിലിഞ്ഞു:

“ശരി. നാളെവത്ര: അൽപ്പം വെററിലയും അടയ്ക്കയും കൂടിക്കൊണ്ടുവരണം.”

തൊടിയുടെ ഒരേയൊരു കവുങ്ങിൻ ചുവട്ടിൽ പരതി. വാവൽ ചപ്പിയിട്ട രണ്ടടയ്ക്കു. മുത്തശ്ശിയുടെ ചെല്ലത്തിൽനിന്നു് കിട്ടിയ വെററിലയുടെ വാട്ടത്തിൽ, കുളക്കരയിൽനിന്നു് ജലം തളിക്കുമ്പോൾ ആകാശക്കരയിൽ നിന്നൊരു ഗാനം—

പഴയ ഉദയാസ്തമനങ്ങളിൽ തിരയുന്നൊരുനിമിഷത്തെ നിൻ—

പിടയും മനസ്സിൻ കോണിൽ നാണപ്പുവൃതിക്കും നിമിഷം! ഈറൻകണ്ണിണയിൽ തുടിക്കുമധരങ്ങളിൽ തിളക്കം വിതരും നിമിഷം! മറക്കാൻ—

ഗീത ഇടപ്പള്ളി

എൻവിധിതൻ ഭീകരഗർജ്ജനമായ ബാലും തട്ടിയെടുത്തി—
ഒട്ടൊരുപിടി നിമിത്തവേരററ
വിഷാദത്തളിർ നൽകിയ നിമിഷം!
അറിയാതെ മുഖമുയർത്തി.
സുന്ദരനായൊരു യുവാവു് പടവുകളിറങ്ങിവരുന്നു.

കയ്യിലെ വെററിലയിൽ നോക്കി ദുഃഖത്തോടെ ചോദിച്ചു;

“അച്ഛനെ കാണാൻ പോകയാണോ? ജീവിതം മുഴുവൻ നിറയ്ക്കാവുന്ന നൈരാശ്യം തുളയ്ക്കുന്ന വാക്കുകൾ.

പറഞ്ഞുപോയി;

“അല്ല.”

‘പിന്നെ?’

‘പിന്നെ...!’

അയാളുടെ വിറയ്ക്കുന്ന കൈകൾ നീണ്ടു. അവളുടെ പിടയ്ക്കുന്ന മേനി തളൻ.

കയ്യിലെ മുന്തിരിക്കല അവനവൾക്കു നൽകി. അടയ്ക്കയും വെററിലയും അവൾ കളർത്തിലിറങ്ങി.

അവർ കളക്കരയിലിരുന്നു.

“ഇന്നലെ ഗെയിറ്റിൽനിന്നെ ഞാൻ കണ്ടിരുന്നു.”

അയാൾ വാചാലനാവുകയായിരുന്നു. തന്നെത്തന്നെ 'പാവ മെന്നു' വിളിപ്പിക്കുന്ന സ്വയംസഹതാപത്തിന്റെ മുഹൂർത്തം ഏറിയാലോരിക്കലെ മനുഷ്യൻ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ആ പതനം.

—ഭീരുത്വമാകണമെന്നില്ല. ദീർഘായുസ്സിനിച്ഛിക്കുമ്പോൾ, പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ ജീവിതത്തോടുള്ള ആഭിമുഖ്യവുമല്ല. സ്വന്തം തിരോധാനത്തിലെപ്രിയപ്പെട്ടവരുടെ നൊമ്പരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വേവലാതി.

മനസ്സിലവർ തിരുത്തി.

“നിനക്കറിയുമോ, എണ്ണമറ്റ രാജകുടുംബാംഗങ്ങൾക്കിടയിൽ രാജകാരനായ ഞാനനുഭവിക്കുന്ന ഏകാന്തത!”

ദുഃഖം കുറുപ്പിച്ച ആ മിഴികളിൽ, വികാരം നേർപ്പിച്ച ആ നർദത്തിൽ, ഏകാഗ്രതപാളിച്ച വരുത്തിയ ആ ചുണ്ടുകളിൽ സ്വയം നഷ്ടപ്പെടുന്നതറിയുമ്പോൾ—

“എന്റെ കണ്ണിരാനോ നിനക്കു പുതിയ പാൽ തെളിയിച്ചു?”

പുതിയ പാൽ?

“ആ വെറുവിലകളയാൻ, എന്നിട്ടു...”

ഞാൻ സ്വയം കണ്ടെത്തുകയാണെന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ സൂക്ഷിപ്പുസ്ഥലം.

പുതിയ കണ്ടെത്തലിലെ അലൗകികത. പുതിയ ബന്ധത്തിന്റെ മാസ്മരികത. തകരുന്ന ചങ്ങലക്കണ്ണികളുടെ സുഖകരമായ കിളിക്കും, ശോഷിക്കുന്ന ഏകാന്തത നൽകിയ ലഘുത്വം.

ഒരപ്രതീക്ഷിതതപ്പത്തിൽ മുന്നിലെത്തിയ തടസ്സം... അമ്മ.

“നി അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടോ?”

“ഹാമോ?”

മകൾ തെട്ടി.

“രാജാവിനെ?”

അശ്വാസത്തോടെ തെട്ടുവീർപ്പിട്ടു. മിണ്ടിയില്ല. അമ്മ ഓതു— അന്നദ്ദേഹത്തിന് ചെറുപ്പമായിരുന്നു. പക്ഷേ,...

“അദ്ദേഹത്തിന് നിൻറച്ഛനാകാൻ പ്രായമുണ്ടു്.”

ഞാൻ കണ്ടതു്, രാജകുമാരനെയായ് ഇരുമ്പുവണ്ണ തെട്ടിയതായ്യാണു്.

“ഇന്റർനിനാ” മമ്മുടെ മുനിയ്നിനാ സന്താനം അറയിലേക്കു് പിൽവാങ്ങുമ്പോൾ—

ഈശ്വര! ഇതും ഒരു സ്വപ്നയാത്രയാണു്...? ...*...

(29-ൽനിന്നും തുടർച്ച)

എന്യായക്കേസിൽ നിന്നു വന്നതാണു് നാം ഇന്ത്യയിൽ മികുസുധ എന്നു് പറയാറുണ്ടല്ലോ. അതിനുപകരം ഇവിടെ ‘കോയേഡ്’ എന്നാണു് പറയുന്നതു്. “കോയേഡ്” എന്ന പദത്തിനു് കോളജിൽ പഠിക്കുന്ന പെൺകുട്ടി എന്നും അർത്ഥം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. ജീവോന്മകളും സ്വീകരിക്കു് പുള്ളികളും എല്ലാം ഒരേസമയത്തു് സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും ഉപയോഗിക്കുന്നു. ആദ്യമായി ഇന്ത്യയിൽനിന്നും മറ്റു കിഴക്കൻ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും ഇവിടെ വരുന്നവർക്കു് ഇതെല്ലാം അത്ഭുതമായി തോന്നാമെന്നിലും ഇതുകൊണ്ടുമാത്രം ധർമികാധിപതനം ഇവിടെ ഉണ്ടാകുന്നുവെന്നു് ധർമ്മിക്കാൻ തിടുക്കംകൂട്ടുന്നതു് തെറ്റാണു്. സ്ത്രീയും പുരുഷനും തമ്മിൽ ചില ശാരീരിക വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും അവർ ഒരുമിച്ചു് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതല്ലേ? എന്താണു് ഇത്രമാത്രം മറച്ചുപിടിക്കാനുള്ളതു്? രണ്ടുവർഗ്ഗങ്ങളും തമ്മിൽ കൃത്രിമമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. പിന്നെ ലൈംഗിക വിജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുമോ എന്നു് ചിലർ സംശയിച്ചേക്കാം. ചിലപ്പോൾ അങ്ങിങ്ങായി ചില സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായെന്നു് വരാം. മനുഷ്യസഹജമല്ലേ? ഇങ്ങനെ വാദിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഇവിടെ എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളിലും ധർമ്മികാധിപതനം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു് കരുതരുതു്. പാശ്ചാത്യലോകത്തു് നടക്കുന്ന വിപ്ലവപരമായ “സെക്സുവലൈസേഷൻ” ചില ഭാഗങ്ങളാണു് ഇവിടെ പ്രതിപാദിച്ചതു്. ലൈംഗികവേഴ്ചയിൽ ഇടപെടാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കു് പൊതുനിരയിലുള്ളതിൽ പോകേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അവർക്കു് സ്വന്തം താമസസ്ഥലത്തോ ഹോട്ടലുകളിലോ പോകാവുന്നതാണു്. ആരോടൊക്കെ എന്തു നിയമം കൊണ്ടുവന്നാലും സ്ത്രീയും പുരുഷനും നിശ്ചയിച്ചാൽ ലൈംഗികബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടാം. അതു് അവരുടെ കാര്യം. അതിൽ തലയിടാൻ എങ്ങനെയായ് മറുപടു് വർക്കോ നിവർത്തനം കഴിയുക? തലയിട്ടാലും അതുഫലപ്രദമായി തടയാൻ കഴിയുമോ?

(24-ൽനിന്നും തുടർച്ച)

വിയുടെ പിറകിൽ പുസ്തകങ്ങളും തഴുതിട്ടു വാതായനവും.

ഏറ്റവും ഒടുവിൽ, ജാലകത്തിലൂടെ അറയിലുറുന്ന സിൻകാരം.

ഹ്രസ്വവും ദുർബ്ബലവുമായ കാര്യം. മഴ ഒട്ടേറെ.

“ഇനിയെങ്കിലും വാതിൽ തുറക്കൂ.”

“ഈ ആശ്രമം എന്തെന്താണു്. ഇവിടെ നിനക്കു് സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല”— ശാരദാ ദേവി ഉഷയെ ശാസിച്ചു.

അവൾ മെല്ലെ ശിരസ്സ് താഴ്ത്തി.

ഇതുകൂടാ.

താമസമില്ലെന്നാണു്?

ശാരദാദേവിയുടെ സ്വകാര്യമുറിയിൽ ദേവി, അന്തേവാസികൾ. എല്ലാവരും എന്തിന്തെന്തോ അവസാനത്തിനെ നോക്കുന്നു. തനിക്കു് ചുറ്റും കാത്തുനില്ക്കുന്നു.

“ഇനി മെല്ലെ എഴുന്നേൽക്കൂ.”

നിർമ്മലയുടെ ശബ്ദം സുഷ്മമെങ്കിലും വ്യക്തമായി കേൾക്കുന്നു. മിഴി തുറന്നപ്പോൾ; തന്റെ പ്രതിമയായ നിർമ്മലയുടെ കണ്ണുകളിലെ ശോചനവ്യക്തിത്വം പിയുന്നതാണു് ഉഷ കണ്ടതു്. നിർമ്മല തന്റെ നീണ്ടയൻ മേനിമെല്ലെ മുന്നോട്ടുണതു്, പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ പറയുന്നു: “ഇനി മെല്ലെ എഴുന്നേൽക്കൂ.”

ശാരദാദേവി താഴ്വരയിലെ ഇടയന്മാരെക്കൊണ്ടു് തന്നെയും ശാസിക്കുന്നു.

ഉഷ മെല്ലെ എഴുന്നേറ്റു.

ഇരുൾനിറഞ്ഞ മുളമ്പാത. തന്റെ തോഴിമാരുടെ ചുമലുകളിൽ സ്വശരീരം പേന്തും അവരുടെ ഹൃദയസ്തനം ഉൾക്കാതിലേറ്റും ഉഷ നടന്നു.

ആശ്രമാകണത്തിൽ ഉയരുന്ന ശബ്ദം തകർച്ചയുടേതല്ല; അവൾക്കു് തോന്നി. തകർച്ച നഗരത്തിനു മാത്രമാണു്. താഴ്വര ശാശ്വതവും നിശ്ശബ്ദവുമാണു്. സഖിമാരുടെ, അമ്മയുടെ ഹൃദയസ്തനം മാത്രമാണു് താഴ്വരയിൽ ഉഷ കേൾക്കുന്നതു്.

മനസ്സിലെൻ തുടുകൂളും ആശ്രമത്തിലെ ഉൾക്കളികളും ഓരോന്നായി പിന്നിട്ടു് സഖിമാരോടൊപ്പം സ്വന്തം ഇരുളിൽ, സ്വന്തം തണുപ്പിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ഉഷ പെ

ട്ടെന്നു് പരിഭ്രാന്തയായി. അവളുടെ ശിരയിൽ നിർമ്മലകൊളത്തിയ വീളക്കു് അമ്മയാണു് തനിക്കു നൽകിയതു്.

കേന്ദ്രക്കണ്ഠി താഴ്വരയിലെ പ്രവർത്തനത്തിനു് അവളെ നിയോഗിച്ചപ്പോൾ ദേവദത്തനായിരുന്നു വെളിച്ചമേകിയതു്. അദ്ദേഹം അവ്യക്തമായി ചിലതു പറഞ്ഞു. രാത്രികളിൽ പർവ്വതങ്ങൾ ഭീകരങ്ങളാണെന്നും താഴ്വരയിലെങ്ങും ഭദ്രന്റെ അഭ്യുദയസാന്നിദ്ധ്യം അനുഭവപ്പെടുന്നെന്നും ദേവദത്തൻ താക്കീതു് നൽകി. വയലുകളിലും നെയ്ത്തുശാലകളിലും അപരിചിതവർണ്ണങ്ങൾ വ്യാപിച്ചിരുന്ന ഒരൂ. പിന്നെ, ആശ്രമം.

ദേവിയുടെ സന്തോഷത്തിന്റെ പടവുകൾ. അമ്മ ആദ്യം കൂലയാ. 1.

ചിത്രലേഖയുടെ കത്തു് ദേവിയെക്കൂടി ഉലച്ചു. ശാരദാദേവി ദുഃഖിച്ചതു് ദിനാറിനെച്ചൊന്നായിരുന്നില്ല. തന്റെ അവസ്ഥയാണു് അമ്മയെ വേദനിപ്പിച്ചതു്.

ഉഷയുടെ ദുഃഖം ശാരദാദേവിക്ക് അപരിചിതമാണു്.

നിർമ്മലയെങ്കിലും അതു് ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുമോ?

അവൾ ഭയന്നു വിറച്ചു.

മുന്നിൽ നിർമ്മല. ശാരദാദേവിയുടെ വലംകൈ. ആശ്രമത്തിന്റെ വിശുദ്ധി. തന്റെ സഖിമാരുടെ സന്തോഷത്തിൽ ഉഷ വിശ്രമിച്ചു. ശ്വസിച്ചതു് അവരുടെ സാന്തപനം.

“ഇവിടെത്തന്നെ സ്വപ്നം നിനക്കു് ശാന്തിയേകും. അന്തേവാസികളുടെ സങ്കീർണ്ണം നിനക്കേൾക്കുന്നില്ലേ?”

ഉഷ ശബ്ദിച്ചില്ല.

ദിനാറിന്റെ ചരമഗീതം കാതിൽ മുഴങ്ങുന്നു. ഭരതയെക്കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു് ഹോറാന്നിലേയ്ക്കു് അതിശീഘ്രം പലായനം ചെയ്യുന്നതെന്തിനു്? ചരമഗീതത്തിൽ വിശ്രമിക്കാമായിരുന്നു.

നിർമ്മലയുടെ അന്തഃപരം അവളെ തുളത്തി. നിർമ്മല എന്തെല്ലാമാണു് തനിക്കു നല്കുന്നതു് ഗാനം, ആഹാരം, പുസ്തകം. ഒന്നും ഉഷയ്ക്കു വേണ്ട. അവൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. ഏകാന്തതയാണു്. അതാണു് നിർമ്മല നൽകാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നതു്. “റെറുങ്ങിരുന്നു” അരുമിയുമോളു് നിവേദനിക്കരുതു്.”

നിർമ്മലയുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽനിന്നു പുറത്തുകടന്നു തന്റെ ഏകാന്തതയിൽ തിരിച്ചെത്താൻ ഉഷയ്ക്ക് തീർക്കുമായി. മഴയൊഴുങ്ങി. കാറ്റും നിലയ്ക്കുന്നു. ആശ്രമമാക്കണമെന്ന മുന്ന കണത്ത ഇരുൾത്തട്ടു തുളച്ചു ദേവിയുടെ സങ്കീർണ്ണം തന്റെ കാതിൽ തട്ടുന്നു. അകലെ പാറക്കെട്ടിൽ പ്രതിധ്വനിക്കുന്ന സങ്കീർണ്ണം: തന്റെ തലയോടു പിളർന്ന പ്രതിധ്വനിയെ.

“ദേവദത്തന്റെ നിശ്ശബ്ദതയാണോ നിന്റെ വിഷാദത്തിന് കാരണം?”— ഉൾക്കിട്ട അന്വേഷിച്ചു.

ഉൾക്കിട്ടിട്ട് മറുപടിയെന്നോണം ഉഷ ഹൃസ്വവും കൃത്രിമവുമായി മന്ദഹസിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇനിയൊരിക്കലും കുനിഞ്ചെരിവിലേയ്ക്കില്ലെന്നു അവൾ സഖിമാരോടു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹമില്ലെന്നറിഞ്ഞിട്ടും താൻ താഴ്വര പുകിയതു് ശാന്തിയും പ്രതിഫലമായും തേടിയാണു്.

കേന്ദ്രക്കമ്മിറ്റിയുടെ അനൗജ്ഞ ഉഷയുടെ അഭിലാഷമായിരുന്നു:

ദേവദത്തന്റെ വാല്യകും ദീനാറിൽ ഉടഞ്ഞലിയുന്നതു് ഉഷ കണ്ടു. ദീനാറിലെ കമ്പോളം, സ്വർണ്ണശാലകൾ, വാണിജ്യനിലയങ്ങൾ, ആശ്രമലയങ്ങൾ, കൊട്ടാരത്തിന്റെ ചിത്രപ്പൊലി എന്നിങ്ങനെ ദീനാറിന്റെ സമ്പത്തു് പൂർണ്ണമായും വെന്തെരിഞ്ഞു. കൊട്ടാരത്തിന്റെ നെടുങ്കൽമതിപ്പെട്ടു് മുതൽ നഗ്നമാതിരിയിലാക്കിയ വരെ അകാരണമായ അഗ്നിബാധ.

നിർമ്മലയുടെ മിഴികളിൽ ദീർഘലോലമായ രണ്ടു ജ്വാലകൾ.

ആശ്രമമാക്കണമെന്നിന്നുയർന്ന സങ്കീർണ്ണം അകന്നകന്നു് ഒട്ടവിൽ നിശ്ശേഷം ഇല്ലെന്നായി. ശാരദാദേവിയേയും അന്തേവാസികളേയും ഒരു വൃത്തത്തിലൊതുക്കുന്ന പ്രകാശനാളം അകലെ തെളിയുന്നു. സങ്കീർണ്ണത്തിന്റെ അന്ത്യം. വെളിച്ചത്തിന്റെ പുറപ്പാട്.

അതിൽതെളിയുന്ന ദേവിയുടെ ദീർഘമായ നിശ്ശബ്ദതയുടെ ഹൃദയത്തിലെ ഉൾക്കളികളിൽ വ്യാപിക്കുന്നു.

വെളിച്ചം വിടർത്തിയ വൃത്തത്തിൽ ദേവിയുടെ ചുറ്റും പീണയും നീളുന്ന നിശ്ചലത.

ആശ്രമത്തിന്റെ കിഴക്കുകോണിൽ, ദേവിയുടെ സ്വകാര്യഅറയിൽ തെളിഞ്ഞ വെളിച്ചത്തിൽ വീണ്ടും എല്ലാം വ്യക്തമായി:

അന്തേവാസികളും കിഴക്കുകോണിലെ പ്രകാശത്തിമർപ്പിനനേരെ നടന്നടുക്കുന്നു:

ഒരേ താളത്തിൽ നീങ്ങുകയും ശബ്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നിശ്ചലത ക്രമേണ പുതിയ വെളിച്ചത്തിൽ അലിഞ്ഞു. അകലത്തിലായതുമ്പോഴും, ദേവിയുടെ തരളമായ ശബ്ദം ഉഷയ്ക്ക് സാന്ത്വനമരുളുന്നു. അകലെ, ദേവിയുടെ അറയിൽ തെളിഞ്ഞ വെളിച്ചത്തിൽ ചുവന്ന സിംഹാസനവും ദേവിയുടെ ദീർഘശരീരവും അന്തേവാസികളുടെ തിരക്കിനു നടുവിൽ തന്റെ സിംഹാസനത്തിൽ ദേവി ഇരിപ്പുറപ്പിക്കുന്നു:

താഴ്വരയിലെ ഭ്രാന്തവും അഗാധവുമായ നിശ്ശബ്ദതയിൽ വീണ്ടും എല്ലാ മൊഴുങ്ങി. താഴ്വരയിൽ ദേവി നിർമ്മിച്ച ഗോപുരവും സിംഹാസനവും വെളിച്ചമുതിർന്നു.

(22-ൽനിന്നും തുടർച്ച)

അരുവിനേക്കരിച്ചുള്ള ഓർമ്മ കടന്നു രായംപോലെ അയാളുടെ ഉള്ളിൽ തുളഞ്ഞുകേറി: അയാൾ വേദനയോടെ നെടുവീർപ്പിട്ടു:

നിന്നെ കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ ഞാനോർത്തതായിരുന്നു, ഞാനെന്റെ ശക്തിയെ കണ്ടെത്തിയെന്നു്. ഞാനെന്റെ ദേവിയെ കണ്ടെത്തിയെന്നു്. നമ്മളൊന്നിച്ചു ഉള്ളിവിതഞ്ഞെക്കരിച്ചു് ഞാൻ വളരെ യേറെ സ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടു: ഒട്ടക്കം, അനന്തനാരുത്തനിൽനിന്നു നീ അശുദ്ധയാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്കെന്റെ അന്യം വില്ലും നഷ്ടപ്പെട്ടു: ഞാനെന്റെ മന്ത്രം മറന്നു.

ഇപ്പോൾ ആകാശം തന്റെമേൽ ഇടി

ഞ്ഞുവീഴുമെന്നു് അയാൾ പേടിച്ച്.

കനൽ നിശ്ശബ്ദതയിൽ. കാറ്റിൽ ഇലകൾ അനങ്ങുന്ന ശബ്ദംപോലുമില്ലാത്ത നിശ്ശബ്ദതയിൽ കാലത്തിന്റെ ചക്രങ്ങൾ ഉരുളുന്ന ശബ്ദം അയാൾ കേട്ടു. തിരിയുന്ന കാലചക്രത്തിന്റെ ആരക്കാലുകളുടെ വളർന്ന നിശ്ചലത തന്റെമേൽ കറങ്ങി മാറിപ്പോകുന്ന രൂപോലല അയാൾക്കുതോന്നി. ഭൂതവും വർത്തമാനവും ഭാവിയും കൂടിക്കഴയുന്നു. കാലസങ്കല്പത്തിന്റെ ത്രിമാനത നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ത്രിമാനങ്ങളുടെ അതിരുകൾ മിഥ്യയായിത്തീരുന്നു.

ഭൂമിയും ആകാശവും കറങ്ങുന്നതുപോലെ അയാൾക്കു തോന്നി. റേങ്ങൾ നീങ്ങിപ്പോകുന്നു. അയാൾ കണ്ണടച്ചുകിടന്നു. അച്ചുതണ്ടിൽനിന്നു തെറിച്ചുപോയ ഒരു ഗോളംപോലെയായി അയാൾ. അയാൾ വേവലാതിയോടെ ഓത്തു—എന്റെ ഭ്രമണപഥം ഏതു്?

പരാജയങ്ങളുടേയും നിർഭാഗ്യങ്ങളുടേയും പാതാളത്തിൽ പതിച്ചതുപോലെ അയാൾ സങ്കടപ്പെട്ടു.

അയാൾ അയാളല്ലാതായി; അയാൾ ആത്മല്ലാത്തവനായി.

അയാൾ കമിഴ്ന്നുകിടന്നു് ഭൂമിയിൽ മുഖംചേർത്തുവെച്ചു് ഭൂമിയെ അള്ളിപ്പിടിച്ചു് ഒരനാഥശിശുവിനെപ്പോലെ കേണു.

അപ്പോൾ ആകാശത്തിന്റെ വിടവുകളിൽനിന്നോ ഭൂമിയുടെ വിടവുകളിൽനിന്നോ ഉയർന്നുവരുന്ന മുററാരു ശബ്ദം അയാൾ കേട്ടു

“ഏലീ ഏലീ ലമ്മാ ശബ്ദംകൊണ്ടി.”

ആ സ്വരം, ചോരയും കണ്ണീരും ജീവനും കലങ്ങിയ സ്വരം ആരുടെയെന്നു് അയാൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

അയാൾ തന്റെ അപൂർണ്ണമായ നോവലിന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്നിരുന്നു. വെട്ടിത്തീർത്തലുകൾ കൊണ്ടു ഭംഗി നഷ്ടപ്പെട്ട പേളുകളിൽ ശപിക്കപ്പെട്ട ഒരു മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ രക്തമൊലിക്കുന്ന ദുഃഖങ്ങൾ ചിതറിക്കിടക്കുന്നു.

വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയരുടെ ആര്യവൈദ്യശാല, കോട്ടയംകൽ.

(കേരള) സ്ഥാപിതം 1902. PIN CODE: 676503

ഫോൺ: ഹെഡ് ഓഫീസ്—31. നഴ്സിംഗ് ഫോൺ—44. പ്രധാന വൈദ്യൻ 25. മാനേജിംഗ് ഓഫീസ്—61. റസി: 27.

ശാഖകൾ. മദിരാശി (ഫോൺ: 666226), കോഴിക്കോട് (72155), പാലക്കാട് (104), ആലുവാ സെയിൽസ് ഡിപ്പോ (549), ഈറോഡ് (172), തിരുർ (231) എന്നൊക്കളും (33026), തിരുവനന്തപുരം (62439), കൂടാതെ 150-തിലധികം അംഗീകൃത ഏജൻസികളും ഡിപ്പോകളും.

ഗുണത്തിൽ മികച്ചുനില്ക്കുന്ന ശുദ്ധമായ ആയുർവ്വേദ മരുന്നുകളും വിദഗ്ദ്ധമായ വൈദ്യോപദേശവും, കോട്ടയ്ക്കലുള്ള ഹെഡ് ഓഫീസിൽനിന്നും മറ്റു ശാഖകളിൽനിന്നും എപ്പോഴും ലഭിക്കുന്നതും, കോട്ടയ്ക്കലുള്ള പ്രധാന വൈദ്യനിൽനിന്നും എഴുത്തുകുത്തുകളിൽക്കൂടെ വൈദ്യോപദേശം നേടാവുന്നതുമാണു്.

പിഴിച്ചിൽ, നവരക്കിഴി തുടങ്ങിയ പ്രത്യേക ചികിത്സകൾ ഗോൾഡൻ ജൂബിലി നഴ്സിംഗ് ഫോമിൽവെച്ചു് പ്രധാനവൈദ്യന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ നടത്തുന്നതാണു്. നഴ്സിംഗ് ഫോമിൽ താമസസൗകര്യത്തിനു കാലേകൂടി എഴുതി മറുപടി കിട്ടിയശേഷം ചികിത്സയ്ക്കായി വരേണ്ടതാണു്.

പ്രധാനവൈദ്യനെത്തന്നെ കാണണമെന്നുദ്ദേശിച്ചു വരുന്നവർ മുൻകൂട്ടി എഴുതി സമയം നിശ്ചയിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും:

മാനേജിംഗ് ഓഫീസിന്റേ.

മലയാളചലച്ചിത്രചരിത്രത്തിന് സമരീയാസിന്റെ "വിഷ്ണുവിജയം" എന്തുസംഭാവനചെയ്യുന്നു എന്നു തലപുകഞ്ഞാലോചിക്കേണ്ടതില്ല. നിരന്തരം കണ്ടുമുട്ടുന്ന ഫോർമുലകളിൽനിന്ന്, ചൈതന്യം പകർന്നുകൊണ്ട് ചക്രവർത്തനമാകുന്ന മാറിസഞ്ചരിച്ചുവെന്നത് അഭിനന്ദനാർഹമായ ഒരു കാര്യമാണ്. എൻറർടെയിൻമെന്റ് എന്ന വാക്കിനെ മലയാളസിനിമ വ്യഭിചരിച്ചതിന് ഉദാഹരണങ്ങൾ ഒന്നും പത്തുമല്ല നൂറുകണക്കിനാണ്. ഇന്നും ആ വ്യഭിചാരത്തിന്റെ അഴുക്കുചാലിലാണ് പടമുതലാളിമാരും പ്രേക്ഷകരും ആശ്വാസം കണ്ടെത്തുന്നത്. എൻറർടെയ്‌മെന്റ് എന്ന വാക്കിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥം നിർമ്മാതാക്കൾ ഇനിയെങ്കിലും പഠിച്ചുതുടങ്ങണം. ആ തുടക്കം ഏറ്റവും നല്ല എൻറർടെയ്‌മെന്റായ സമരീയാസിന്റെ വിഷ്ണുവിജയത്തിലുടേതാകട്ടെ.

പ്രദർശനമാരംഭിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് സിനിമാപത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകണ്ട സ്റ്റിൽഫോട്ടോഗ്രാഫുകൾ വിഷ്ണുവിജയത്തെക്കുറിച്ച് പ്രതിഷേധയുത്താൻ സഹായകമായില്ല. ഷ'ലയുടെ കാമുകനായി കമലാഹാസൻ അഭിനയിക്കുന്നുവെന്നത് കൗതുകമുള്ള ഒരു വാർത്തയായി. എങ്കിലും ഒരു സാധാരണ സ്റ്റുഡന്റേക്സു ചിത്രമായിരിക്കുമിത് എന്നാണ് കരുതിയത്. ഒരു മുൻവിധിയും കൂടാതെയാണ്, ഒരു പ്രതിഷേധമില്ലാതെയുമാണ് ചിത്രം കണ്ടുതിന്ത്. ഒരു പുതിയ അനുഭവമായിരുന്നു വിഷ്ണുവിജയം. ഷീലയും കമലാഹാസനും എൻ. ശങ്കരൻനായനും വി. റ്റി. നന്ദകുമാറും വയലാറും ദേവരാജനും രജ് വില്യംസും ഒരുപോലെ ആ വിജയത്തിന് സഹായിച്ചിരിക്കുന്നു. വില്യംസിന്റെ ഛായാഗ്രഹണം എടുത്തുപറയത്തക്ക മേന്മയർഹിക്കുന്നു. അപൂർവ്വം ചില ഡോളുകളിൽ "എക്സലൻറ്" എന്നോ "സൂപ്പർബ്" എന്നോ ആരെങ്കിലും വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിശയോക്തിയായി തള്ളിക്കളയാൻ നമുക്ക് കഴിയുകയുമില്ല. വയലാറിന്റെ മുന്നഗ്ന

അളാണിതിലുള്ളത്. മുന്നും ഹൃദയഹാരികളാണ്. "പുഷ്പഭവങ്ങളിൽ നന്നതമറയ്ക്കും സ്വപ്നസുന്ദരി... ഭക്തി... സ്വർഗ്ഗസുന്ദരി... നിന്നരക്കെട്ടിൽ കൈചുറ്റിനില്ക്കും നിലാവീണെന്തൊരു മുഖപ്രസാദം" എന്ന ഗാനം ദേവരാജൻ അതിമനോഹരമായി സംവിധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. യേശുദാസ് ആലപിക്കുന്ന ആഗാനം ഈ ചിത്രത്തിന്റെ ആത്മാവിൽ ഒരു സുഗന്ധമായി ഒഴുകിപ്പരക്കുന്നു എന്നു പറയുമ്പോൾ, വെറും വാചകക്കുസർത്തായി ചിത്രംകണ്ടിരുന്നത് ഈ ഗാനമാസ്വദിച്ചവർ കണക്കിലെടുക്കുകയില്ലെന്നു തീർച്ച. "എന്നെ നിൻ കണ്ണുകൾ തടവിലാക്കി എന്നെ നിൻ യൗവ്വനം അടിയൊക്കി" എന്ന മാധുരിപാട്ടുന്ന ഗാനവും അത്രപെട്ടെന്നു വിസ്മയിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. "ഗരുഡപഞ്ചമി ഗഗനമോഹിനി... ആരുനീ... യക്ഷിയോ പാതിരാ യക്ഷിയോ" എന്ന ഗാനവും അതിന്റെ ചിത്രീകരണവും "ബീസു" സാൽബാദം, "കൊഹറ" എന്നീ ചിത്രങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

വിഷ്ണുവിജയം

ഒരു പുതിയ അനുഭവം

— മംഗലശ്ശേരി

ആ രംഗം ഒഴിവാക്കാമായിരുന്നു. ആ രംഗങ്ങൾ സ്പഷ്ടിച്ചു മെമ്പോയും സസ്പെൻസും കാഴ്ചക്കാരെ വിഡ്ഢികളാക്കാൻ പര്യാപ്തമായി ഇത് ചിത്രത്തിന്റെ ആകെക്കുടിയുള്ള വൈകാരികഭ്രമയെ ചമന്നഭിനമാക്കുന്നു.

വിഷ്ണുവും ലീലയും ആശ്ചര്യബദ്ധമായിരിക്കുന്ന ഫോട്ടോ ജോൺ ലീലയെ കാണിക്കുന്നതുവരെ, അതായത് ചിത്രം അവസാനിക്കുന്നതിന് പത്തുമുപ്പതു മിനിറ്റിനുമുമ്പുവരെ, സസ്പെൻസ് കാത്തുനിൽക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നത് വിഷ്ണുവിജയത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ വിജയമാണ്. അതിനുശേഷം അതുവരെ കാത്തുനിൽക്കിച്ച ഭ്രമ മഴുവൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തി. വെറും സ്റ്റുഡന്റേക്സായ സ്റ്റുഡന്റേ

ണിച്ച് രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ആദ്യപകുതിയിൽ കാണിച്ച യുക്തിബോധവും വിവേകവും കലാപാടവവും രണ്ടാംപകുതിയിലുംകൂടി കാണിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഛായാഗ്രഹണത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചതു പോലെ ചിത്രത്തെയും വിശേഷിപ്പിക്കാമായിരുന്നു സാമ്പത്തികമായി പരാജയപ്പെടുമെന്ന് എന്ന നല്ല ബുദ്ധിയാകാം രണ്ടാംപകുതിയിലെ പകുതിക്കുശേഷമുള്ള കസത്തുകൾകാണിക്കാൻ നിർമ്മാതാവിനേയും സംവിധായകനേയും തിരക്കഥാചെയിതാവിനേയും പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ വിശ്വാസം അവരെ രക്ഷിക്കട്ടെ.

സത്യൻ, പി. ജെ. ആൻറണി, കൊട്ടാരക്കര, ഷീല—അഭിനയം തപസ്യാക്കി ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കി മാറ്റിയവരാണ്. ഭരത—ഉർവ്വശി അവർ ഡ്യൂകൾ മലയാളത്തിൽ ഇവർമാത്രമേ അർഹിക്കുന്നുള്ളൂ. വൈകിയെങ്കിലും ആൻറണിയെ അംഗീകരിച്ചു. കൊട്ടാരക്കരയേയും ഷീലയേയും ഇനി എന്നാണവർ ആദരിക്കുന്നത്. അവർഡുകളേക്കാൾ വിലയുള്ള കാഴ്ചക്കാരുടെ അംഗീകാരവും ആദരവും ഇവർ നേടിയെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതുതന്നെയാണ് ഏറ്റവും വലിയ അവധെന്നിപ്പോൾ തോന്നുന്നു. (കേന്ദ്ര അവർഡുടനപേളയിൽ എം. ടി. കും ആൻറണിക്കും ഓരോ കസാലകൾ നൽകി ബഹുമാനിക്കാൻ കമ്മിറ്റിക്കാർ മറന്നുപോയത്രെ—വാത്സ)മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ നടിയാണ് താനെന്ന് ഷീല വിഷ്ണുവിജയത്തിലും തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ആദ്യേഴുപതു ക്ലൈംബത്തിന്റെ ഭാരം മുഴക്കെ ചേറി കറിച്ചാച്ചൻ മുതലാളിയുടെ ഔന്നോഗ്രാഹനമായി മദലസയായി ഒപ്പം വിഷാദവദനയായി ചൈപ്പേറേറ്ററിന്റെ മുന്നിലും, മുതലാളിയുടെ മുന്നിലും നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ലീലയെ; സ്വാർത്ഥതൽപ്പരനായ കാമുകൻ മുതലാളിയെ വിവാഹംകഴിക്കണമെന്നു നിർബന്ധിക്കുമ്പോൾ ആ നിസ്സാരനായ കാമുകൻ മുന്നിൽ പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്ന കാമുകിയായ ലീലയെ, രണ്ടു കാലുകളും വാതരോഗമുലം തളൻ കോടിശ്ചപനായ അരുപതോടുകൂടുന്ന ഭർത്താവിന്റെ (കറിച്ചാച്ചൻ മുതലാളി) സമീപം കിടന്നു പതഞ്ഞുയര

കമലാഹാസൻ, ഷീല
(വിഷ്ണുവിജയത്തിൽ)

ന്ന കാമാവേശം ഉറക്കഗുളികകളിൽ അലിയിച്ചില്ലാതാക്കുന്ന യൗവനയുക്തയായ ഭാര്യയായ ലീലയെ, വിഷ്ണുവെന്ന അപരിചിതനായ ആരോഗ്യം മുററുമുഴുത്തുനില്ക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാരന്റെ മാറിടത്തിൽ

സ്വന്തം കാമാവേശമിറക്കിവയ്ക്കാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്ന ലീലയെ, സ്വന്തം ജീവിതം അന്തർനിമിഷം തെളിപ്പിക്കുവാനും തകരുന്നതുകണ്ടു ഭീതിഭയമായി നില്ക്കുന്ന ലീലയെ, ഷീല എന്ന പ്രതിഭാധനയായ നടി അസുഖഭസ്മരണത്തോടെ, ശക്തിയോടെ കാഴ്ചക്കാരന്റെ മുന്നിലവതരിപ്പിച്ചു. "പ്രിയ യൗവനത്തിൽ നഖലാളനങ്ങൾ കവിളിൽ കറിക്കും ശ്ലോകങ്ങൾ" എന്ന വിഷ്ണുവിന്റെ ഗാനം കേട്ടു ചുണ്ടുകൾ നനച്ചുകുടിച്ച് വികാരാവേശത്തോടെ കാറിനുള്ളിൽ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടക്കുന്ന ലീലയെ "ഗരുഡപഞ്ചമി ഗഗനമോഹിനി" എന്ന ഗാനമാലാപനമുതൽ സ്വേദനം "ഹാണ്ടു" ചെയ്യുന്ന ലീലയെ, സ്വപ്നനദൃശ്യത്തിൽ പുഴയുടെ കൈകൾ പൊതിഞ്ഞുപിടിക്കും പുരുഷസന്ദർശ്യം...എന്നു പാടിക്കൊണ്ടു വിഷ്ണുവിനെ വാരിപ്പണരുന്ന ലീലയെ പ്രേക്ഷകന് മറക്കാൻ കഴിയില്ല. സിനിമയിൽ കണ്ണുകളും ചുണ്ടുകളുമാണ് അഭിനയത്തിന്റെ അളവുകോലെന്നു പറഞ്ഞു പേർമുനി. മലയാളസിനിമയിൽ ഈ നടി എത്രയോപ്രാവശ്യം അതാവർത്തിച്ചു തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതാ ഏറ്റവും ഒടുവിൽ വിഷ്ണുവിജയത്തിലും.

ചുയിംഗം ചവച്ചുകൊണ്ടു ലീലയെ പിന്തുടന്നുവന്നു, കഥയിലെ ഏറ്റവും വലിയ "മിസ്റ്ററി"യായി മാറിയ വിഷ്ണുവിനെ അവതരിപ്പിച്ച കമലാഹാസൻ ഏറ്റവും നല്ല അഭിനയമാണ് കാഴ്ചവെച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരേക്കൂലം രംഗത്തുവരാത്ത ഉണ്ണിടയ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വിഷ്ണു ഒടുവിൽ ജോണിന്റെ കൈയാളം നേണുന്നറിയുമ്പോൾ നാർദാനും തെട്ടുകുമാരം അമ്പലക്കുളത്തോടൊപ്പം. അനാമാസത കമലാഹാസന്റെ പ്രത്യേകതയാണ്. ജോണിനെ അവതരിപ്പിച്ച പുതുതലമുറ അമർനാഥ് പ്രോത്സാഹനമർഹിക്കുന്നു. തിരുവല്ല, ഭരതൻ, ആലുവമുക്ക് എന്നിവർ അഭിനയിച്ചിട്ടുണ്ടുവെങ്കിലും അവർ അപ്രധാനകഥാപാത്രങ്ങളാണിതിൽ.

സംവിധായകനായ എൻ ശങ്കരൻനായരുടേതാണ് കഥ. തികച്ചും പുതുമയുണ്ടു് അലസാനത്തെ മുപ്പതുമിനിട്ട് വിലകുറഞ്ഞ ഭാഗങ്ങളൊഴിച്ചാൽ വി. ടി. നന്ദകുമാറിന്റെ തിരക്കഥയും സംഭാഷണവും

മേന്മയർഹിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ ഫുളാഷ് ബാക്കുകൾക്ക് കറേക്കുടി ചെയ്തതും വേണമെന്നുതോന്നി. വേഗത്തിൽ ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന പ്രതീതിയുണ്ടാക്കേണ്ട കാർ കലുക്കിചലിപ്പിച്ച് ക്യാമറയിലേക്ക് ഏകാന്തിയതാവാം, ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടാനുണ്ടായ കാരണം. സംവിധായകനെന്ന നിലയിൽ ശങ്കരൻനായർക്ക് അഭിമാനിക്കാവുന്ന ചിത്രമാണ് വിഷ്ണുവിജയം. കിടക്കയിൽ വെച്ച് ലീലയും വിഷ്ണുവും കാമാവേശത്തിലേക്ക് ക്രമേണ വഴുതിവീണ്, തെറ്റിലേക്കെന്ന രംഗങ്ങൾ അതീവ ഭംഗിയോടും ഒളക്കത്തോടും സംവിധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു ശങ്കരൻനായർ. സ്റ്റുണ്ടരംഗങ്ങൾക്ക് പല പ്രത്യേകതകളുണ്ടു്. സംഭാഷണങ്ങൾ മിതമായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന വിഷ്ണുവിജയം സംവിധായകനെ തന്റെ ശേഷിയും ശേഷിയും ആവോളമുപയോഗിക്കാവൻ രംഗത്തിലിരിക്കുകയാണ്. മായാഗ്രാഫിക് സംവിധായകനെ ആത്മാർത്ഥമായി സഹായിച്ചിരിക്കുന്നു. ലെൻ.സുകൊണ്ടുള്ള ട്രിക്കുകൾ ഒഴിവാക്കുകയായിരുന്നു ഭംഗി. ഒരു സ്ത്രീകഥാപാത്രം മാത്രമുള്ള ഒരു ചിത്രമെടുത്തു വിജയിപ്പിക്കുക, അതും സങ്കീർണ്ണമോ സംഭവബലമോ ആയ ഒരു കഥയില്ലാതെ. അഭിനന്ദനത്തിന്റെ ഭംഗിഭാഗവും സംവിധായകനും ക

മലയാളനാട്

വാരിക

വരിസംഖ്യാനിരക്കു്

ഒരു വർഷത്തേക്കു്	33-00
ആറുമാസത്തേക്കു്	16-50
ഒറ്റപ്രതി	0-60

വിദേശങ്ങളിൽ അയയ്ക്കുന്നതിനു് വരിസംഖ്യാനിരക്കിൽനിന്നും പോസ്റ്റേജ് കൂടുതലായിരിക്കുന്നതാണ്. -മാനേജർ.

അക്ഷയൻ മുകാൽക്കളനിൽ ബി.മുർ, ശ്രീലത

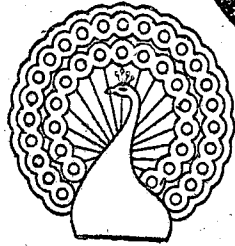
മാ ചെയ്തിതാവുമായ എൻ. ശങ്കരൻനായർ അർഹിക്കുന്നു.

ചിത്രം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അടുത്തിരുന്ന ഓൾ ഏതോ ഒരു പാശ്ചാത്യ സിനിമയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കഥയാണിതിന്റെതു് എന്നു് പരാതിപ്പെടുന്നതുകേട്ടു. ഈ പരാതി ശരിയായിരിക്കാം തെറ്റായിരിക്കാം: സാഹിത്യമായാലും കലയായാലും നമുക്കു് നമ്മുടേതായ ഒരുമുണ്ടാവുന്നതു് നമുക്കിഷ്ടമുള്ള കാര്യമാണല്ലോ. അഡോപ്റ്ററു് ചെയ്തതാണെങ്കിൽക്കൂടി ലീല ഹോട്ടൽ ഫൈവെയിലെത്തുന്നതുമുതൽ വിഷ്ണുവിനെ വാരിപ്പണൻ കിടക്കുന്ന ലീലയുടെ ഫോട്ടോ ജോൺ ലീലയെത്തന്നെ കാണിക്കുന്നതുവരെയുള്ള ഭാഗങ്ങൾ ഏതൊരു വിദേശസിനിമയോടും കിടന്നില്ലത്തക്കഭംഗിയുണ്ടു്. അതു മോഷണമാണെന്ന സമ്മതിച്ചാൽക്കൂടി ആ മോഷണത്തിനുമുണ്ടാകസുഖഭംഗി.

രാഘവൻ നാരംഗിന്റെ വാല്യക്കാരന്റെ തെളിപ്പിക്കുന്ന അത്ഭുതകൃത്യങ്ങൾ

വായിച്ചുകേട്ട നമുക്കു് ഈ കഥ സംഭവിക്കുന്നതാണോ എന്നു് ചിന്തിച്ചു് തലപുകയേണ്ടയാവശ്യമില്ല. അത്രയേ ഈ ചിത്രത്തിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലും കാണാം. എസ്റ്റോറിലെ ബംഗ്ളാചിലെ വാച്ചുമാൻ ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതും, ഒരു ഹാണ്ടഡ് ഹൗസിന്റെ പ്രതീതിയുണ്ടാക്കി ഒരു പാട്ടു് കത്തിച്ചെടുത്താൻ അയാളെ വീണ്ടും അവതരിപ്പിക്കുന്നതും മല എലിയെ പ്രസവിപ്പിക്കുന്നതുപോലെയാണിപ്പോയി. കെ. പി. കൊട്ടാരക്കരയുടേയോ ശശികുമാറിനോയും ഇപ്പോൾ രംഗത്തത്തിയിരിക്കുന്ന മോഹൻഗാന്ധിമാർക്കു് ശബ്ദകോശങ്ങളിൽ എന്താർഭയെന്താ എന്ന വാക്കിനു് ഇനിയെങ്കിലും പുതിയൊരു അർത്ഥം ചെഴുതിച്ചേക്കേണ്ടതു്. നമുക്കാശിക്കാം. എഴുതിയ ഒരു വരി ഒന്നുകൂടി ആവർത്തിക്കട്ടെ-നല്ല എൻറർടെയ്നറുകളുടെ ആരംഭം സാരിയാസിന്റെ വിഷ്ണുവിജയം മുതലാവട്ടെ.

വിദ്യാഭ്യാസം

കലുന

കൊല്ലം

Jesus

സമകാലിക ജീവിതത്തിന്റെ വി
 സ്മോടകമായ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ തന്റെ
 രൂപികയിലൂടെ വ്യാപരിപ്പിക്കുന്ന എഴുത്തു
 കാരൻ — വരകളിലൂടെയും വർണ്ണങ്ങളി
 ലൂടെയും പകർത്തിക്കൊടുക്കുന്ന കലാകാരൻ—
 ഇക്കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഏറ്റവും ചൈത
 ന്യവത്തായ രൂപമെന്നത് നിസ്തർക്കമാണ്.
 ഇത്താളം കഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്ത കടമ
 യോ അവകാശമായേ എന്ന വിവാദങ്ങളെ
 ല്ലാം തല്ലാലത്തെയ്ക്കുകിലും വിടുക. ഒരു
 പുതിയ പരിവേഷത്തെ തന്റെ കലാസൃ
 ഷ്ടികളിലൂടെ സംവാഹിച്ചെടുക്കുന്ന എ
 ഴുത്തുകാരെ അനാവരണം ചെയ്തു നില്ക്കുന്ന
 മൗലികവും പൊതുപ്രസക്തിയുമുള്ള ചി
 ലപ്രശ്നങ്ങളുണ്ട് അവയെ നമുക്ക് മ
 ന്നു അവലോകനം ചെയ്യാം. മുള പൊ
 തുന്ന പുതിയ നാമ്പുകളിൽ ചിലമ്പുന്ന
 അസ്വസ്ഥമായ സ്വരഭേദങ്ങൾ നമുക്ക്
 ചെവിവെക്കൊള്ളാതിരിക്കാൻ വയ്ക്കല്ലോ.
 എഴുത്തുകാരായതുകൊണ്ട് നമുക്ക് പ്ര
 ശ്നങ്ങളില്ലെന്നുണ്ടോ? ഇവിടുത്തെ എൻ
 ജി. ഓ. ക്ലബ്ബ്. ചെത്തൊഴിലാളികൾക്കു

ഗോപി, കൊടുങ്ങല്ലൂർ

കുന്നതിന്റെ കാരണം മരറാനല്ല. ഇതിനുള്ള ധാർമ്മികമായ ഉത്തരവാദിത്വം ഭരണകൂടത്തിനും നമ്മെ പോറ്റിവളയ്ക്കുന്ന സമൂഹത്തിന്റേതാണ്.

ചിന്താപരമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് വീഴ്ചകളില്ലെങ്കിലും കൂട്ടായ വിലപേശലുകളുടെയും സ്ഥാപിതനിലവാരത്തിന്റെയും മേക്കുകടത്തലുകളിൽ ആധുനിക എഴുത്തുകാരന്റെ നില മൊത്തത്തിൽ ദ്രോഹമെന്ന നിലമനത്തോടു വിരോധമില്ല. സ്വന്തം അസ്തിത്വത്തിന് ലേബലുണ്ടാക്കിത്തീർക്കാനുള്ള ബദ്ധപ്പാടിൽ കാലിടറി വീഴ്ചവരുടെ എണ്ണം ഒട്ടനവധിയാണ്. സാമ്പത്തിക അരാജകത്വം ഇന്നത്തെ എഴുത്തുകാരെ പരിണതപ്രശ്നങ്ങൾ പരമാധിനരമാക്കിത്തീർക്കുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തന്നെയും മല്ല ആനുകാലികപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ പെരുപ്പവും സാഹിത്യകാരന്മാർക്ക് പ്രയോജനപ്പെടുന്നതല്ലെന്ന് തോന്നുന്നു.

ചിന്താപരമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് വി
ലഞ്ഞുതിരിയില്ലെങ്കിലും കൂട്ടായ വിലപേശ
ലുകളുടെയും സ്ഥാപിതതാല്പര്യത്തിന്റെ
യും കൈകടത്തലുകളിൽ ആധുനിക എഴു
ത്തുകാരന്റെ നില മൊത്തത്തിൽ ഭ്രമോ
ന്നേന നിഗമനത്തോടു വിയോജിപ്പുണ്ട്
സ്വന്തം അസ്തിത്വത്തിന് ലേബലുണ്ടാ
ക്കുന്നതിനുള്ള ബദ്ധപ്പാടിൽ കാലിടറി
വീഴുന്നവരുടെ എണ്ണം ഒട്ടനവധിയാണ്
സാമ്പത്തിക അരാജകത്വം ഇന്നത്തെ എഴു
ത്തുകാരെ പരീണതപ്രശ്നത്തെ പരായിന
ത്താക്കിത്തീർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തന്നെയു
മല്ല ആനുകാലികപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളു
ടെ പെരുപ്പവും സാഹിത്യകാരന്മാർക്ക്
പ്രയോജകീഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് തോന്നു

പ്രതിനിധിവും-മൗലിക പ്രശ്നവും

യാളന്മാരും പ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്. അവരുടെ
 നീറ്റുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന
 ഇ സംഘടനകളുണ്ട്. അപ്പോൾ പ്രശ്നങ്ങൾ ഇക്കാര്യങ്ങളിൽനിന്നും മുഖമൊഴിയായാണ്. സങ്കീർണ്ണമായ പ്രശ്നങ്ങളുമായി സന്ധിയില്ലാത്തതും ചെയ്യുന്ന എഴുത്തുകാരും പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടാകാതിരിക്കാൻ വയ്യ. സ്വന്തം പ്രശ്നങ്ങളെ പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നും മുമ്പിൽ നിർത്താനോ അവ എത്രത്തോളം ന്യായീകരിക്കത്തക്കതാണെന്ന് ചിന്തിക്കാനോ ആളില്ലെന്നതാണ്. വ്യക്തിപരമായ അസ്ഥിത്വത്തിനും അതിലൂടെ ചിന്താബന്ധമായതും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതും കർമ്മശൈലിയും ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചവർ ജീവിതമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ വഴിമുട്ടി നില്ക്കുന്നു. അബദ്ധജടിലമായ വസ്തുതകളിലേക്ക് ഇന്നത്തെ എഴുത്തുകാർ വഴിതെറ്റിപ്പോ

ഒന്നാമതായി മറ്റൊരെയും പോലെ കലാകാരനും സമൂഹജീവിയാണു്. സാമാന്യജനങ്ങളെ അലട്ടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിൽ അവനും ഭാഗഭാക്കാണ്. വ്യക്തിസമൂഹം ജീവനുള്ള കലവറയാണ് അയാളുടെ ബോധനസ്ഥ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവനവന്റെതായ കടമകളും അവകാശങ്ങളുമുണ്ടു്. സ്വന്തം അവകാശങ്ങൾ പരിരക്ഷിക്കാനുള്ള മുന്നോട്ടത്തിൽ എന്നത്തെയുംപോലെ അസംഘടിതരാണ് ഇന്നത്തെ എഴുത്തുകാരെന്ന സത്യം നാം വിസ്മരിക്കരുതു്. സംഘടനാസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിഷേധിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും സ്വന്തം അസ്തിത്വവും വ്യക്തിത്വവും കൊണ്ടു് പരിണാമവിധേയവും നിത്യതന്ത്രവുമായ ഒരു കാലഘട്ടത്തെ തൻ്റെകലാസൃഷ്ടിയിലൂടെ ആവാഹിച്ചെടുക്കാനാണു് അവർ മിനക്കിടയ്ക്കു്. കാലഭേദംതീർത്താണല്ലോ സർഗഭാവന. സൃഷ്ടിയുടെ അപരിമേയനിമിഷങ്ങളിൽ നിന്നു്, സ്വർഗീയനിർവ്വതികളിൽ നിന്നിഴവിടന്നു് കലാകാരനിൽ കടിയുറിക്കുന്ന വ്യക്തിയെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്കു് കാരോരുത്തരും തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോഴാണു് പരിതാപാച്ഛാദിതമായ അനുഭവങ്ങളിൽ വീർപ്പുരുട്ടുന്നതു്. നിത്യദാരിദ്ര്യത്തിൻ്റെ അപശ്വാസത്തിൽ സ്വന്തം ജീവിതത്തിൻ്റെ സ്വരഭേദങ്ങൾ താളപ്പിഴകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. കലാകാരനെന്ന വ്യക്തിയും ജീവിക്കാൻഭവണ്ടി വിധിക്കപ്പെട്ടവനും തമ്മിലുള്ള ഓരോരുത്തരുടെയും വ്യത്യാസം ചെറുതല്ല.

എഴുതുക എന്ന പ്രക്രിയാവിശേഷം കൊണ്ടു് ജീവിതത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുക എന്നതു് തത്ത്വത്തിൽപ്പോലും പ്രായോഗികമാണെന്നു തോന്നുന്നു. നമ്മുടെ സങ്കല്പങ്ങളും അഭിനിവേശങ്ങളും പ്രായോഗികതലത്തിൽ പാളിപ്പോവുന്നതാണതിനു കാരണം. ദൈവതു വർഷത്തിന്മുമ്പു് രൂപീകരണത്തിന്മുമ്പു് സമീപനമെന്തെന്നതുകൾ അത്രയോ അതിനപ്പുറമോ ഇന്നത്തെ യുവപ്രതിഭകളും സ്വാംശീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു വ്യക്തിയാണു്; അന്നു് പാവപ്പെട്ടവനുവേണ്ടി മുഷ്ടിച്ചുതട്ടി അഹോരാത്രം മുദ്രാവാക്യം വിളിച്ചവർ ഇന്നു് സമൂഹമാനികളായിത്തീർന്നു. അതോടൊപ്പം സ്വന്തം

നില ഭദ്രമാവുകയും ചെയ്യും. സാമ്പത്തികഭേദം എന്ന അടിത്തറമേൽ ജീവിതസങ്കല്പങ്ങൾ അവർ പണിയുന്നതിനും ഒരു മുറിവുവീശിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ നോവലിസ്റ്റിൻ്റെ അസ്സലോരു സിംബലല്ലെ പപ്പി എന്തൊരു വിപ്ലവാവേശമായിരുന്നു: "രണ്ടിടങ്ങളിൽ" മുതൽ "ചുക്ക"വരെയുള്ള കൃതികളിൽ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന കട്ടനാടൻകർഷകൻ്റെ ജീവിതഭാരങ്ങൾ എത്ര കനത്തതാണു്! വേണ്ട, വക്കിയുടേയും ബഷീറിൻ്റെയും സംഭവബലമായ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾതന്നെ പരതിനോക്കൂ. ജീവിക്കാൻ വകയില്ലാതെ സാഹിത്യസൃഷ്ടിയെന്ന അത്താണിയിന്മേൽ കാലുറച്ചുനിന്നു് ആക്രോശിച്ച വിലാപങ്ങൾ — തപശ്ശാസ്ത്രങ്ങൾ — വിപ്ലവാവേശങ്ങൾ കെട്ടടങ്ങി. സ്വന്തം ജീവിതത്തിൻ്റെ രൂപരചനയായ ഭേദത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നുവീരോധാഭാസമാണു് വരുത്തലുമുണ്ടു് നിങ്ങൾക്കും ഇന്നവർ മുഴക്കുന്ന വിപ്ലവത്തിനു് സ്വന്തം സിരകളിലോട്ടുനന്നു കെട്ടത്തിൻ്റെ ഗന്ധമോ നിറമോ ഇല്ല. അനൂസൃതവികാസംകൊണ്ടു് പ്രമുഖവും പരിണാമവിധേയവുമായൊക്കെ സമകാലികസാഹിത്യത്തിനു് ഇവരുടെ ആക്രമണങ്ങളല്ലേ വിലങ്ങുതടിയെന്നു് ബലമായും സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനർത്ഥം ഇവർ എഴുതുന്ന നിർമ്മാണമല്ല. എഴുതേണ്ട: പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം: സമൂഹത്തിൻ്റെ മുഖഛായമാറ്റാൻ രൂപീകരണകലന ഉടവാളെന്നീയ അതേ വ്യക്തിത്വങ്ങൾ സ്വന്തം അസ്തിത്വത്തിനുവേണ്ടി പതിവിപ്ലവാവേശികളോ, യാഥാസ്ഥിതിക റിവയ്ക്കിസ്മറ്റുകളോ ആയിത്തീർക്കുതു്. സ്വന്തം ആത്മാവിൽ അലയാലിയിട്ട സംഭവപരമ്പരകളിൽ ഉണിനിന്നുകൊണ്ടു് ആർദ്രമായ അനുഭൂതികൾ ചിന്തിക്കേണ്ടതല്ല. അതിനു പകരം കാലങ്ങളിലൂടെ സ്വാതന്ത്ര്യമായ സർഗ്ഗാത്മകസാഹിത്യകാരനെന്ന ശീർഷകത്തെ ദൃഢപയോഗപ്പെടുത്തി തോന്നുന്നതല്ലൊ എഴുതിത്തള്ളാമെന്നും അവയെല്ലാം സീരിയലൈസേഷനു് ജീവിതഭേദം നേടാമെന്ന വ്യാഖ്യാനത്തിനും ഒരുകിലവേണം. തങ്ങളെപ്പോലെ വ്യക്തിത്വപൂർണ്ണമായ ജീവിതവും പ്രപഞ്ചവും

നോക്കിക്കാണാനും ഉൾക്കൊള്ളാനും കെട്ടുള്ള ഒരു യുവതലമുറ ഇവിടെ ഉണ്ടു് വരുന്നുണ്ടെന്ന സത്യം നാം അംഗീകരിച്ചേപറ്റ. ഇന്നുമിന്നിറയുന്ന പ്രതിഭകളോടെ നമ്മുടെ സാഹിത്യമോ, പ്രസ്ഥാനത്തോളമോ നാമാവശേഷമാകുന്നുവെന്ന ധാരണ കൂല അസംബന്ധമാണു്. ദേവ്, തകഴി, പൊററക്കാട്ടു്, ഉറുബ, കോവിലൻ എന്നിവർക്കുശേഷം ചൈതന്യപൂർണ്ണവും വികാസോന്മീഷിതവുമായ നല്ല കഥകളെഴുതുന്ന മാധവിക്കുട്ടി, എം. ടി., സി. രാധാകൃഷ്ണൻ, വി. ടി. നന്ദകുമാർ എന്നിവരുടെയും മറ്റൊരു സജീവതലമുറയുമുണ്ടായി. കേരളത്തിലും നാനാവിധമുഖഛായകളെ തരുന്ന പരമ്പരയായ കൈലാശിയിലൂടെ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കാവുന്നതായ കാക്കനാടൻ, വിജയൻ, മുക്കുൻ, സേതു, സുകുമാരൻ, പത്മരാജൻ എന്നിവരുടെ കാലഘട്ടവും പിന്നീടു് സമാഗതമായി. ഇവർക്കുശേഷവും കാലികമായ അവസ്ഥാന്തരങ്ങളെ പുൽകാൻ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങുന്ന എത്രയെത്ര പ്രതിഭകളെ ആനുകാലികപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ ചികഞ്ഞാൽ കിട്ടും. കവിതയുടെ കൂമ്പായുന്നവെന്നു് '60-കൾക്കുശേഷമൊരു ധ്വനിയുണ്ടായി. എത്ര ബാലിശമായിരുന്നവ. നാനാവിധ മുഖങ്ങളും വ്യക്തിത്വങ്ങളുംകൊണ്ടു് ചുരുക്കശോഭയാർന്നും വികാസപൂർണ്ണവുമായ ഒരു സാമൂഹികഭരണതന്ത്രമല്ലെ ആധുനിക കവിതയുടേതു്. പുതിയ നാമ്പുകളെ കണ്ടറിഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാനും പഠിക്കുവാനുമുള്ള സന്തതസ്സു് സമകാലിക ആസ്വാദനങ്ങളിൽനിന്നു് ഉണ്ടായില്ലെന്നതു് ഖേദപൂർവ്വം ഓർക്കേണ്ടതുണ്ടു്. താനെങ്ങിനെ കഥാകൃത്തായെന്നു് നർമ്മധൂരമായ ഭാഷയിൽ ബഷീർ പലപ്പോഴും സൂചന നല്കിയിട്ടുണ്ടു്. കൂടുതൽ ലെഴുതുവാനും അതിലൂടെ ഏറെ പ്രതിഫലം വാങ്ങാനും കഥയെ ഉപയോഗവസ്തുവാക്കുകയാണു് മിക്ക എഴുത്തുകാരുചെയ്തതു്. കഥാകാരന്മാരെന്ന് പേരിട്ടുവിളിക്കേണ്ടവർ അന്നുമിന്നും വിരളമാണു്. അവരുകൾ വല്ലപ്പോഴും മനസ്സിൽ വീർപ്പുരുട്ടുന്ന ഭരണഭാരങ്ങളെ സമുത്ത ശോഭയോടെ ആവിഷ്കരിച്ചു് കൃതജ്ഞത നേടിയെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉപബോധമനസ്സി

ൻ്റെ (Sub Conscious) ഭാഷയും പലക്കമിന്നും അജ്ഞാതമാണു്. മറ്റൊന്നത്തേക്കുള്ളുപരി കഥയെഴുതുകാരുടെ പെരുപ്പം നമുക്കിന്നു ദർശിക്കാം. അക്ഷരം കൂട്ടിയെഴുതാനറിയുമെന്നു് ഒരു പ്രണയദൂരത്തെ ഉതിരിവീർപ്പിച്ചു് കഥയെന്ന ലേബലൊട്ടിക്കുകയായി. ഇതുവഴി പിഴച്ചു മുന്നോട്ടുവന്നു. ക്രമാതീതമായ ഈ പെരുപ്പത്തിനു് രണ്ടു കാരണങ്ങളുണ്ടു്. ആധുനികതത്ത്വത്തിൻ്റെ പരസ്പരവിരുദ്ധമായ വർണ്ണരാജികളെയും നിഷേധങ്ങളെയും തദനുരൂപമായി പകർത്തിക്കാട്ടാനുള്ള യുവമനസ്സുകളുടെ ചലലവ്യാപാരമാണിത്. ആധുനികകാലഘട്ടത്തെ ഗ്രസിച്ചുനില്ക്കുന്ന കൂമ്പാരബോധത്തിൻ്റെതായ വ്യർത്ഥമുണ്ട്. പെരുവഴിയിലകപ്പെട്ട യാത്രക്കാരനെപ്പോലെ ലക്ഷ്യബോധമില്ലായ്മയാണു് ഇന്നത്തെ കഥയുടെ ദ്വിതീയ മുഖം. ഇവരെ ബലിയാടുകളാക്കി പഴയ കപ്പികളിൽ പുതിയ വീഞ്ഞു നിറച്ചു് ആധുനികതമെന്ന ലേബലിൽ വിററിക്കുകയാണു് മുന്തിയ എഴുത്തുകാർ. ചെളിചേർത്ത ഇത്തരം കലാസൃഷ്ടികൾ വിലയ്ക്കുവാങ്ങാൻ വ്യാവസായികമനോഭാവമുള്ള വാരികൾ മുന്നോട്ടും വരുന്നു. ആദർശശൂന്യവുമായ പ്രസംഗവും ഒരു ഭാഗത്തു്; പ്രവൃത്തിമറ്റൊന്നും തലമുറകളുടെ വിടവെന്നും (Generation gap) നവീനധാരയെന്നു് മൊക്കെയുള്ള വാഗ്വാദങ്ങൾ നമ്മെ കബളിപ്പിക്കാനുള്ള ഉപാധികളാണെന്നു് ഞാനിതുകൊണ്ടു് വ്യക്തമാക്കട്ടെ. എഴുത്തുകാരനെ നിലയിൽ പൊതുവായ ഒരു സമീപനനിലവാരവും — വേതനമൂല്യവും — ക്ലാസ്സിഫൈഡു് അറ്റാച്ച്മെന്റും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെ പുരോഗമനപരം! വ്യക്തിപരമായ സ്വാർത്ഥതാൽപ്പര്യങ്ങളും ബാഹ്യസമ്മർദ്ദവും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തക്കേടാണിതു് ബന്ധത്തിൻ്റെയും ക്വാളിഫിക്കേഷൻ്റെയും പേരിൽ പട്ടെടുത്ത "കള"നാണയങ്ങളെ പുറന്തള്ളുവാൻ ഇത്തരം സമീപനങ്ങളെക്കൊണ്ടു് സാധിക്കും. സാഹിത്യം ഗൗരവപൂർവ്വം കൈകാര്യം ചെയ്യാനതൊട്ടൊക്കെ സഹായകമാവുകയും ചെയ്യും. നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിത്തോളം ഇതൊരു വിദൂരസ്വപ്നമാണു്. ആ നിലമാണു്. മാറ്റിയെക്കൂ. പ്രസിദ്ധീകരണാർഹമായെന്നതു്

കളക്കത്തു കഴൽപ്പണവ്യവസായത്തേക്കാൾ അതിഭീമമായ ദേശീയ നഷ്ടമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വനംകൊള്ള പ്രമേയമാക്കി കേരളത്തിന്റെ ഏതൊക്കെയായ പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങളിൽ വർണ്ണശബളിമയാൻ ഈസ്മാൻ കളരിൽ

ജിയോ പികുചേഴ്സ് നിർമ്മിച്ചവതരിപ്പിക്കുന്ന വനപശ്ചാത്തല സമരചിത്രം - (മലയാളം)

13-11-74 ബുധനാഴ്ച മുതൽ

കേരളത്തിലെ പ്രമുഖ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ

പ്രദർശനമാരംഭിക്കുന്നു

ചന്ദനക്കാട്

താഴെപ്പറയുന്നവർ: രാജ്കുമാർ, വിഷ്ണുവർമ്മൻ, നരസിംഹരാജു, എം. വി. ശങ്കർ, ബാലകൃഷ്ണൻ, കല്ലന, ലക്ഷ്മി. etc.

GEO Release

പോലെ അവനതിനുവേണ്ടി സഹിഷ്ണുത്വം കാണിച്ചുവെക്കുകയും ചെയ്തു. നീതിക്കുവേണ്ടി വേതനവും കിട്ടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എഴുതുന്നതിനെയെങ്കിലും "റേറ്റിംഗ്" നൽകുന്ന രണ്ടാമുനോഹരങ്ങളിലേക്ക് മാറ്റം വരുത്തിയുള്ള കൃഷ്ണപോലെ പൊങ്ങുന്ന മാതൃകകളുടെ നിയന്ത്രണത്തിനും, പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന മാറ്റത്തിന്റെ നിലവാരത്തിനും, നമ്മുടെ പൊതുവായ സാഹിത്യരീതിയിലും ഇത് ഏറ്റക്കുറവു സഹായകമാകുമെന്നുണ്ടെന്നു പലരും പരസ്പരം ധാരണകൾ പുലർത്തും. പൊതുവായിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളിലെ സവിശേഷമായ അഭിനിവേശങ്ങളെ താൽപ്പര്യപൂർവ്വം പരിഗണിക്കുവാനും സഹായകമായൊരു അനുഭവം സൃഷ്ടിക്കുവാനിരിക്കുന്നുണ്ടാകുക;

ആരും എന്തും എഴുതാമെന്ന സ്ഥിതിവിശേഷം മാറിക്കിട്ടുകയാണ്—മാറ്റുകയാണ്—സാർവ്വലൗകികസാഹിത്യരീതികൾക്കിടയിൽ അനിവാര്യം. വ്യക്തിമനസ്സുനോക്കാനുള്ള പുതിയൊരു മനോഭാവവും, മാനദണ്ഡവും അവയെ പരിക്ഷിക്കുന്ന സുഷോഭിതമായ ഒരു മുഖ്യവേദിയുമാണാവശ്യം. ഏതു തലമുറയിലോ ഇസത്തിലോ ജീവിക്കുന്നവരായാലും സ്വന്തം വസ്തുതകളെ നവോത്ഥാനത്തിനനുയോജ്യമായ ഒരു അഴിച്ചുകുട്ടലുണ്ടാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനു സ്വതന്ത്രവീക്ഷണവും പരസ്പരസഹകരണവും വിശ്വാസ്യതയുൾക്കൊള്ളുന്ന വളർച്ചയെന്ന പാതയും കാലദേശങ്ങൾക്കതീതമെന്നപോലെ, ജാതി—വർണ്ണം—മതം—ഭേദം—ഇസങ്ങൾക്കതീതവും ആത്മീയബാധ്യസ്ഥവുമായിരിക്കണം; എഴുത്തുകാരന്റെ ആത്മവത്ത്.

സമകാലികജീവിതത്തിന്റെ ബാലപ്പാട്ടുകളിൽ നീന്തിത്തുടിക്കുന്ന ആധുനിക എഴുത്തുകാർ സ്വന്തം സൃഷ്ടിപരത്വത്തെ തൊഴിൽപരമായ അഭ്യന്തരമായി ഗണിക്കാനൊക്കുന്നില്ല. അത്രത്തോളം നമ്മുടെ ഭാഷയോ സാഹിത്യമോ സമൂഹവീക്ഷണമോ വളർന്നിട്ടില്ലെന്നതാണ് വസ്തുത. എഴുത്തുകാരെന്താണ് ജീവിക്കുന്ന എത്ര സാഹിത്യകാരന്മാരുണ്ട്? വല്ലവരുടെ കൈകൾക്കിടയിൽ സർവ്വതോമുഖമായി വ്യാപിക്കുകയും നീക്കിവെക്കുകയും ചെയ്യുന്ന

സാഹിത്യസമരം. സമൂഹത്തിനും ഭാഷയ്ക്കും സൃഷ്ടിപരവും ഉത്തേജനാത്മകവുമായ ഉണർവും ഉന്മേഷവും പകരുന്ന ഉപന്യാസകാരന്മാരും, നിരൂപകരും ചരിത്രാപേക്ഷകളും, ശാസ്ത്രസാഹിത്യകാരന്മാരും, ഹിച്ച് ആഴ്ത്തുകാരമില്ല! അതിന്റെ അർത്ഥം നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തോളം സാഹിത്യം എന്ന ഉപാസനയെ ഒരു സീനിയസ് അറാംറൂ ആക്കി തിരിച്ചിട്ടില്ലെന്നതാണ്. താത്ക്കാലികമായി സമരം പെട്ടു പോകുന്ന ഒരു ദ്വിതീയ ഉപാധിയായി മാത്രമേ ഇതിനെ കണക്കാക്കാനാകൂ; അത്രത്തോളം ആത്മാർത്ഥതയും ചോദ്യം പോകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് നല്ലൊരു കവിതയ്ക്കും, കഥയ്ക്കും, ലേഖനത്തിനും വേണ്ടി മാസങ്ങളോ തപസ്സിരിക്കേണ്ടിവരുന്നതും. സാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയെ ഉപഗ്രഹമാക്കുന്ന വിമർശനാത്മകചക്രവാളങ്ങളുടെ അഭാവവും. ജീവിതമെന്ന ദുഃഖത്തെ പൂർക്കേണ്ട ഇവിടുത്തെ പ്രബലമായ വർഗ്ഗത്തിന് സ്വന്തം നിലീനവാസനകളെ പരിപോഷിപ്പിക്കാൻ സ്വാതിയായ ഒരു അവസ്ഥാനുഭവം ഇനിയും വന്നുചേരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇന്നു ഭൂരിഭാഗം എഴുത്തുകാരിലും കാണുന്ന പ്രകടമായ മുഖം സ്വർവ്വലോകമായില്ലായ്മയുടേതാണ്. നിരവധി കാരണങ്ങളാൽ അവർ പിന്നിൽ പശ്ചാത്താപി സിദ്ധി കോളങ്ങളിലോ ഭാഷയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവർക്ക് സാഹിത്യപോഷണത്തിനുള്ള നിലവാരം കണ്ടെത്താം. പക്ഷേ, ഗവണ്മെന്റുജോലിക്കാർ പെരുമാറ്റപരിചിച്ഛങ്ങളാണ്. നേരിയ അസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കൂച്ചുവിലത്തുകയാണ് അവരെ വരിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. തന്നെയുമല്ല എഴുത്തുകാരിൽത്തന്നെ നിർണ്ണായകമായ ക്ലാസ്സുകാരികളുമുണ്ട്. അഭിരുചിയുള്ളവർക്ക് വളർച്ചയിലേക്കു വരുന്ന ലാംപ് ജ്വൽക്കരണത്തിനോടുള്ള പ്രശസ്ത സ്ഥാപനങ്ങൾ പോസ്റ്റ് ഗ്രാജ്വേറ്റുകൾക്കുള്ള കത്തകസ്ഥാപനങ്ങളായിരിക്കാമെന്ന്. കഴിവിന്റെ പരിധികളെക്കാളേറെ ക്വാണ്ടിറ്റി കേന്ദ്രമായിത്തന്നെ താഴുകയാണ്. തന്മൂലം എന്തിനും

നെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ഏകസ്വരതയാണിത് പടന്നുപിടിച്ചിരിക്കുന്നത്. ജീവിതാനുഭവമായ ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽനിന്നുതന്നെ തൊഴിലില്ലായ്മയുടേയും സാമ്പത്തികപരാധീനതയുടേയും ഏകസ്വരത അവന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതോടെ താനെ മാറിക്കൊള്ളും. അതിന് എഴുത്തുകാരന്റെ വ്യക്തിത്വം സംരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ആത്മീയമായും ബുദ്ധിപരമായും സംഘടിക്കണമെന്നു വശ്യം. അതിൽനിന്ന് എത്രത്തോളം നാം പുറകോട്ടു പോകുന്നുവോ അത്രയധികം കള്ളക്കടവങ്ങളും കള്ളവാദികളും പെരേത്തു പെരേക്കും.

നമുക്കു പ്രശ്നങ്ങളോ—തീരാപ്രശ്നങ്ങളും....!

—*—

Neglect of any kind will not be tolerated for long Come let us make our fill of love till the morning Let us solace ourselves with loves For the good man is not at home He has gone a long journey He is too busy making money He has taken a bag of money with him He will come at the full moon.

A little more affection, a little more understanding, a little more tact could have avoided this.

'A Treasure For the Married' Appears in January. Price Rs. 8.00. Prepublication Price Rs. 6 00 per copy Fascinating Enthusiastic. Unparalleled Limited copies Avoid disappointment. Reserve your copies today.

Director
C H. R. Agency
Chandiroor P. O.
Kerala.

ചെറുകഥ

എന്റെ പേര് വി. പി. ചാക്കോ എന്നായിരുന്നു. ഇൻകോടാക്സ് വകുപ്പിൽ 34 വർഷത്തെ സർവീസ് എനിക്കുണ്ട്. സുപ്രഭാതയിൽ പ്രമോഷൻ കിട്ടിയതു മുതലാണ് പരിചയക്കാരിൽ നല്ല ഒരു പങ്ക് എന്നെ സാർ എന്നു വിളിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്. സുപ്രഭാതകാലം എന്നതിൽ അത്രയൊന്നും സന്തോഷിക്കാനില്ല. എന്നെപ്പോലെ കൈ മെയ് മറന്നു പണിയെടുക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് ആ പ്രമോഷൻ കൈവെട്ടി മുറിക്കുന്നപോലെയാണ്. എന്നിട്ടും ഞാൻ ജൂനിയർ ക്ലർക്കുമാരുടെ ഫയലുകൾ ഏറ്റെടുക്കാനിറങ്ങി. പക്ഷേ പഴയതുപോലെ സ

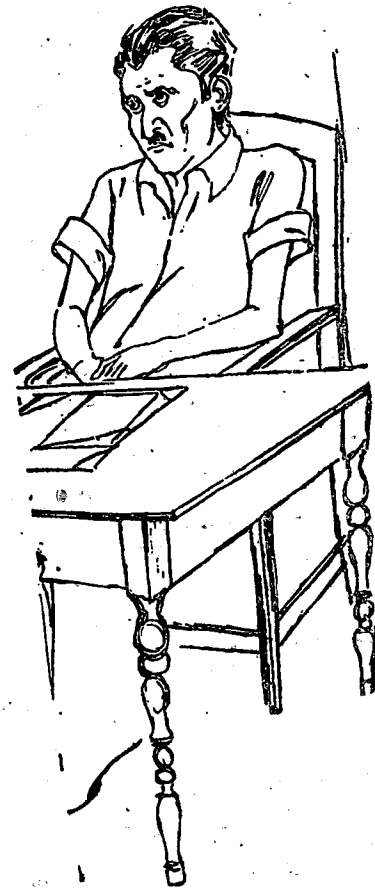
ആദേശസന്ധി

വി. പി. ശിവകുമാർ

നോക്കിപ്പോ. ആകാശംവേണ്ടി ഓക്കാനിക്കുകയാണെന്നുതോന്നി പുതിയതായി വന്ന മേലുദ്യോഗസ്ഥൻ ഞാൻ എഴുതിയതിന്റെ പുറത്തു കത്തിയ കോറിയം വെച്ചു. ഇതു എന്നെ കഷണിപ്പിച്ചു. അതോടെ വെറും മേൽനോടും മാത്രം വെച്ചു തുടങ്ങി. മുന്നിലെത്തുന്ന ഫയലുകൾ ഇ എന്നും ക എന്നും ഇനിഷ്യൽ വെച്ച് പുറംകൊക്കെ തോണ്ടിവിട്ടു മാത്രം ചെയ്തു. അങ്ങനെ വന്നപ്പോൾ ഒരു ദിവസം ഒരു മണിക്കൂർ മാത്രമേ ജോലി യുള്ളൂ എന്നു കണ്ടു. മിച്ച് ഏഴുമണിക്കൂർ വന്നു. ഈ ഏഴുമണിക്കൂർ എന്തു ചെയ്യും എന്ന പ്രശ്നമായി. ചായ തുടങ്ങിയ ശീലങ്ങൾ എനിക്കില്ല. രാവിലെ അര മണിക്കൂർ ചൈതന്യം. വൈകിട്ടു അര മണിക്കൂർ നേരത്തെ പോകാം. ക

ളേറ്റാം വഞ്ചനയുമില്ലാതെ അത്രേംകാലം പണിയെടുത്ത ഒരു ജീവനക്കാരനായതിനാൽ ഓഫീസറുദ്യോഗം ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അലക്കിയ ഷർട്ടിൽ ചുളി വീഴുന്നതറിഞ്ഞിട്ടും ഉച്ചയ്ക്കു റിക്രിയേഷൻ റൂമിൽ കിടന്നു കറേണറും ഉറങ്ങിത്തുടങ്ങി. എന്നിട്ടും പിന്നെ സമയം ബാക്കി. സെക്ഷനുകളിൽ പോയിരുന്നു സമയം കളയാൻ ശ്രമിച്ചത് കൂടുതൽ കഴപ്പമായി എന്നെ കാണുന്നതോടെ എല്ലാ ചെറുപ്പക്കാരും ഗ്രൂപ്പിൽ വീക്കിലിടുകയും യൂണിയൻസെല്ലുകളും ഫയലിന്റെയടിയിൽ ഒളിപ്പിച്ച് ജോലി ചെയ്തു തുടങ്ങി. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ എനിക്ക് ഉദ്യോഗം വഴിക്കു കിട്ടിയ ചിട്ടിത്തുണിക്കൊണ്ടുള്ള മേശവിരിയിൽ കൈ പിണച്ചുവെച്ചുകൊണ്ട് ഓറന്റലിരിക്കേണ്ടിവന്നു. എന്റയടുത്തു ഒരു കസേര ഒഴിഞ്ഞുകിടന്നു. അവിടെയൊരു വന്നിരുന്നില്ല. എനിക്ക് യൂണിയൻകാരെ വലിയ വിശ്വാസമില്ലായിരുന്നു. വളരെ വർഷങ്ങൾ ഒരു കസേരയിൽ ഇരുന്നതിന്റെ ഫലമായി ഒരു കസേരയുടെ ആകൃതിയിലായ എന്റെയടുത്തു ക്രിക്കറ്റ്, വീസ്കററ് എന്നൊക്കെ കൂവിവിളിച്ചു നടക്കുന്ന കിറ്റാവാകാരും വന്നിരുന്നില്ല. ആ കസേര അവിടെ കിടന്നു ഉറക്കം തുങ്ങി.

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ഞാൻ ചാരിയിരുന്നു മയങ്ങുകയോ ചിന്തിക്കുകയോ ചെയ്തു. ചാരിയിരുന്നു മയങ്ങാൻ പ്രയാസമാണ്. മേശയിൽ കൂടെയുള്ള നെററിയിടിച്ചു തുടങ്ങിയതോടെ ഉറക്കം നിൽപ്പി പലവിധ ലോകകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചുമ്മാ ഇരുന്നെന്ന് ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങി. ശരീരമനങ്ങളായിരുന്നു ചിന്തിക്കുക ബഹുരസമാണ്. വെറുതെ ഇരിക്കുവാനേ ആളുകൾ വിചാരിച്ചു. കലയെപ്പറ്റി കററ ചിന്തിച്ചു. കലനശിച്ചു തുടങ്ങി എന്നതു നേരം. നാടകത്തിലാണെങ്കിൽ നല്ല അനുസ്സുള്ള രാജാപ്പാർട്ടിനുപകരം തെങ്ങികളും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും വന്നു സ്റ്റേജിലിരുന്നു പാമ്പിന് മാളമില്ലാത്തു പാടുന്നു; ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ കൈ നശിച്ചുതന്നെ. കല കലയ്ക്കുവേണ്ടി എന്നു ഔൺഹാളിൽ ഒരുത്തൻ പ്രസംഗിച്ചതും അല്ല കല സമൂഹത്തിനുവേണ്ടി എന്നു വേറൊരുത്തൻ മേശപ്പുറത്തിടിച്ചു പറഞ്ഞതും അടു

ത്തൊരു മറവിൽ മുതുമൊഴിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നപ്പോൾ കേട്ടു. കാശിനുവേണ്ടി എന്നു ഞാൻ പിറുപിറുത്തു; ചാനല്ലാതെ പ്രസംഗക്കാലം രണ്ടിനേ എനിക്കറിയാം ഒരുത്തൻ അതിരവഴക്കിനമാത്രമേ എന്നും നേരമുള്ള മററവൻ സ്ഥലം വാങ്ങിച്ച് ലാത്തേൻ വില്ലാനും പിന്നീട് സ്വന്തം കുടുംബത്തെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു. കഞ്ഞിക്കായ കെട്ടിയതിന്റെ പിറ്റേന്നുമുതൽ കൂടെ കിടക്കുന്നവളാണ്. അവളുടെ മുഖത്തിന്റെ ഉണ എന്റെ

ലോചിച്ചു: രാവിലെ എഴുന്നേറ്റാൽ എത്രയുടെ മുഖമായിരിക്കും അവളുടെത്. ഒമ്പതരയ്ക്ക് പരാക്കും ചോറുപൊതിയും തന്നുവീട്ടാൽ പിന്നെ വൈകിട്ടവളെ കണ്ടാൽമതി. ഓഫീസിൽ നിന്നിറങ്ങി ബ്രാഹ്മണാർഹോട്ടലിൽ കയറി ഒരു റവന്യോറും ഒരു രസവടയും കഴിച്ചു. ട്രാൻസ്ഫർമാളിന്റെ പിറകിൽപോയി അരയണയ്ക്ക് പൊടി നിറച്ചു കാലണയ്ക്ക് സോഷ്യലിസ്റ്റ് അതിമൃഗവും വാങ്ങിവരുമ്പോൾ മണിയേഴ്. അപ്പോൾ കഞ്ഞിക്കായ ഒരു കൂമനായി മാറി കസവുകവണി- കാശ് നെക്കലസ്സ് എന്നൊക്കെ കൂവിയുടങ്ങും. രാത്രി കൂടെ കിടക്കുമ്പോഴായിരിക്കണം അവളുടെ മുഖത്തിന്റെ ഉണ്ണ വെളിച്ചപ്പെട്ട ക: പക്ഷേ, അതു കണ്ടിട്ടില്ല: കാരണം കഞ്ഞിക്കായയ്ക്ക് രാത്രി സന്തോഷം വരണമെങ്കിൽ ഇളപ്പായിരിക്കണം. ഇടയ്ക്കുണ്ടാണു ലൈററിട്ടാൽ ചരപറന്നു പള്ളുവയ്ക്കാനും പറഞ്ഞുതുടങ്ങും: എനിക്കാണെൽ ഒരു ചെറിയ അനക്കംകേട്ടാൽ എഴുന്നേറ്റു ലൈററിട്ടു നോക്കണം. പിന്നെ മക്കളു്. അവറയെക്കുറിച്ച് ഒന്നും ആലോചിക്കാതെയിരിക്കുകയാണ് നല്ലതു്. ഒരുത്തൻ എന്റെ നല്ല തുകൽചെൽ പ്ലവരെ കൊടുത്തു് ഈത്തപ്പുഴ വാങ്ങിച്ചു. തിന്നുകുളയും. മററവൻ തലമുടി നീട്ടി ഇല്ലിനായിട്ടു് നടക്കുകേം. അവിടെയാണ് വരുംകാലം ത്രാസേൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നതു കണ്ടതു്. പെൻഷനായിക്കഴിഞ്ഞു എന്നാ ചെയ്യും?

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ഞാൻ ധാരാളമായി പൊടി വലിച്ചുതുടങ്ങി: ചക്കാത്തിന് പൊടി വലിക്കുന്നവരെ ഭയന്ന് അണ്ടർവെയറിന് ഒരു പോക്കറു് തയ്പിച്ചു് അതിലാണ് പൊടിക്കുപ്പി വച്ചിരുന്നതു്. ആ പതിവു നിൽക്കി ഷർട്ടിന്റെ പൊക്കററിവിട്ടു. ചോദിച്ചവരെക്കൊക്കെ കൊടുത്തു. എല്ലാവരും പൊടിവലിച്ചു ചുറ്റാ ചിന്തിക്കേ!

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ കൂടുതൽ ഈ ശവശിശ്യാസിയായി മാറി. അതിനുമുമ്പ് ചില യുക്തിവാദസമൂഹങ്ങളിലും മറ്റും പോകുമായിരുന്നു. അവിടെ ചെന്നു് വല്ല ഗൗരവത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുമ്പോഴും അങ്ങയുടെ ഭാര്യയും യുക്തിവാദിയാണോ എന്നൊക്കെ ചിലരോടു് തർക്കം

യായി ചോദിക്കുമ്പോഴും ഭേദമനുസരിച്ചാണോ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം തെറ്റാണെന്നറിയാമേ, ക്ഷമിക്കണേ, എന്ന പ്രാർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു. അങ്ങനെയൊണ് യുക്തിവാദികളുടെ കയ്ക്കി എന്ന വ്യക്തതപ്പെട്ട ററി മത്തുസുപദേശിയുടെ പ്രസംഗം കേൾക്കാൻ പോയതു്. ഇനിയുള്ള കാലം ദൈവകാര്യം കേട്ടും കണ്ടും ചെയ്യും നടക്കാം. പക്ഷലൊക്കെ ആപ്തിസിലുമിരിക്കാം എന്നു നിനച്ചു. അങ്ങനെ ദൈവകാര്യം പ്രമാണിച്ചു നോട്ടീസുവെച്ചുകൊണ്ടു് ശിവമയം പ്രസ്സിൽ പോയപ്പോഴാണ് പഞ്ചാപകേശയുടെ പരിചയപ്പെട്ടതു്. സർവ്വീസ് പുസ്തകം, കെ. എസ്. ആർ: എന്നിവയുടെ ബിസിനസ്സാണ് അയ്യക്. ഒറ്റത്തടി, താമസവും പ്രസ്സിൽ പുതിയതായി ഇറങ്ങുന്ന അമേരിക്കൻ മെൻറുകൾ എല്ലാം അപ്പടി അറിയാം: വകുപ്പിന്റെയും ചട്ടത്തിന്റെയും കാര്യം പറഞ്ഞാൽ ഞാനും അത്ര മോശമൊന്നുമല്ല. ഒരു നല്ല കൂട്ടുകാരനെ കിട്ടിയ സന്തോഷത്തിൽ ഞങ്ങൾ വളരെനേരം റ്റുളകളെപ്പറ്റി വാദമർക്കം നടത്തി: പഴയ ടി എസ്. ആറിംഗ്ലേ മുന്ന പേജ് അയ്യർ അതേപടി കാണാതെ പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് അയാളുടെ വലുവലു പാണ്ഡിത്യം ഞാനറിഞ്ഞതു്. അയ്യരെ എന്റെ ചാവു നവരെയുള്ള പങ്കുകാരനായിട്ടു് ഞാൻ കരുതി. അയാളോടു് എന്റെ കാര്യങ്ങളൊക്കെ പറഞ്ഞു് ഉപദേശം ചോദിക്കണമെന്നു ഞാൻ കരുതി, ഒരുദിവസം വീട്ടിലേക്കു വീളിച്ചു. അയ്യരെന്റെ ചെവിയിൽ ചോദിച്ചു. ഉണ്ടോ? എന്താ? അയ്യല, ഉണ്ടു്: ചിനി? അതുമാണു്. വരലാം വന്നു. ഞാൻ കാര്യങ്ങളൊക്കെ പറഞ്ഞു. എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞു സാമാി എന്നോടു ചോദിച്ചു. അല്ല, നി മിനിസ്സിയിൽ പോ എക്സ്കൂട്ടിവോ? മിനിസ്സിയിൽ എന്നു പറഞ്ഞു. അയ്യർ ചിരിച്ചു. നി എന്തു കൊണ്ടു് എക്സ്കൂട്ടിവു്. കേഡറിലേക്കു മാറാൻ ശ്രമിച്ചില്ല? അവനെ മാത്രമാണ് ഈ സെററപ്പിൽ ഗതി ഞാൻ വിശദീകരിച്ചു. വേണ്ടെന്നു വച്ചിട്ടല്ല സാമാി. അഞ്ചുവർഷത്തെ

* Travancore Service Rules.

സർവ്വീസ് തികഞ്ഞ ആദ്യത്തെ ചാൻസിൻ പണമടച്ചു. ഇൻകംടാക്സ് ഇൻസ്റ്റക്ടറായുള്ള പരീക്ഷയ്ക്കു് പരീക്ഷ ക്യാൻസൽചെയ്തു. പിന്നെ അഞ്ചു വർഷത്തേയ്ക്കു് പരീക്ഷയുണ്ടാില്ല അതിനുശേഷം വന്ന പരീക്ഷയ്ക്കു് പോയി. എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് കളുസിൽ പോകണമെന്നു തോന്നിയതു്. ചങ്കിൽ കൈവച്ചുകൊണ്ടു് ഇറങ്ങിപ്പോന്നു. അടുത്ത ചാൻസിൻ എഴുതി. തോററു. നാലാംതവണ പരീക്ഷ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അതോ കൊണ്ടു കേസുകൊടുത്തു് സ്റ്റേ വാങ്ങിച്ചു. അടുത്ത തവണ ബി. എസ്. സി. യുടെ സിലബസാണ് പരീക്ഷയ്ക്കു വച്ചതു്. കഞ്ഞിക്കായയുടെ ജേഴ്സിപ്പു കൂവിയെ വിറു് അന്ന് ഞാൻ കൊണ്ടു പോയി റിട്ടുകൊടുത്തു. റിട്ടു തള്ളിപ്പോയി. പിന്നെ മൂന്നു ചാൻസുകൾ എഴുതി തുടർച്ചയായി തോററുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനടുത്തതവണ എങ്ങനെയോ പാസ്സായി. പക്ഷേ, മെഡിക്കലിൽ തട്ടിപ്പോയി. രണ്ടുമൂന്നു് അണപ്പല്ലു് ഇല്ലാത്തതു കൊണ്ടു്. അതോടെ നിൽക്കിയതാ ഈ കച്ചോടം.

ഒരു കിറാമുട്ടി കിട്ടിയതുപോലെയാണി അയ്യക്. ലഹരിപിടിച്ച അയ്യർ ചില വകുപ്പുകൾ പറഞ്ഞു് എന്നെ ഉത്തേജിതനാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, വെളുപ്പിൻ കഞ്ഞിക്കായ കേറി കെട്ടിപ്പിടിക്കുമ്പോൾ തോന്നുന്നതുപോലെ ഒരുമാതിരി മടുപ്പാണ് എന്നിങ്ങനെയതു്. റുളുകൾ ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടു് അയ്യർ അയലയും ചിനിയും തിന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ നേരത്തിന് ഒന്നു കളിച്ചുവരാമെന്നു് ഞാൻ കരുതി. തോത്തും ഇഞ്ചയുമെടുത്തുകൊണ്ടു് ഞാൻ കളിമുറിയിലേക്കു പോയി. കളിമുറിയിൽ വച്ചു് തന്നത്താണെ പറഞ്ഞു: ഈ ലോകം ഗുണമില്ല. ഇവിടെ ആക്കും ആരെയും മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

കളികഴിഞ്ഞു് തോത്തു് കിഴക്കുവശത്തെ അയക്കോലിൻ വീതിച്ചിട്ടു് വന്നപ്പോൾ അയ്യരുടെ ശബ്ദം എന്റെ കിഴപ്പുമുറിയിൽനിന്നു കേട്ടു. ചെന്നുനോക്കി. അയ്യർ എന്റെ വീതിച്ചിട്ടു മെത്തിയ ഇരിക്കുന്നു. മടിയിൽ എന്റെഭാര്യ കഞ്ഞിക്കായ നാണിച്ചു ചുളിയിരിക്കുന്നു.

ശകലംനേരം അന്തംവീട്ടു നിന്നെങ്കിലും പെട്ടെന്നുതന്നെ എന്റെ തലയ്ക്കു് വെളുവു കിട്ടി. ഇവൻ ഈ തല്ലിപ്പൊളി പുലിവാലു പിടിച്ചിരിക്കുന്നു!

ഉടൻ അവിടെനിന്നിറങ്ങി. കൃഷ്ണസാമി അമ്പലത്തിന്റെ മുൻവശത്തെ ഗോപുരത്തിൽ പോയിക്കിടന്നു. രാവിലെ എഴുന്നേറ്റു ബാർബർ ശങ്കരൻ നമ്പ്യാനെ കൊടുത്തു് ഒരു കുളമ വയ്ചിച്ചു ഒരു പുണ്യ കെട്ടിയട്ടു് തലങ്ങും വിലങ്ങും ചന്ദനവും കങ്കരവും നൊറിചിപ്പും തഞ്ചത്തും നെടുങ്കോം കുറുകോ വെച്ചുവച്ചു. നേരേ കെ എസ്. ആർ. വില്ലന കടയിലേത്തി കള്ളത്താക്കോലിട്ടു് ഇറന്ന് മാനേജരുടെ കസേരയിൽ കയറി ഇരുന്നതോടെയാണ് ഞാൻ പഞ്ചാപകേശയായി മാറിയതു്. മണി ഒൻപതര ആയതോടെ അപ്പോഴേക്കും പി. വി. ചാക്കോ സുപ്രബു് ആയി മാറിക്കഴിഞ്ഞ പഴയ അയ്യർ കടയുമെടുത്തു് കക്ഷത്തിൽ ചോറുപൊതിയുമായി കൂനിക്കുനി വരുന്നതു കാണാറായി.

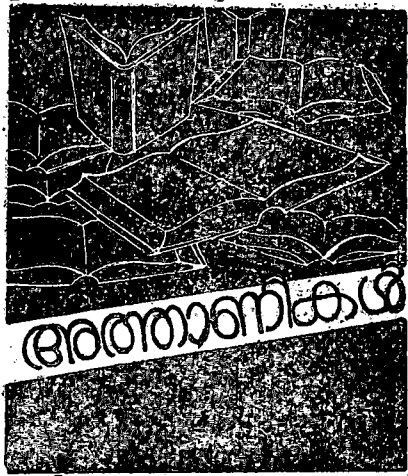
...*...

(16-ൽനിന്നും തുടർച്ച)

യറിൽ കെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നതും സ്നേഹം കൊണ്ടാണെന്നു് പ്രിയപ്പെട്ട വായനക്കാർ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ? സുന്ദരനായ പുരുഷന്റെ ദർശനം അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ചലനമുളവാക്കുന്നു. ഉടനെ ജീവിതത്തിന്റെ 'സെക്യൂരിറ്റി'യാണ് പ്രധാനം എന്നു് അവൾക്കു തോന്നുന്നു. ആ തോന്നലിന്റെ സാദാവികപ്രതികരണമാണ് അവൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഭീമമുന്ദി പരിവേഷ്ഠനം.* വൈവാഹികജീവിതത്തിന്റെ പ്രാരംഭാവസ്ഥയ്ക്കും നിഷ്ഠയ്ക്കും ഉള്ളതായ സ്നേഹം ദമ്പതികൾക്കു് ഉണ്ടെന്നു പറയാൻ വയ്യ. ലൈംഗികവേഷ്ഠ ജനിപ്പിക്കുന്ന ഐക്യം ശരീരങ്ങൾ വേർപെടുന്നതോടെ ഇല്ലാതാവുന്നു. അടുത്ത ഐക്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ചാപല്യങ്ങൾ സ്നേഹപ്രകടനമായി നമുക്കു തോന്നുന്നു. ഈ രീതിയിൽ ഒരേയേറെ വേഷ്ഠകൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ രണ്ടുപേരും വൈരസ്യത്തിൽ വീഴുകയും ചെയ്യുന്നു. ചിലർ ആ വൈരസ്യം മരണംവരെ സഹിക്കും. മറ്റുചിലർ പുതിയ മേച്ചിൽ സ്ഥലങ്ങൾ അന്വേഷിക്കും. ഈശ്വരൻ!

എന്തൊരു നിർമ്മാണമായ പദം! എന്ന് ചങ്ങമ്പുഴ പറഞ്ഞു ദാമ്പത്യം! എന്തൊരു നിർമ്മാണമായ പദം! എന്ന് നിസ്സാരനായ ഞാൻ പറയുന്നു.

ദാമ്പത്യജീവിതത്തിന്റെ ഈ പൊള്ളത്തരത്തെ വിശദമാക്കുന്ന ഒരു കഥ മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിലുണ്ട്. ശ്രീ: സി. വി. ശ്രീരാമനെയ്യയുടെ കളിപ്പോട്ടം. രണ്ടു കൂട്ടുകാരികൾ: സേതുലക്ഷ്മിയും ഭാരതിയും: സേതുലക്ഷ്മി ഒരുത്തുപെണ്ണായിരുന്നു. അവൾ അവ്വാഹിതയായിരിക്കെ ഒരു പുരുഷനുമായി ലൈംഗികവേഷ്ചയിലേർപ്പെട്ടു. ഗർഭഭരണയുണ്ടായപ്പോൾ ഗുളികിതിന്നു. ഭാരതിക്കു കൂട്ടുകാരിയുടെ ഈ "ഭർത്താവ്" ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. കാലം കഴിഞ്ഞു; അവർ രണ്ടുപേരും വിവാഹിതരായി. സേതുലക്ഷ്മി ഭർത്താവിനെ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾക്കു കിട്ടിയ പുത്രപുത്രികൾ. ഒന്നുമില്ല; വലിയ ഭക്തൻ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഭാരതിക്കു കിട്ടിയ ഭർത്താവോ? വ്യഭിചാരി. കടിയൻ. അവൾക്കു ഭർത്താവുമായി പിണങ്ങി വീട്ടിൽപോയി താമസിക്കേണ്ടതായി വന്നു. എങ്കിലും എട്ടുതലമുറകൾ താമസിച്ചിരുന്ന മല്ലോ എന്നു കരുതി അവൾ അയാളോടൊരുമിച്ചു കഴിയുകയാണ്. അങ്ങനെയിരിക്കെ സേതുലക്ഷ്മി ഭർത്താവുമൊരുമിച്ചു ഭാരതിയുടെ വീട്ടിൽ താമസത്തിന് എത്തുന്നു. അപ്പോൾ അവൾക്കു പൂർവ്വകാലസുരണകൾ ഉളവാക്കുകയും ഭാരതിയുടെ വീട്ടിൽനിന്നു പൊട്ടുന്നവേ പോവുകയും ചെയ്യുന്നു. ദാമ്പത്യജീവിതമെന്ന ശാശ്വതനരകഗർഭത്തെ മറയ്ക്കാൻ വേണ്ടി വഞ്ചകരായ ആദർശവാദികൾ വലിച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന ആധ്യാത്മികാവരണത്തെ കഥാകാരൻ നിർദ്ദയം ചീന്തിയൊഴിക്കുന്നു. ആ നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ യത്നം നന്നു്. പക്ഷേ, കഥയിൽ കലയെക്കാൾ ക്രാഫ്റ്റിനാണ് അതിപ്രസരം. മുമ്പു പറഞ്ഞ കാര്യം ഒന്നുകൂടി പറയട്ടെ. പൂർവ്വനിശ്ചിതരൂപങ്ങളിൽ വാൻ വീഴുന്നതല്ല കല; കഥാകാരൻ കഴിവുണ്ട്. എങ്കിലും ആളിക്കത്തുന്ന സർഗ്ഗാത്മകതയിൽ 'ക്രാഫ്റ്റ്' എന്ന അം

എക്സ്പെരിമെന്റൽ റൈറ്റിംഗ് എന്ന് ഏറെ നാളായി കേൾക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു്. സാഹിത്യപരീക്ഷണങ്ങൾ പുതുതൊന്നുമല്ല. അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം പഠിക്കണമെന്ന്. എഴുത്തച്ഛന്റെ കീഴ്പ്പാട്ടും കഞ്ചന്റെ തുള്ളലും ആശാന്റെ വീണപുവും വള്ളത്തോളിന്റെ മഞ്ജരികളും പരീക്ഷണങ്ങൾതന്നെ. രൂപഭാവങ്ങളുടെ പുതുമയുവേണ്ടിയുള്ള സാധനയാണല്ലോ പരീക്ഷണം.

ഇരുപത്തിയഞ്ചുകൊല്ലത്തെ മലയാളചെറുകഥയെക്കുറിച്ചൊത്തപ്പോൾ ഒരു പരീക്ഷണപുഴുത്തുകാർ ഓർമ്മിക്കപ്പെടുന്നു. തനതായ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പൈതൃകം അവർ നമുക്കായി സമ്പാദിച്ചുവെച്ചു. നിരൂപകനായ പ്രൊഫസ്സർ ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കു കാമികനാണ്. അക്കിത്താലും എൻ. വി. യും കഥകളെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ അനശ്വരമായ കഥാകൃത്തു ആരെന്നു നൂറ്റാണ്ടുകൾ കണ്ടെത്തും. ഇന്ന് അതൊരു വീണാവേചനമാണ്.

ശം ഉരുകിപ്പോകണം. അതു സംഭവിച്ചില്ലെങ്കിൽ കഥയ്ക്കു കൃത്യമത്ഭം വന്നുകൂടും.

കാലം വളരെ മാറിയിരിക്കുന്നു. ഉദയം

പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിലെ ചെറുകഥയുടെ ചരിത്രത്തിൽ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങൾ കാണാമെന്നു ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ പറയുന്നു. ഒന്നാം ഘട്ടത്തിൽ ഇതിവൃത്തത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം രണ്ടാം ഘട്ടത്തിൽ ചെറുകഥാ വണ്ഡകാവ്യമായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. ഇതിവൃത്തം എന്ന വളയത്തിൽനിന്നു ചെറുകഥയെ ഊരിയെടുത്ത വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീർ ഒരിക്കൽ ചോദിച്ചു:

"നീ എന്തുകൊണ്ടെഴുതുന്നു?"
മിഴിച്ചു നിന്നുപോയി: ബഷീർ വിശദീകരിക്കുന്നു.
"വാല്മീകി മുതൽ ബഷീർവരെയുള്ളവർ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. നിയോഗത്തൻ എഴുതാതിരുന്നാൽ സാഹിത്യത്തിന് എന്തു നഷ്ടം?"

എക്സ്പെരിമെന്റൽ റൈറ്റിംഗ്

— കോവിലൻ

ഇന്നു ഞാൻ ചോദിക്കട്ടെ: വ്യാസഭാരതത്തിലെ ഒരു കഥയെഴുതുന്ന അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം ധൃതാർ കഥയെഴുതുന്ന പ്രചോദനം എന്തു്? അനാഥമായ ജീവിതം. അച്ഛനും അമ്മയും വേണ്ടാത്ത ചോരക്കുഞ്ഞു്; ശകുന്തളവളത്തുമകൾ. അവൾ വളന്നു. വളന്നു പ്ലോൾ സുന്ദരി. അനാലാതപുഷ്ഠി. അവൾ പൗരഷത്തിനു കീഴ്പ്പെട്ടു. പിന്നീടു് അവളെ വേശ്യയെന്നു ധിക്കരിക്കാൻ ആ പുരുഷൻ നാക്കുപൊന്തി. തന്റെ കാലഘട്ടത്തിൽ നിലവിലിരുന്ന ഈ താത്സാഹ്യത്തിനെ കവി ചോദിച്ചു ചെയ്തു. (കാളിദാസനു പ്രവാസം അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനുപിന്നിൽ മറ്റൊരു അപരാധമാണുള്ളതു്) ഇന്നു ഞങ്ങളിൽ നാമതിന്നു സൈക്സ് എന്ന പേരിട്ടിരിക്കുന്നു.

ഞാൻ ബഷീറിനെ കണ്ടിട്ടു കറെ നാളായി ഇനി കണ്ടാൽ ചോദിക്കണം.

"ബഷീറിനുശേഷം മലയാളചെറുകഥ കവിതയായി എന്നറിയാമോ?"

അരവിന്ദന്റെ രാമവിനോദപ്പാലേ കിഴ്ച്ചുണ്ടു പിളർത്തി ബഷീർ ആത്മഗതം പറയും.

"മറയാ, നിന്നെപ്പോലുള്ളവനെ ബഷീറാണ് കവിത പഠിപ്പിച്ചതു്."

കാളിദാസനേക്കാൾ കേമൻ മാലനാണെന്നു സംശയിച്ചുവരുമുണ്ട്. സാഹിത്യം ശബ്ദങ്ങളുടെ കസന്താണെന്നു്. മൈതാനപ്രസംഗക്കാരെ അനുകരിക്കാൻ മെനക്കെട്ടിരുന്നു. സതീർത്ഥ്യരിൽ ചിലർ. കടന്ന ബുദ്ധിയുള്ള കട്ടികൾ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രക്ഷോഭത്തിന്റെ പേരിൽ തെരുവിലിറങ്ങിയ തലമുറയിൽ വളർന്ന എനിക്ക് ഇന്നാണ് മനസ്സിലാവുന്നതു് നാം ജീവിച്ചതു് ആവേശത്തിലൂടെയാണ്. ആവേശം, പ്രതിഷേധം, പ്രക്ഷോഭം, വെല്ലുവിളി. ഈ ആവേശം നമ്മെ വായാടികളാക്കി. മാക്സിംഗോക്കിയെക്കുറിച്ചെഴുതുമ്പോൾ കൂടി,

"ഓൾസ്റ്റോയിവരെയുള്ള എഴുത്തുകാർ അഴിച്ചുവിട്ട - സാംസ്കാരികവിപ്ലവത്തിന്റെ ഏതാണ്ടിങ്ങെ തലക്കീടം കൊടുത്തു യുദ്ധത്തിൽ പരസ്യമായി ജനഘൃതത്തിൽ ചാടിവിന്ന് വലിയൊരഴുത്തുകാരനാണ് മാക്സിംഗോക്കി." കൊടിയും കൊടിക്കുറയും ചാടലും കൂവലുമായി മാറിയിരുന്ന നമ്മുടെ ജീവിതമല്ലേ ഈ വാചകത്തിൽ തുടരുമെന്നതു്?

കോവിലന്റെ "കഥയും കഥകളും" എന്ന പുസ്തകത്തിൽനിന്നു്. പൂർണ്ണയുടെ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ കോപ്പികൾക്കു് ട്രിംഗ് ബുക്ക്സ്റ്റാൾ, കോഴിക്കോടു് എന്ന വിലാസത്തിലേഴുക. വില 2 രൂപാ 50 പൈസ.

ഴുതുന്ന ആളിന്റെ ശിഷ്യരായ മൂന്നുപേർ ഷെനെയുടെ Maids എന്ന നാടകം തർജ്ജമ ചെയ്തുകൊണ്ടു വീട്ടിലെത്തി. അവർ സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച്, മനുഷ്യാ

ത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. പതിനെട്ടുവയസ്സുകഴിയാത്ത ആ കുട്ടികൾ ആസ്ത്രിയൻ മനുഷ്യാത്മനായ റീഖിന്റെ (Wilhelm reich—1897—1957)

* വലിയ വയറിനെ കെട്ടിപ്പിടിയ്ക്കൽ

ബുദ്ധൻ പറഞ്ഞ കഥ കേട്ടിട്ടില്ലേ? ഒരുത്തൻ മുട്ടുകയാണ്; പിറകേ ഒരു കടുവ. ഓടിച്ചോടി അയാൾ ഒരു കുന്നിന്റെ അരികിലെത്തി. അവിടെ ചാഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന ഒരു മുതിർവള്ളിയിൽ പിടി ചൂകൊണ്ട് അയാൾ താഴോട്ടു ചാടാൻ ഭാവിച്ചു. അപ്പോൾ താഴെ വേറെ ഒരു കടുവ നില്ക്കുന്നു അയാളെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട്. അയാൾ വള്ളിയിൽ തുങ്ങിക്കിടന്നതേയുള്ളൂ. രണ്ടു ചൂണ്ടെലികൾ — ഒരു കറുത്ത ചൂണ്ടെലിയും വെളുത്ത ചൂണ്ടെലിയും — മുതിർവള്ളി കരണ്ടുതിന്നുന്നു.

നാഷണൽ ബുക്കസ്റ്റാൾ വിതരണാവകാശം ഏറ്റെടുത്തിട്ടുള്ളവയാണിവ.

61

കിലും സംഭവിച്ചാൽതന്നെ ആരെയും വാൻ? അവൻ ഈ പടി കയറാറില്ല. കയറരുത് എന്ന് പറഞ്ഞിട്ടാണ്... രതിയുടെ കാലോച്ച കേട്ടാണ് അവർ മൗനത്തിൽനിന്നും ഉണർന്നത്. അവൾ സാരി മാറിയിരുന്നു. മുടി മെടഞ്ഞിട്ടിരുന്നു. അവൾ അവയുടെ മുഖത്തു നോക്കിയില്ല. കണ്ണിൽ ജലം പൊടിഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു.

“മോളേങ്ങോട്ടാണ് ഈ നടുവുള്ളത്?”
 “പ്രകാശമേന്മയെന്ന് അടുത്തു.”
 “നീയില്ല എവിടെ പോകണ്ട.”
 “ഞാൻതന്നെ” ചെന്നു നോക്കിക്കൊട്ടെ അച്ഛാ—
 “അവന്റെ കാര്യം അന്വേഷിക്കാൻ ഞാനുണ്ട്.”
 അവൾ മുഖമുയർത്തി അച്ഛന്റെ മുഖത്തു നോക്കി. മഷിയെഴുതാത്ത കണ്ണുകളിൽ വെള്ളം തുളുമ്പി.
 “പോ അകത്തു”—
 “ഇല്ലച്ഛാ. ഞാൻ പോകുകയാണ്.”
 അയാൾ അമ്പരന്നു. ഇങ്ങിനെ മുമ്പിൽ വന്നുനിൽക്കുന്ന അവളെക്കുറിച്ചും സംസാരിച്ചിട്ടില്ല.
 അവൾ മുററത്തിറങ്ങി നടക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ ചാടിയെഴുന്നേറ്റു. രോഷംകൊണ്ടു അടിച്ചു വിറച്ചു.
 “ഇങ്ങോട്ടു വരാനാ നിന്നോട്ടു ഞാൻ പറഞ്ഞത്”—
 “അച്ഛനെന്ന് തടുക്കരുത്.”

“അത്രയ്ക്കായോ നി? എന്നേക്കാൾ വലുതാ ആ ഭ്രാന്തൻ നിനക്കു?”
 “അതേ.”
 ഭൂമി അതിന്റെ അച്ചുതണ്ടിൽ കിടന്നു കലുങ്ങി. അയാൾ അന്ധനായി. രതിയുടെ അമ്മയ്ക്കു സ്വന്തം കാതുകളെ വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.
 അവർ ഒന്നും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. വർഷങ്ങളായി രാവുകളിൽ മലയരുടെ ചെണ്ടകൾ തുടിക്കൊട്ടിയിരുന്നതു അവർ അറിഞ്ഞില്ല. കടലാലത്തിന്റെ പരിസരത്തിൽ എന്നും രണ്ടുജോടി കാലടികൾ ഇണചേർന്നിരുന്നതു അവർ അറിഞ്ഞില്ല. അവൾ ഗെയിംറൂ കടന്നു നിരത്തിലിറങ്ങി പൊതളിന്റെയും പുരുഷാർത്ഥത്തിന്റെയും മണി മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങി. വിധിയുടെ മുഹൂർത്തമായി.
 സാമീപ്യം തലയിലൂടെ വലിച്ചിട്ടു, തിളയുന്ന സൂര്യൻ ചുവട്ടിലൂടെ, അവൾ ധൂതിയിൽ നടന്നു.
 “വേദനിക്കുന്നുണ്ടോ?”
 “ഇല്ല.”
 “എന്നോട്ടു സത്യം പറഞ്ഞുകൂടെ?”
 “ഇല്ല രതി.”
 വെച്ചുകെട്ടിത്തല ചോര ഉണങ്ങിയിരുന്നു. കഴുകിയിരുന്നെങ്കിലും ചെവിക്ക് താഴെ ചോരപ്പാട്ടു കാണാം. മോഹൻ ദാസ് പെയിന്റർ ചെമ്പു നരച്ചുകിറിയ ബനിയനിലും ചോരക്കുറ.

കേരള ഡിനേൾ ബീഡി കണ്ണൂർ

മാധവിക്കുട്ടിയും എം. കെ. മേനോന്റെ വിമർശനവും

പത്തൊൻപതാം ലക്കം മലയാളനാട്ടിൽ വന്ന ചെറുകഥ ഇന്നലെ ഇന്നു എന്ന് തലക്കെട്ടിൽ എം. കെ. മേനോൻ എഴുതിയ വിമർശനചേവ നാളിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു മാധവിക്കുട്ടി എന്നൊക്കിട കഥകളെഴുതുന്ന ചില അമേരിക്കൻ എഴുത്തുകാരികളെപ്പോലെയാണെന്നു പറഞ്ഞുവെച്ചിരിക്കുന്നു! ചെറുകഥകളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനത്തിൽ മാധവിക്കുട്ടിയ്ക്കു അവർ അർഹിക്കുന്ന സ്ഥാനം കൊടുത്ത എം. അച്യുതൻ യുക്തിബോധത്തെ ചോദ്യംചെയ്യാൻപോലും മേനോൻ മടിക്കുന്നില്ല.

പ്രസംഗപീഠങ്ങളിൽ കയറിനിന്നു തങ്ങൾ ഏറ്റവും വലിയ സാഹിത്യകാരന്മാരാണെന്നു സ്വയം സമർത്ഥിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന സാഹിത്യോപജീവികളെ കണ്ടു പരിചിയിച്ചവർമർശകന്മാർ സ്വന്തമായി ആ സ്വാഭാവികവലയത്തെ വിലയ്ക്കെടുക്കാനോ സ്വയം പുക്കുത്താനോ തയ്യാറാകാത്ത മാധവിക്കുട്ടിയുടെ മേന്മ മനസ്സിലാക്കാത്തതിൽ അത്ഭുതത്തിന് വകാശമില്ല.

മാധവിക്കുട്ടിയെക്കുറിച്ച് ഇന്നോളം നടന്ന ചർച്ചകളും പഠനങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും ഒന്നുംതന്നെ മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ഒരേയൊരു “പുരുഷനായ” മാധവിക്കുട്ടിയോടു നീതിപാലിച്ചിട്ടില്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ പൗരസ്വമെന്ന വാക്കുപയോഗിച്ചു ഒരു പ്രത്യേക അർത്ഥത്തിലാണ്. ഒരു സിംഹാരുപോലും വലിയൊരു നല്ലവരായ കഥാപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു നമുക്കു സാഹിത്യം നിറയുമ്പോൾ, ആദ്യമായി ആത്മാവിന്റെ ദാഹങ്ങളും മോഹങ്ങളും ഉള്ള, എല്ലാവിധ ബലഹീനതകൾക്കും അടിമകളായ, നാശമുണ്ടാകാത്ത കഥാപാത്രങ്ങളെ നമുക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിത്തന്ന മാധവിക്കുട്ടിയെ പൗരസ്വതപത്തിന്റെ കഥാകൃത്തെന്നുതന്നെല്ലെ വിളിക്കേണ്ടതു്? പക്ഷേ, മാധവിക്കുട്ടി അതിലേറെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ടതു്. കോക്ടേൾ പാർട്ടികളും പിക്നിക് റൊമാൻസും പരദൃഷണവും ഒക്കെയായി കഴിയുന്ന, പട്ടണി എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥമറിയാത്ത സമ്പന്നവർഗത്തിന്റെ മുഖഃകൃതികൾ മാറി കാണിച്ചു കിറുകുത്തുന്ന നിലയിലാണ്.

എം. ടി. യും പത്തനാഭനും ഒക്കെ സമ്പന്നവർഗത്തേക്കുറിച്ചു എഴുതിയിട്ടില്ലെന്നല്ല പറയുന്നതു്. പക്ഷേ, അപ്പർ മിഡിൽക്ലാസിൽ ജനിച്ചൊന്നോ വളരാനോ ഭാഗ്യം കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടാവണം എം. ടി. യുടെയും മറ്റും സമ്പന്നകഥാപാത്രങ്ങൾ വെറും വിരുന്നുകാരാണെന്നുതന്നെ നമുക്കുണ്ടാകുന്നതു്. നീലരക്തം സിരകളിലോടുന്ന മാധവിക്കുട്ടിയുടെ സമ്പന്നകഥാപാത്രങ്ങളാണെങ്കിൽ ഈ സംശയം നമുക്കു നൽകുന്നതല്ല. ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറും താൻ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ലോകത്തെ മാധവിക്കുട്ടി വെച്ചുകാട്ടുമ്പോൾ അവിടെ അസ്വാഭാവികതയോ എഴുതുകെട്ടലുകളോ ഒന്നും കടന്നുവരുന്നില്ല. ഈ രംഗത്തു മാധവിക്കുട്ടി എം. ടി. യേക്കാളും ടി. പത്തനാഭനേക്കാളും ഉയർത്തിലാണ്.

—സെലിൻപോത്തൻ കോട്ടയാ

നിങ്ങൾക്കു 35 കഴിഞ്ഞോ?

യുവാവ്നെപ്പോലെ ചുറ്റുപുറത്തോടെ മരിച്ചുപിരിച്ചു ആസ്വദിക്കുന്നതിൽ പരാജയമോ...? ഓർഗൻ ഡെവലപ്പർ (Organ Developer) അപ്പാരാസ് ഉപയോഗിച്ച് വാക്വം മാസേജ് നൽകി പുതുതായ നവീകരണത്തെ കരുത്ത്—നേട്ടകൾ വില Rs. 50-00; പോസ്റ്റേജ് Rs. 6-50 പുറമേ; ഓർഡറോടൊപ്പം Rs. 10-00 അഡ്വാൻസ് അയയ്ക്കുക.

F. P. A. I; Thariannagar, Thiruvalla RMS, KERALA.

അപൂർവ്വ ചിത്രങ്ങളടങ്ങിയ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. ലൈംഗികജീവിതവും മനഃശാസ്ത്രവും— സെക്സ് ലൈഫ് സംബന്ധമായി അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട എല്ലാ രഹസ്യങ്ങളും വിവരിച്ചിട്ടുള്ള സമ്പൂർണ്ണ ചിത്രഗ്രന്ഥം വില 10 00
2. മനഃശാസ്ത്രം— പൂർണ്ണ ചിത്രഗ്രന്ഥം—ലൈംഗികാവയവങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം വിവിധ സംയോജനങ്ങൾ മുതലായവ വില 7 00
3. മെർക്കുറി കോക്കോക്കൻറ കാമശാസ്ത്രം— ലോകപ്രസിദ്ധ വായിച്ചിരിക്കേണ്ട കാമശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം ചിത്രങ്ങൾ സഹിതം വില 7 00
4. വിവാഹവും മധുവീധ്യവും— ദാമ്പത്യജീവിതത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കാൻ പോകുന്നവർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട എല്ലാ രഹസ്യങ്ങളും ചിത്രങ്ങൾ സഹിതം വില 6 00
5. സെക്സ് അററുലസ്— സ്ത്രീപുരുഷലൈംഗികാവയവങ്ങൾ, മൈമനരി തിടൽ, ഫാമിലിപ്ലാനിംഗ്—ചിത്രഗ്രന്ഥം വില 6 00
6. സ്ത്രീ പുരുഷ ശരീരശാസ്ത്രം— ലൈംഗികാവയവങ്ങളുടെ, വളർച്ച, പ്രവർത്തനം, സംയോജനങ്ങൾ—ചിത്രശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം വില 5 00
7. കാമശാസ്ത്രം— വാൽസല്യനന്ദൻ മുതൽ ഹാവ് ലോക് എല്ലിസ് വരെ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള കാമലീലകൾ—ശാസ്ത്രചിത്രഗ്രന്ഥം വില 5 00
8. നാഷണലിലും ലഗനാലസാരവും— ഏതു നാളിൽ ജനിച്ചവരുടേയും ഭൂതവർത്തമാനഭാവിഫലങ്ങൾ അറിയുന്നതിനും പറയുന്നതിനും പഠിക്കുക. വില 4 00
9. സ്ത്രീകളും പ്രസവരഹസ്യവും— ഗർഭഭാർത്താദാനം മുതൽ പ്രസവംവരെയുള്ള രഹസ്യങ്ങൾ—ചിത്രഗ്രന്ഥം വില 3 00
10. മാസ് മര വിദ്യാശാസ്ത്രം— മനുഷ്യരെ വശീകരിക്കുക, മോഹനിശ്ചയിക്കുക, ഉറക്കുക, മരംപോലെ മരവിപ്പിക്കുക, etc. പഠിക്കാനുള്ള ഗുഹശാസ്ത്രം വില 3 00
11. വിവാഹജീവിതവും സംയോജനനീതികളും— ഒന്നും അറിയാൻ പാടില്ലാത്തവർ ഈ ചിത്രഗ്രന്ഥം വായിച്ചാൽ മതിയാകും, വില 2 00

F. P. A. I., Thariannagar, VIA-Thiruvalla- RMS, KERALA.